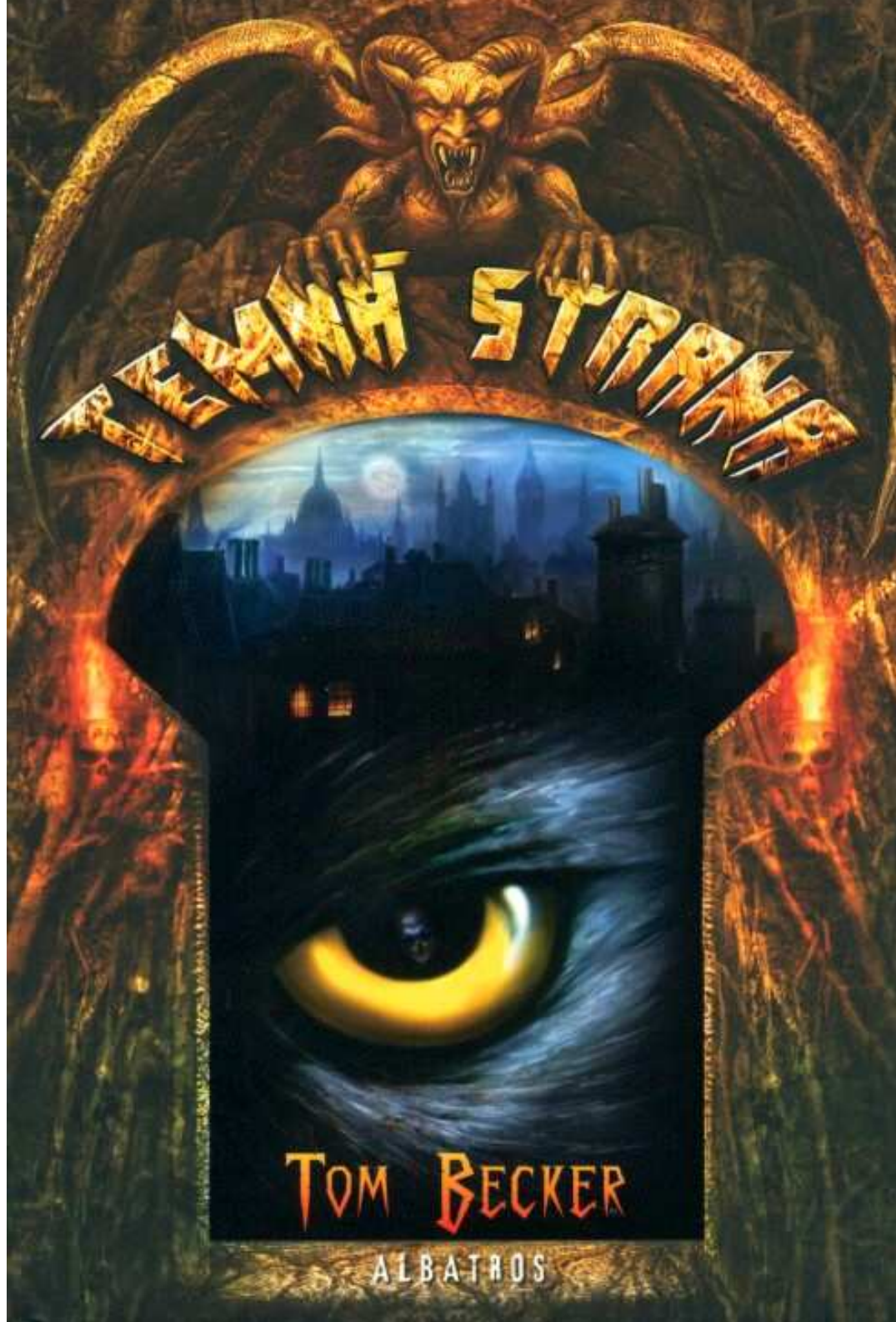

Jonathan Starling běží o život, není koho
žádat o pomoc ani kam se schovat...
kromě podivného odvráceného světa
v srdci Londýna. Temná straňa svírá
Jonathana ve své smrtící náruči, škrť ho
děsem minulých zločinů, rdousí ho
hnilobným puchem zloby a nenávisti.
Podaří se mu v tomto světě založeném
Jackem Rozparovačem ukrýt před
hrozícím nebezpečím a najít odpovědi
na palčivé otázky, které jeho otec
odmítá, byť jen poslouchat?

13-837-008
14/65

ISBN 978-80-00-02181-2

9 788000 021812

REVUE TEMNÉ STRANY

INZERTNÍ STRANA

Chcete-li otisknout svůj inzerát v naší revue, pak laskavě vyjte na naši redakci, případně naškrábejte svou zprávu na dveře

KŮLY Z POSVĚCENÉHO STŘÍBRA

NYNÍ ZA POLOVIČNÍ CENU!!!
Nepostradatelná zbraň všech teplokrevných!
Neváhejte a přijďte zakoupit

Rodinný podnik ZBRANĚ VŠEHO DRUHU

POHŘBYL & SYN

POHŘEBNÍ SLUŽBA

**NABÍZÍME NEJRYCHLEJŠÍ LIKVIDACI JAKÉHOKOLIV
ODPADU NA TEMNÉ STRANĚ**

Žádné tělo není příliš dlouhé.

Diskrétnost zaručena.
Fitzwilliamova třída 67

**Hledáme zkušeného
kasaře pro noční směny.**
Vlastní nástroje nutné!
V případě zájmu
kontaktujte Odklízeče
Temné strany

*Opuštěný upír hledá ženstvo
společnost s podobnými zájmy.
Procházky při měsíčním svitu,
černé víno (nejlépe býlí krev),
hrady a zámky.
Mežmeze spolu Nežstarnout....*

SPOLEČENSKÉ ŠATY, KOSTÝMY, MASKY

Pro všechny příležitosti
Oděvy z druhé strany
jsou naše specialita
Fitzwilliamova třída 34,
Temná strana

KANIBAL 7887
Neopakovatelný
zážitek jedinečného
jidelního vozu!!!

Soukromý detektiv CARNEGIEHO AGENTURA

Nejlepší na Temné straně
Ústní reference na každém rohu
Volejte kdykoliv kromě útluku

NA PRODEJ:

BARACUDA

**již 12 lidských obětí,
zaručeně krutá a nemilosrdná! 10 šilinků**

Kontakt: William Grimshaw, Bestilia Exotica

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Další požár!

Včera podvečer vzplála na okraji města
přádelna. Stala se tak zatím posledním
místem, kde řádili neznámí žháři.
Obyvatelé žijí v neustálém strachu...
Celou zprávu naleznete na straně 2

Tuláci z bažin byli nuceni ohlásit
rozpadnutí své skupiny poté, co na jejich
poslední expedici zmizelo 19 členů.
Celou zprávu naleznete na straně 9

TŘI STOLETÍ

**Nejstarší obyvatel Temné strany
slaví 300 let spokojeného života.**
Celou zprávu naleznete na straně 34

**Shnilé květiny
Děsivé dekorace
Pohřební věnce**

**Volejte bláznivou
Nelly**

ZAČALA LOVECKÁ SEZÓNA

Podrobnější informace
o termínech naleznete
na straně 67

ALBATROS

Přeložili Ladislav a Petra Nagyovi

Text © Tom Becker, 2007

Translation © Ladislav a Petra Nagyovi, 2008

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2008

ISBN 978-80-00-02181-2

www.albatros.cz

Prolog

Kdybych tak ráno zůstal v posteli, říkal si v duchu Ricky Thomas. Kdyby se mě tak maminka nenamáhala vzbudit a autobus mi ujel. Spolužáci se hnali podchodem s řevem a hulákáním, připomínajícím nějaký barbarský, prehistorický kmen. Jeden z větších chlapců proběhl kolem Rickyho a praštil ho do obličeje taškou. Ricky zavrával, plnou vahou došlápl do kaluže a proud studené vody mu vystřelil nohavicí vzhůru po noze. Chlapec se jen otočil a zašklebil.

„Čum, kam šlapeš, tlust'ochu!“

Výborně. Den byl čím dál tím vydařenější.

Kdesi v dálce před ním se chodba stáčela. Výkřiky a pištění dětí se odrážely od stěn a zaplňovaly podchod chraplavým hlukem. Nepočetná skupinka učitelů se marně pokoušela děti ukáznit. V opačném směru spěchali muži v oblecích, okřikovali děti a snažili se prorazit cestu chaosem. Vzduch čpěl potem a močí. Ricky slýchal, že na podobných místech občas přespávají lidé, kteří nemají domov. Nedokázal si vůbec představit, jak hrozné to musí být. Nechal ostatní odběhnout, a pak se pokusil vodu z kaluže utřít papírovým kapesníkem, ale dosáhl jen toho, že teď byl špinavý i kapesník. Ricky ho zastrčil do kapsy a ponořil se do vzpomínek na svou postel.

Na konci podchodu se tyčilo strmé schodiště a třída s těžkým dupáním vypochoďovala do podzimního dopoledne. Ricky se zatřásl zimou a přitáhl si kapuci těsněji k hlavě. Šedivá obloha

byla nacucaná deštěm a zima lezla za prsty. Stáli na kraji rušného náměstí, odstřiženi od okolního světa rušnými ulicemi. Navzdory časně ranní hodině se už kolem velkých kašen motaly skupinky turistů. Po zemi poskakovali holubi. Na sloupu, vysoko nad hlavami všech lidí, stála socha a vážně hleděla do dále přes londýnské ulice a střechy, strohá a osamělá jako maják na pobřeží.

Profesor Watkins, plešatící učitel dějepisu s věčně zkroušeným výrazem, tleskl a obrátil se na skupinu. „Tak, poslouchajte. Poslouchajte! Právě jsme dorazili na Trafalgarské náměstí. Teď se budete držet hezky za mnou. Ne abyste se někam zatoulali. Darrene, pro tebe to platí taky.“ Za jeho zády jeden z chlapců prudce kopl po holubovi. Ten několik metrů odlétl a zase začal zobat něco na chodníku.

Skupinka dětí se znuděně vlekla k nevysoké soše muže jménem Henry Havelock a profesor Watkins začal odříkávat fakta a čísla o nějakém povstání, které se před dávnými lety odehrálo v úplně cizí zemi. Ricky pouštěl informace jedním uchem dovnitř, druhým ven, a pozornost upíral na Havelockovu zasmušilou, soustředěnou tvář. V duchu si říkal, jaký asi člověk musí být, když se nebojí jít do bitvy, riskuje vlastní život a zabíjí jiné lidi. Ricky by normálně nezabil ani mouchu, přesto mu útroby občas sevřel prudký vztek, vztek namířený proti spolužákům, kteří si ho dobírali, i proti učitelům, kteří ho ignorovali. Kdykoli se mu zrak zableskl rozzuřeným pohledem, matka si jen povzdychla, že to zdědil po otci. To však Ricky nemohl posoudit, otce totiž nikdy neviděl.

Jeden obzvláště zvědavý holub znovu přihopsal skoro až k Darrenovi. Ten po něm kopl, jenže tentokrát to už pozornosti profesora Watkinse neušlo. „Jak se to chováš?“ zařval na něj. „Pojď hezky sem dopředu, ať tě mám na očích! Jestli se chceš chovat jako malej fracek, tak s tebou taky tak budu jednat!“

Ricky využil nastalého zmatku, nenápadně se oddělil od zbytku třídy a zamířil na druhý konec náměstí. Věděl, že učitel bude ještě chvíli pokřikovat, takže si může v klidu sednout. Prošel kolem kašny a levou ruku ponořil do ledově studené vody. Proudů prýštícího z fontány se zmocnil vítr, takže sprška nemířila k nebi,

ale poletovala zmateně ze strany na stranu a připomínala tak přehazovačku, kterou se stárnoucí muži snaží zakrýt svou plešatost. Ricky obešel mokré místo na chodníku a našel si lavičku u zdi. Ta mu přišla jako vhodné místo, odkud může sledovat zbytek třídy a přidat se k nim, až budou odcházet z náměstí.

Rickymu našťvaně zabručelo v břiše. Sendviče, které mu matka připravila sebou, spořádal již během cesty. Dívky, které seděly v autobuse za ním, se hihňaly a cosi si pošeptávaly, když začal štrchat v batohu, ale on si toho nevšímal. Byl zvyklý, že se mu smějí. Vlastně mu to už vůbec nevadilo. Samotného ho překvapilo, že jeho pozornosti unikla čokoládová tyčinka, která ležela na samotném dně batohu. Odtrhl kus papírového obalu a spokojeně se zakousl.

Profesor Watkins měl očividně problémy udržet skupinu pohromadě. Z druhého konce náměstí se ozývalo povykování dívek, které postříkala voda z fontány, zatímco dva z chlapců se pokoušeli vylézt na jednoho z bronzových lvů přikrčených u paty Nelsonova sloupu. Kevin a Janice, pár z Rickyho třídy, se drželi za ruku a snažili se najít místočko, kde by měli větší soukromí. Když tak Ricky viděl, jak se třída rozptyluje po celém náměstí, v duchu si říkal, proč se vůbec učitelé obtěžovali je sem tahat.

Děšť zesílil, vítr mu pískal v uších a nesl s sebou silnou vůni dámského parfému. Za chvíli bude úplně promočený, říkal si. Zvláštní varovné svědění na kůži v něm vyvolalo dojem, že ho někdo sleduje. Že by ho spatřil některý z učitelů? Rychle se rozhlédl po náměstí. Nalevo od něj stála skupinka zahraničních studentů, kteří si cosi vzrušeně vyprávěli v jemu neznámém jazyce, pak tu byl metař ve fluoreskující vestě, dále dvojice mladých Japonců, kteří se navzájem fotili a potom...

Ricky se zarazil. Uprostřed davu stál vysoký, přízračný muž, jehož hlava a ramena se tyčily jako mrakodrap vysoko nad ostatními. Vlasy měl přilepené k hlavě a černý oblek s vestou, který měl na sobě, mu dodával vzezření funebráka. Tvář měl zcela bez výrazu, jedno však bylo nade vší pochybnost: pohled upíral přímo na Rickyho. Jejich oči se setkaly a Rickymu se zatočila hlava, dav lidí, auta i budovy kolem něj ustupovaly do dáli a na

jejich místo se tlačil prudký vír dusivé temnoty. S vypětím všech sil odtrhl pohled od muže, upřel zrak na špičky bot a snažil se popadnout dech. Po chvilce znovu zvedl hlavu, jenže muž na něj pohled upíral dál.

Skupinka žáků, kteří stále v dálce naslouchali profesoru Watkinsovi, mezitím popošla od sochy Henryho Havelocka k Nelsonovu sloupu. Ricky si vzal své věci a vyrazil k nim. Vysoký muž však jeho pohyb zaregistroval a vydal se za ním. Zahraniční studenti ani nezdvihli hlavu, jen se rozestoupili, aby mohl projít – jako kdyby cítili jeho přítomnost, aniž by ho viděli. Ricky přidal do kroku.

Funebrák kráčel pomalu, důstojně a rozvážně. Vypadalo to, že nemá naspěch. Na tváři se mu rozhostil výraz slizkého očekávání. Jeho rysy jako by byly rozmazané, přecházely do šedi, a ostatní lidé mu ustupovali z cesty jako náměsíční. Co je to za chlapa? Co po něm chce?

Ricky se ohlédl přes rameno a muž pokývl směrem ke sloupu. Sledoval jeho pohled. Další funebrák. Malý muž s ostře řezanými rysy, v úplně stejném obleku, zastoupil Rickymu cestu k jeho spolužákům. Byl úplně plešatý a jeho tváři vévodil dlouhý úzký nos. Na rozdíl od svého společníka byl tenhle funebrák jakoby neposedný, neustále poskakoval na patách a něco si pro sebe mumlal. Když spatřil Rickyho, jak jde k němu, ukázal na něj a pak si ukazováčkem pomalu přešel pod bradou, jako by chtěl naznačit, že ho podřízne nožem.

Rickyho zachvátila panika a zavolal na zbytek třídy: „Pane učiteli! Tady jsem! Pomoc!“ Jenže jeho hlas pohltit vítr a hluk vydávaný fontánami. Dva funebráci se k němu přibližovali, každý z jiné strany, a on v zoufalství zatahal za rukáv muže, který stál přímo vedle něho. „Haló, pane! Pane!“ – jenže muž se ani neohlédl. Jako kdyby byl Ricky najednou neviditelný. Tohle přeci nemůže být pravda. Možná vůbec nevstal z postele a tohle je jen nějaký zlý sen. Srdce mu dunělo v hrudi a do očí mu vstoupily slzy strachu.

Nikdo mu tady nepomůže, musí se odsud dostat. Ricky zamířil do levého horního rohu náměstí, kde mu široké schodiště nabízelo

únikovou cestu. Vyběhl po schodech nahoru a narazil přitom do mladých Japonců, kteří se zde fotili. Křikl přes rameno omluvu, ale oni nehnuli ani brvou. Nahoře zahnul prudce doprava. Funebráci teď byli vedle sebe a pronásledovali ho po schodech. Menší z mužů nervózně poskakoval z nohy na nohu, podle všeho rozčilen rozšafným krokem svého společníka.

Ricky pohlédl doleva na velkou, majestátní budovu, která se mu zlověstně tyčila nad hlavou. Ve větru se divoce třepotaly poutače na nějakou výstavu. Přímo před ním stál starobylý kostel a jeho věž se hrdě vypínala proti obloze. Ano; tady určitě najde útočiště, jen se mu musí podařit dostat se dovnitř. Zelený panáček na semaforu zhasl, načež se menší z funebráků zachichotal a začal se po něm natahovat. Ricky zoufale mačkal tlačítko pro chodce, ale auta se už dala do pohybu. Funebráci od něj byli už jen několik kroků. Už nejde dělat nic...

Ricky najednou prudce vyrazil přes silnici a jen tak tak se vyhnul autu; jeho řidič zlostně zatroubil. Z cedule na zdi Ricky vyčetl, že stojí před chrámem Sv. Martina v lukách. Sebral veškerou svou odvalu, aby se ohlédl. Uviděl, že jeho dva pronásledovatelé stále stojí na druhé straně silnice. Ten menší zuřivě poskakoval na místě, vyšší se však sotva ušklíbl. Rickyho zamrazilo, na nic nečekal a zmizel za dveřmi kostela.

Uvnitř bylo krásně ticho. Z vichru, deště a aut teď už zbyl jen tlumený hukot. Ricky si stáhl kapuci, vešel dovnitř a upřel pohled na zdobený strop. Až na mladou ženu sedící v přední řadě byly lavice prázdné. Žena měla na sobě dlouhé rudé šaty a klobouk; hlavu skláněla k modlitbě. Ricky se neobratně vsunul do lavice za ni a přitom koutkem oka zahlédl pramen obarvených oranžových vlasů, který ženě vyklouzl z klobouku.

Lavice pod ním zaskřípala a žena se zvědavě otočila. Tvář měla sice pobledlou, přesto byla krásná. Oči měla plné slz.

„Ahoj,“ pozdravila ho vážně.

„Hm... ahoj,“ odpověděl zaraženě. „Všechno v pohodě?“

Usmála se a hřbetem ruky si otřela oči. „Jasně, v pohodě. Díky za optání.“

„Tak to je fajn.“

Navzdory smutku v očích zněl její hlas mile, melodicky. Ricky se podrbl ve vlasech, aby zakryl své rozpaky. Žena vlídně ukázala na místo vedle sebe a on si přisedl. Jen matně si vybavil, že opět cítí tu sladkou vůni, která ho praštila do nosu už na náměstí.

„Proč jsi sem vlastně přišel?“ oslovila ho mile žena. „Vypadá to, že jsi nešťastný, asi jako já.“

Poryv větru zabouchl dveře kostela a Ricky se bleskurychle otočil. Nikdo tam ale nebyl. Už mu z toho hrabe. Musí se uklidnit. „Jasně... teď jsem ale v pohodě. Akorát mě štve pár lidí, kteří se mi furt posmívají.“

Žena si povzdychla: „Jojo, lidi k sobě dokáží být hodně zlí.“

Ricky na dřevěné lavici nervózně poposedl, nakonec však našel odvahu: „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Samozřejmě, drahoušku.“

„Proč jste plakala, když jsem sem přišel?“

Žena si tiše povzdychla: „To je celé hrozně složité.“

„Nemusíte mi to říkat...“

„Ne, to je v pořádku. Jen mě vždycky rozhodí, když se mě na to někdo zeptá.“

Mezitím se na náměstí profesor Watkins už nemohl dočkat, až bude moci prchnout před protivným deštěm a vychutná si šálek oblíbeného čaje. Nějak se ale nemohl dopočítat svých žáků.

„Ne, určitě nám jeden chybí. Počítal jsem to dvakrát.“

Watkins si jen povzdychl. Vždycky někdo chybí.

„Viděli jsme Rickyho Thomase, jak šel z náměstí pryč,“ pípl kdosi.

Učitel se rozhlédl. Tak to je skvělé. Ten kluk může být kdekoli. Proč mu to jen dělají. Přiložil dlaně k ústům a zavolal: „Ricky!“

Před chrámem sv. Martina nastupovala skupinka lidí do černé dodávky, na jejímž boku se skvěl nápis Pohřební služba Humble & Skeet. Jeden z mužů působil velice vratkým dojmem a do vozu mu museli pomoci. Nápadně vysoký muž usedl za volant a za chvíli se dalo auto do pohybu. Vysoko nad nimi bděl lord Nelson.

1

Dole na březích Temže se čile stavělo, vzduch se chvěl lomozem bagrů a neustálým drnčením sbíječek. Muži v helmách a reflexních vestách se motali v písku a halekali na sebe s rukama přiloženýma k ústům. Na horizontu se jako brčka tyčily vyčáhlé jeřáby. Staveniště teď připomínalo bojiště, byl to kus země zvrásněný výkopy a hromadou suti, do několika měsíců, možná do roka, tady ale vyroste další obrovská budova, jež se bude hrdě vypínat k nebesům. Jako by město dospělo k názoru, že pro další rozšiřování už není na zemi místo, a proto se snažilo vybudovat novou civilizaci kdesi nahoře v nebi.

Jonathan Starling se opíral o zábradlí, pozoroval muže v práci, a bunda mu vlála ve větru. Byl to vytáhlý, hubený, čtrnáctiletý chlapec s hnědými, do všech stran rozcuchanými vlasy. V očích měl vystrašený pohled a každý jeho pohyb jakoby říkal: nevšímejte si mě. Pod bundou měl školní uniformu, která mu však byla o číslo menší a zvláštním způsobem se mu lepila k tělu.

Tak by ho patrně popsal člověk, který ho neznal, ale pokud byste se zeptali Jonathanových známých, jen stěží by hledali odpověď, jak Jonathan vypadá. Možná by se bezděčně ušklíbli nebo pokrčili rameny – on prostě nebyl ten typ, kterého si ostatní nějak zvlášť všímají. (Na druhou stranu, kdybyste tutéž otázku

položili samotnému Jonathanovi, asi by vám taky nedokázal odpovédět. Do zrcadla se nepodíval léta.)

Schopnost uniknout pozornosti – zmizet z dohledu – se mu během let hodila. Díky ní se mohl vytratit ze školy, aniž by se musel bát poznámek anebo odpovídat na podezíravé otázky učitelů. Jako duch prošel hlavním vchodem a byl pryč. A tak místo aby podřimoval na hodinách chemie, anebo si špinil nohy od bahna na školním sportovišti, toulal se ulicemi Londýna a hledal něco jiného. Prozkoumával křivolaké uličky čtvrti Soho, procházel mezi mechem porostlými náhrobky na hřbitově Highgate a z Alexandrina paláce shlížel dolů na mraveniště, které bylo jeho rodným městem.

Ne vždycky mu to ale prošlo. V ulicích hrozilo nebezpečí od školních inspektorů a policajtů, kteří pročesávali ulice a hledali záškoláky, ve škole pak od pozorných učitelů, jimž prázdná židle ve třídě neušla. Čas od času se tak ocitl v ředitelně, kde seděl, ani nehlesl, zatímco ředitelka smutně pokyvovala hlavou a dávala mu kázání. Několikrát už byl podmíněčně vyloučen: teď dostal poslední varování. Alespoň že z toho neměl žádné problémy doma. Ředitelka sice několikrát psala jeho otci, aby přišel do školy na pohovor, ovšem Jonathan vždy dohlédl na to, aby se jí dostalo přesvědčivé, leč negativní odpovědi. Několikrát se vymluvil na to, že otec je příliš nemocný; což byla ostatně alespoň v pár případech pravda.

Představa, že bude muset toho dne přežít dvě hodiny matematiky, přišla Jonathanovi nesnesitelná, a tak o polední pauze vyklouzl zadním východem. Když přecházel přes London Bridge, jeho pohled zaujal blyštivý plášť kancelářského komplexu Canary Wharf. Nastoupil do metra na trase Jubilee a vydal se směrem k mrakodrapům, přičemž si dával dobrý pozor, aby se s žádným s ostatních pasažérů nestřetl pohledem. Když ke komplexu konečně dorazil, odpoledne se lámalo do druhé poloviny a studená, jasná podzimní obloha byla posetá tmavými skvrnami. Na širokých ulicích a náměstích stále panoval čilý ruch, jak lidé spěchali z místa na místo. Všichni chodili se skloněnými hlavami, jako by

pocívali bázeň před majestátními budovami se skleněnou fasádou, které se tyčily všude kolem nich.

V dálce Jonathan spatřil důvěrně známou siluetu: přímo k němu šel od hlavního vstupu policista. Nejvyšší čas zmizet. Jakmile se začnou vyptávat, nemá člověk šanci. Jonathan proto nasadil pokud možno nenucený výraz a od kolejí se vydal do středu komplexu. Policajt na něj něco volal, ale on dělal, že neslyší. Jakmile se ocitl za rohem, dal se do běhu.

Na atletickém oválu možná nebyl Jonathan žádný přeborník, ale v londýnských uličkách byl nedostižný. Kličkoval mezi úředníky z kanceláří, lidmi korzujícími po nákupní galerii, načež to stříhl přímo přes malý parčík, uprostřed něhož bylo postaveno provizorní kluziště. Bruslaři na něm vykružovali ladné oblouky a Jonathan kolem prolétl jako střela. Slyšel, jak na něj policajt znovu volá, ale byl už daleko za ním a neustále ztrácel. Jonathana ani na chvíli nenapadlo, že by zamířil do rozlehlého nákupního centra; dával přednost otevřeným prostranstvím. V nákupních centrech byly nainstalované bezpečnostní kamery a pohybovalo se tu spousta detektivů, kteří číhali na malé nenechavce. Takhle venku to bude bezpečnější, říkal si.

Přeběhl přes několik ulic a ocitl se na malém náměstí.

Stála tu malá fontánka, z níž vysoko do vzduchu tryskaly proudy vody. V samotném rohu byl pak stánek s kávou a občerstvením. Ulice kolem náměstí byly tiché a celé prostředí působilo na Jonathana uklidňujícím dojmem. Letmo se rozhlédl kolem sebe, aby se ubezpečil, že dotěrného policajta setřásl úplně. Byl teď v bezpečí. Usedl na mramorovou zídku a snažil se chytit dech.

Na jedné straně náměstí se vysoko do výšky vypínaly tři mohutné budovy; připomínaly tři obry, opírající se o sebe rameny a tyčící se do mraků. Největší z nich byla ta prostřední, na jejíž střeše blikal jako výstražné znamení pro letadla maják. Jonathan musel natáhnout krk, aby viděl až úplně na vrchol budovy: ten pohled v něm vyvolal pocit bezvýznamnosti. Říkal si, jaké to asi je pracovat v nejvyšším patře a strávit celý den pozorováním zbytku světa z takové výšky.

V ten okamžik jeho pohled utkvěl na ženě, která opatrně přecházela náměstí. Na sobě měla proužkovaný kostým a při chůzi poklepávala deštníkem o zem. Na hlavě jí elegantně seděl klobouček na stranu, z pod něhož jí na ramena padala kaskáda svítivě oranžových vlasů. Ačkoli si jí podle všeho nikdo jiný nevšiml, měla v sobě cosi, co Jonathana úplně fascinovalo, takže z ní vůbec nedokázal spustit pohled. Zaregistrovala, že ji sleduje, a široce se na něj usmála. Najednou v půli kroku změnila směr a vydala se přímo k němu – Jonathana zamrazilo, tělem mu projela vlna pocitů, které byly stejně znepokojivé jako nevysvětlitelné.

V ten okamžik na náměstí z druhé strany dorazil udýchaný a brunátný policista. Jonathan pomalu vstal a vydal se k východu. Žena spatřila jeho pronásledovatele, mrkla na Jonathana a přiložila prst ke rtům. Pak se obrátila k policistovi a začala se ho na něco zdlouhavě vyptávat. Jonathan nepotřeboval dvakrát pobízet – otočil se na patě a dal se do běhu. Ať už ta žena byla kdokoli, rozhodně mu prokázala velkou laskavost.

Blížil se ke stanici metra, když vtom mu najednou v kapse zazvonil telefon, až z toho překvapením vykřikl. Neobratně ho nahmatal, aby se podíval, kdo mu volá. Byla to paní Elwoodová, jejich sousedka a jediná přítelkyně jeho otce. To mohlo znamenat jediné. Špatné zprávy.

„Ahoj, Jonathane, to jsem já. Podívej... tvému otci se zase přitížilo. Museli ho odvézt do nemocnice. Jedu se tam teď podívat. Jsi ještě ve škole? Mohla bych tě vzít po cestě.“

Jonathan se rozhlédl. Řady a řady oken na okolních domech na něj upíraly tupý pohled. „Ne, to je dobrý, já jsem stejně na cestě ze školy domů,“ zalhal.

2

Paní Elwoodová netrpělivě bubnovala prsty na volant. „Zatracené výkopy. Dneska se to vůbec nehýbe. To nám snad bude trvat celou věčnost, než se tam dostaneme.“ Sáhla do schránky u spolujezdce a z nepřehledné zmrzliny oddělila několik bonbonů, které na první pohled vypadaly, že tu už leží delší dobu.

„Dáš si bonbon?“

„Ne, děkuji,“ zavrtěl hlavou Jonathan.

Paní Elwoodová se usmála a něžně ho pohládila po ruce. Byla to drobounká žena, ne vyšší než metr a půl, s dlouhými blond vlasy, které jí spadaly až do pasu. V autě si musela na sedačku dávat polštář, aby vůbec viděla přes palubní desku, a i pedály měla speciálně upravené, jinak by na ně nedošlápla. Když s ní jel Jonathan poprvé, byl z toho trochu nervózní. Ale to bylo před lety; dnes už dobře věděl, že paní Elwoodová řídí dobře a rychle. Tuhleto paní rozhodně nebylo radno podceňovat.

„Než jsi přišel, dívala jsem se na zprávy,“ prohodila a zamyšleně cucala karamelu. „Říkali, že chlapec tvého věku se ztratil během školního výletu. Na Trafalgarském náměstí. Uprostřed dne. Chudáci jeho rodiče, musejí být starostí bez sebe.“

Jonathan jen zabručel. Chtěl zapnout rádio, ale bylo mu jasné, že paní Elwoodová si s ním chce povídat proto, že si myslí, že mu tak bude lépe. Stejně jako vždy, když byl jeho otec nemocný, i teď

pociťoval Jonathan rozpaky nad tím, jak reagoval. Dobře vycítil, co lidé kolem čekají: záchvaty pláče, obavy o otcův život. Ale Alain Starling byl nemocný tak často a Jonathan strávil v průvanu nemocničních chodeb tolik času, že už opravdu neměl sílu cokoli cítit. Takhle... to prostě chodí.

„Jak jste se to o tátovi dozvěděla?“ zeptal se po krátkém mlčení.

„Z okna jsem viděla projíždět sanitku. Měla jsem takovou zlou předtuchu, že jedou pro něho. Tak jsem vyšla ven a sanitka skutečně stála před vaším domem,“ povzdychla si. „Je to taková smůla, Jonathane. Zrovna jsem si říkala, že se poslední dobou lepší. Už skoro začínal působit jako dřív.“

Jonathan jen pokrčil rameny. Netušil, jaký byl jeho otec „dřív“. Otec se k němu odjakživa choval odtahitě, chladně. Na druhou stranu paní Elwoodová znala otce mnohem déle, tak dlouho, že s ním udržovala přátelství i tehdy, když se všichni od otce odvrátili. Možná byl tehdy jiný.

V jedné věci měla ale pravdu. Bylo to už dávno, co otec onemocněl. Každý jeho záchvatům říkal jinak: sousedé mluvili o *příhodách* nebo *epizodách*; lékaři se uchýlovali k sáhodlouhým složitým pojmenováním, jejichž jediným smyslem bylo zakrýt, že vůbec netuší, co se s otcem děje; podle Jonathanových spolužáků se otec prostě zbláznil. Sám Jonathan dával přednost slovům, která mu otec pošeptal v jednom z těch vzácných momentů čisté mysli. *Stmívá se, synu. Cítím, jak přichází temnota...*

Auta před nimi se pomalu rozjížděla. Paní Elwoodová opět pohládila Jonathana po ruce a laskavě se na něj usmála. „Ale to bude v pořádku, neboj. Mám pustit rádio?“

Jonathan přikývl a pak už celou cestu až do nemocnice ani jeden z nich nepromluvil.

Nemocnice U svatého Kryštofa připomíná středověký klášter – nachází se v západní části centra Londýna, nedaleko Hyde Parku, a před okolním světem je chráněna vysokou zdí. Je to nemocnice, kam jsou umisťováni nevyléčitelně a duševně nemocní pacienti: žádné ARO zde nemají. Ačkoli úzké chodby tu páchnou dezinfekcí jako v každé jiné nemocnici, atmosféra je tady úplně

jiná – jako by se člověk dostal na onen svět. Tenhle pocit se Jonathana zmocnil hned, jak projeli branou a zastavili na parkovišti uvnitř areálu. Všude ve vzduchu se vznášela bezmoc.

Rychle se stmívalo. Když vystoupili z auta, Jonathanovi dopadlo na hlavu několik dešťových kapek. Rychle prošel automatickými dveřmi a zamířil do útrob nemocnice. Recepce zde neměli, a ve vestibulu ani nikdo nebyl, přesto Jonathan zamířil neomylně k nejbližšímu schodišti. Zahnul doleva, pak doprava... prošel pod blikající zářivkou, minul uklízečku, která tu zrovna vytírala. Paní Elwoodová se zoufale pokoušela s ním držet krok.

„Víš určitě, že jdeme správně? Už jdeme strašně dlouho,“ ptala se ustaraně.

„Určitě jdeme dobře,“ hlesl, aniž by otočil hlavu.

„Samozřejmě, promiň. Ale nemohl bys alespoň trochu zpomalit? Mám totiž o fous kratší nohy.“

Poprvé toho dne se Jonathan usmál. „Jasně, promiňte, půjdeme pomaleji.“

Došli až k masivním dveřím na konci chodby a najednou byli opět venku. Vyšli na malé nádvoří, uprostřed něhož stála zdobená pergola obrostlá popínavými rostlinami. Kolem ní byly v květináčích husté zelené keře. Jonathan si v duchu říkal, že tohle místo má patrně sloužit návštěvníkům k odpočinku; přesto ani tady nešlo uniknout před skutečností, že se člověk nachází v nemocnici. Na nádvoří totiž panoval čilý ruch: zřízenci přes něj tlačili lůžka, jež rachotila na nerovném povrchu, a přímo před Jonathanem se povalovaly odhozené chirurgické rukavice.

V rohu nádvoří bylo na asfaltu žlutými čárami vyznačené místo pro nakládání. Za ním, kam ovšem nebylo z nádvoří vidět, se nacházelo menší, ponuré křídlo nemocnice. Stoleté práchnivějící cihly pokrývaly saze a špína, okna byla do jednoho zamřížovaná. Z okapu vytékala voda a u vchodu tvořila malou kaluž. Bylo tomu už přes rok, co Jonathan naposledy pohlédl na křídlo nemocnice, v němž teď ležel jeho otec.

Paní Elwoodová Jonathana zamyšleně pozorovala. „Člověk by úplně zapomněl, jak ošklivé to tady je,“ pronesla po chvíli.

„Kdyby na to tak šlo zapomenout,“ povzdychl si nepřítomně Jonathan.

„Chceš, abych šla první?“

„Mlčky přikývl.“

Přešla ke dveřím a opřela se do nich. V téhle budově se nacházela recepce, kterou se vedení nemocnice pokoušelo modernizovat: byly tu plastové židle, barely s vodou, místo tradičního recepčního pultu tu stála skleněná stěna. Přesto se nepodařilo vymýtit ponurou atmosféru. Ve vestibulu seděli tři lidé a bezmyšlenkovitě listovali časopisy. Žádný z nich ani nevzhlédl, když paní Elwoodová rázně přistoupila k recepčnímu stolu a oslovila zdravotní sestru, která tu seděla.

„Dobrý den, přišli jsme na návštěvu za Alainem Starlingem.“

Sestra jen sevřela rty a podívala se do poznámek. „Aha... Bohužel jsou ale v tomto křídle návštěvy v současné době zakázány. Došlo zde k určitým... problémům.“

„Opravdu ho nemůžeme vidět? Jeli jsme sem takovou cestu.“

„Bohužel, je mi líto. Nemohu pro vás v tomto ohledu nic udělat.“

Po těchto slovech sestra vzhledla a přes sklo spatřila Jonathana. „Jo, to jsi ty.“

„Chci vidět tátu.“

Sestra se chvíli zamyslela, jako by situaci zvažovala. Nakonec ale povolila. „Dobře, můžeš nahoru, ale jen na deset minut. Je na sedmičce.“

Chodby v patře byly ještě chladnější a tísnivější než recepce. Jonathan prošel dlouhým lůžkovým oddělením s klenutým stropem. Bylo rozsvíceno, ale světlo bylo příliš mdlé na to, aby zaplnilo celou místnost; v rozích, a pak ještě výš, pod střešou, se to hemžilo stíny. Většina pacientů ležela v postelích a tiše sténala, pár jich ale v umazaných nemocničních županech bezcílně bloumalo po oddělení. Mohutný muž s ježatým plnovousem prudce uchopil Jonathana za ruku a zasyčel mu do ucha.

„Přichází v noci, abys věděl. Když ho nikdo nevidí. Když je tma. Včera v noci si odnesl Griffina, ale mohl to být kdokoli z nás. Musíš nám pomoci!“

Oči měl zalité slzami a jeho hlas zněl zoufale. Jonathan se opatrně vymanil z jeho sevření a ustoupil stranou. „Nezlobte se, ale já vám nepomohu.“

Muž se rozeštkal a pak se začal bít do prsou. Pár zřízenců proběhl kolem Jonathana a snažil se muže uklidnit. Jonathan postrkával paní Elwoodovou dál od tahanice, směrem z lůžkového oddělení. „Chudáček jeden. Je to strašné, když člověk takhle najednou ztratí rozum.“

V další části se pacienti projevovali mnohem hlasitěji a místnost zněla výkřiky a sténáním. Lidé tu na sebe pokřikovali hrdelním hlasem ve zvláštních jazycích, jimž Jonathan nerozuměl. Jeden bušil pěstmi do vybílené zdi, další seděl na kraji postele, kýval se dopředu a dozadu a něco si pro sebe mumlal. Když kolem něj Jonathan procházel, věnoval mu příkrý pohled – tvář měl staženou strachem.

Jonathanovi se ulevilo, když oddělení opustili a ocitli se na dlouhé, tiché chodbě. Místní zaměstnanci Jonathana už dobře znali, takže ho nasměrovali přímo k soukromému pokoji na konci chodby. Sedmička byla na chodbě vlastně předposlední. Zpoza vedlejších dveří se ozýval žalostný nářek, avšak v Alainově pokoji panovalo ticho. Jonathan se zhluboka nadechl a vstoupil.

Sedmička byla malý, stísněný pokoj, jen skrovně zařízený. Osvětlení obstarávala lampička na nočním stolku a vzduch byl prostoupen pižmem. Alain Starling ležel na posteli jako mrtvola. Byl úplně bílý, pleť se mu leskla kapičkami potu. Po tváři mu stékal pramínek slin. Nedal najevo, že by svého syna poznal.

„To bude v pohodě, tati,“ snažil se ho Jonathan povzbudit. Popravdě řečeno, pohled na otce poté, co skončila fáze jeho „zatmění“, jej přestal šokovat už před lety. Kdysi, když byl mnohem mladší, se na Alaina nemohl skoro ani podívat, ale teď už si zvykl. Viděl svého otce v tomto stavu příliš často.

„Ahoj, Alaine,“ odvážila se paní Elwoodová a její hlas zněl trochu nervózně.

„Tak jak se cítíš, tati?“ pokračoval Jonathan a přitáhl si židli blíže k posteli. „Vůbec nevypadáš špatně. Viděl jsem tě už v horším stavu.“ Alain Starling ani nehnul brvou. Jonathan mu utřel

slinu z tváře rukávem. „Tohle je teda docela hnusný,“ zamumlal si polohlasem.

„Jak se cítíš, Alaine?“ ptala se paní Elwoodová.

Bez odpovědi. Upíral strnulý pohled na strop. Skoro se nedalo poznat, zda ještě dýchá.

„Mám ti teda povědět, jak se mám já?“ zkoušel to Jonathan. „Hm... co jsem jako dělal? Před několika týdny mě podmíněčně vyloučili ze školy. Chytili mě v Regent's Parku, když jsem měl být na hodině. Promiň, mrzí mě to. Chtěl jsem ti to dávno říct, jenže nějak jsme spolu moc nemluvili a já si nakonec řekl, že vlastně ani nemá cenu o tom mluvit. Říkali, že když se mnou budou ještě nějaké problémy, vyhodí mě natvrdo, ale já tomu moc nevěřím. Ono teda ne že by ta maturita člověku k něčemu byla.“

„Ale Jonathane, takové věci bys neměl říkat. Jen Alaina rozčílíš,“ napomínala ho paní Elwoodová.

Jonathan na to nijak nereagoval. Těchto několik vět bylo nejdelší promluvou, jakou během uplynulého roku a kousek adresoval svému otci. Doma se jeden druhému většinou vyhýbali, jen občas na sebe narazili v kuchyni nebo na schodišti. Kdesi hluboko v nitru byl Jonathan přesvědčený, že ho má otec rád, ale nebyl si jistý, že to dokáže vyjádřit slovy. Když teď ležel Alain nehnutě vedle něj, mluvilo se mu snáz.

„A tak jsem si říkal, že bych jim ušetřil práci a na tu školu se vyfláknul sám. Že bych trochu cestoval. Rozhlídnul se po světě. Mohl bych si v cizině najít nějakou práci – takže by tě to nestálo vůbec nic. Co si o tom myslíš?“

Dobře věděl, že otec neřekne vůbec nic, ale musel se o to alespoň pokusit. Jonathan a paní Elwoodová na Alaina střídavě mluvili a hledali něco, co by mohlo vyvolat alespoň nějakou odezvu. Snažili se takhle marně několik minut, když se ozvalo omluvné zatřukání na dveře. „Promiňte, ale teď už budete muset opravdu jít. Pacienti teď budou potřebovat klid.“

Chystali se k odchodu. Když si byl Jonathan jist, že se paní Elwoodová nedívá, krátce se dotkl otcovy ruky, a pak rychle vyšel z pokoje.

Když procházeli chodbou, z pokoje číslo osm se ozval strašlivý křik.

„Cítím to! Jde si pro mě!“ burácel zoufalý hlas.

Jonathana z toho zamrazilo v zádech a seběhl rychle po schodech.

Venku se mezitím zhoršilo počasí. Jak se Jonathan s paní Elwoodovou plahočili přes parkoviště, opíraly se do nich poryvy větru a nalité kapky deště se rozpleskávaly o asfalt kolem. S úlevou usedli do vozu. V tichosti se snažili popadnout dech; jediným zvukem byla voda odkapávající z Jonathanovy ofiny. Paní Elwoodová se na chvilku zarazila s prsty na klíčkách, ani okolní přítomí však nedokázalo zakrýt zamyšlený výraz na její tváři.

Jonathan si vlastně ani nevybavoval, jak se to seběhlo, že tato drobounká žena začala v jeho životě hrát takovou významnou roli. Jeho rodinu obestírala pavučina nesčetných záhad a nezodpovězených otázek, na něž Alain Starling prostě odmítl vrhnout alespoň trochu světla. Jonathan tak věděl jediné: co si vzpomínal, paní Elwoodová byla vždy nablízku jako nějaký ochránce. To paní Elwoodová usedla v publiku a na konci nadšeně tleskala, když Jonathan dostal malou roličku v jedné hře, kterou hráli ve škole. To ona si pro něj přijela na policejní stanici, když byl obviněn z krádeže v obchodu. A když Alain před několika lety vážně onemocněl, objevila se bez ohlášení v jejich kuchyni paní Elwoodová a oznámila, že si koupila dům nedaleko od nich. Chodila k nim skoro každý den a Jonathanovi byla vlastně tak trochu mámou.

O osudu své vlastní matky nic nevěděl. Theresa Starlingová zmizela ještě za jeho raného dětství, dokonce si ani nepamatoval její obličej. Alain vzpomínku na svou ženu obehnal hradbou mlčení a odmítal na toto téma říct byt' jen slovo. Když bylo Jonathanovi deset, otec jej vzal na ryby k jednomu nedalekému kanálu, a Jonathan této příležitosti využil, aby se otce na matku zeptal. Zhruba půl minuty, která ale Jonathanovi přišla jako celá věčnost, Alain mlčel, pak nasupeně odešel a nechal tam Jonathana i s pruty. Jonathan otce nikdy neviděl takhle našťvaného. Potom se už nikdy zeptat neopovážil. Matka je prostě pryč a nevrátí se, tečka. Jediné, co o ní věděl, bylo, jak se jmenovala.

„Vím, že to je hloupé,“ přerušila mlčení paní Elwoodová mírně roztřeseným hlasem. „Tedy, chci říct, viděla jsem ho takhle už dříve, ale přesto... vždycky mě to rozhodí. Doufám, že tentokrát nebude v nemocnici dlouho.“

„Jo. Možná ne.“

Alain se obvykle dal dohromady během několika dní, ale občas mu to trvalo i déle. Když bylo Jonathanovi deset, strávil otec ve strnulosti a tichu plných šest měsíců a podle lékařů bylo jen málo pravděpodobné, že by se jeho stav mohl někdy zlepšit. V okamžicích největšího zoufalství si Jonathan říkal, zda by nebylo lepší, kdyby otec usnul a už se neprobudil. Jeho otec stejně povětšinou nebudil dojem, že by bůhvíjak stál o to být naživu.

„Nechceš bydlet u mě, než se uzdraví?“

Jonathan se jen ušklíbl. „Copak to zase musíme řešit? Vždyť víte, že strašně nerad spím v cizí posteli. V pohodě to zvládnou sám. Ostatně jsem to zvládl i posledně, když byl táta nemocný, ne?“

„No, já nevím...“ zněla pochybovačná odpověď.

„Vždyť bydlíte jen kousek ode mě. No tak – stejně se s tátou moc nevidám, ani když je zdravý.“

Paní Elwoodová si jen povzdychla: „Ano, broučku. Já vím. Dobře, tak podívej, uděláme to dneska večer na zkoušku. Nech si zapnutý mobil, a kdyby něco, hned mi zavolej. Slibuješ?“

Jonathan zasalutoval jako skaut: „Čestné slovo.“

Nastartovala a do hodiny byli na severním předměstí Londýna, kde Jonathan bydlel. Mohutná zeď před domem hrdě odolávala

poryvům deště a hustý podrost na zahrádce se ke skučivým výčítkám větru stavěl dost netečně. Jonathan se chystal vystoupit z vozu, ale v tom se najednou zarazil.

„Děkuju,“ řekl po nepatrném zaváhání.

Paní Elwoodová se jen usmála. „To je v pořádku. Nemáš to lehké, to je mi jasné. Ale jsi statečný kluk.“

Usmál se na rozloučenou a zabouchl dveře auta.

Jonathan v tomhle domě bydlel odnepaměti. Ve vzácných okamžicích otevřenosti se mu Alain zmínil, že když byl ještě úplně malý chlapec, bydleli v nějakém malém, nejmenovaném městě na severu. Kde otec sehnal peníze na takový velký dům, to zůstávalo záhadou. Rozhodně teď peněz nazbyt neměli: sotva jim to stačilo na jídlo a školní uniformu, už vůbec nemluvě o nějakých dovolených nebo opravách domu. Jonathanovi neušlo, že plevel postupně zvítězil nad příjezdovou cestou, že dům zoufale potřebuje natřít a že by taky chtělo vyměnit okapy. V kapse nahmatal klíč od hlavních dveří a vešel dovnitř.

Uvnitř bylo jen nepatrně tepleji než venku, ale aspoň tu nepršelo. Přivítal ho tu průvan, který se hnál po parketách a hladově se mu vrhl kolem kotníků. Jonathan celý roztřesený stiskl vypínač; vysoko na stropě se k životu probudila osamělá žárovka. V přítomí, které v místnosti panovalo, nabývaly důvěrně známé věci cizích, zlověstných tvarů. Černá podesta na samém konci širokého schodiště jakoby skrývala tajemství a nebezpečí. Jonathan najednou pocítil palčivou potřebu prolomit ticho. „Haló?“ zavolal.

Žádné odpovědi se mu nedostalo.

Jen pokrčil rameny. Stejně to je celé směšné. Vždyť tohle je nakonec jeho dům a on není žádné batole. Strávil tu sám už spoustu nocí a často vůbec netušil, zda je Alain doma, zavřený ve své pracovně, anebo zda někam neodešel. Vůbec se tehdy nebál – naopak, líbilo se mu, že má pro sebe tolik prostoru. Co by většina dětí za takovouhle svobodu dala. Je přece trapné, aby se teď najednou začal bát.

Šel do kuchyně a cestou všude porozsvěcel. Bylo tu mnohem příjemněji, možná i proto, že kuchyně byla nejčistší a nejmodernější místnost v bytě. Lednice konejšivě hučela. Jonathan

si nalil sklenici pomerančového džusu a napadlo ho, že by si mohl udělat něco k jídlu. Od oběda nejedl a teď se už stmívalo. Na druhou stranu zase neměl žádný strašný hlad a rozhodně se mu nechtělo pouštět se do něčeho komplikovaného. Sáhl proto po jablku a sáčku chipsů.

Po ulici venku pomalu projela černá dodávka a zastavila přímo před domem Starlingových. Řidič zhasl světla, ale z vozu nikdo nevystoupil.

Jonathan seděl u stolu a zamyšleně chroupal jablko. Paní Elwoodová mu slíbila, že zítra ráno zavolá do školy: přinejmenším do víkendu má tedy volno. Což znamená, že nemusí pospíchat do postele. Rychle prolétl televizní program, ale nic zajímavého nedávali. Postě proklel otce za to, že nepředplatil satelitní kanály. Jonathan strávil několik týdnů marným úsilím ho přesvědčit, až nakonec dospěl k názoru, že Alain absolutně netuší, co to vlastně satelit je.

Do čeho by se jen pustil? Jonathanovi vůbec nevadilo být o samotě – vlastně byl radši sám – ale dnes večer se odmítal spokojit s tím, že bude jen tak ležet na posteli a opájet se vzletnými představami. Počítač neměl, ačkoli mu paní Elwoodová slíbila k vánocům PlayStation. Alain počítače neměl rád. Vždycky Jonathanovi říkal, že by lidé měli raději číst knihy. Ostatně téměř všechny místnosti v jejich domě byly plné knih až po strop; většinou šlo o tlustospisy s dlouhými názvy, vypadanými stránkami a k tomu ještě byly dost zatuchlé. Alain byl nejšťastnější, když se mohl – s nohama přehozenýma přes opěradlo křesla – ponořit do čtení. Možná dřív pracoval na nějaké univerzitě, teď ale rozhodně neučil. Místo toho trávil většinu svých dní zavřený v pracovně – a Jonathan absolutně netušil, co tam dělá. Nikdy ho tam nepustil a pracovna taky byla jedinou místností v domě, jejíž dveře měly funkční zámek.

Vítr změnil směr, takže déšť teď bičoval okno v kuchyni. Jonathan vstal a stáhl žaluzie. V ten moment koutkem oka postřehl nějaký pohyb v zahradě. Těžko říct, co přesně to bylo, silueta se ztrácela v bujném podrostu. Třeba kočka od sousedů, ujišťoval

sám sebe. Není se čeho bát. Přesto než z kuchyně odešel, dvakrát zkontroloval, jestli jsou zadní dveře zamčené.

Řekl si, že půjde k sobě do pokojíku a bude se v posteli dívat na televizi. I když běží jen nějaký nudný dokument nebo pořad o tom, jak si předělat kuchyň, pořad je to lepší, než se poflakovat tady dole. Prošel všechny místnosti v přízemí, zatáhl záclony a zkontroloval, že jsou zavřená všechna okna. Venku stále lilo jak z konve, ale žádného pohybu za okny si už nevšiml. Když nabyly jistoty, že všechno je tak, jak být má, vydal se po schodišti nahoru.

Na podestě jej přivítal nepořádek. Koberec na podlaze byl celý pomačkaný a jeden z obrazů na zdi visel šikmo. Jonathan si náhle uvědomil, že na otce přišlo jeho „zatmění“ asi právě tady. Nepořádek zřejmě způsobili zdravotníci, jak se otce pokoušeli dostat do sanitky. Obraz narovnal, koberec natáhl a snažil se si tu scénu nepředstavovat.

Zrovna si čistil zuby, když zaslechl tlumený náraz odněkud od zadních dveří. Ať to bylo cokoli, rozhodně to neznělo jako kočka. Za oknem koupelny panovala téměř neprostupná tma, ale on si byl skoro jist, že *tam někdo je*, že u dveří se krčí nějaká postava. Pokouší se někdo otevřít zadní dveře do domu?

Jonathan sáhl po mobilním telefonu a vytočil číslo paní Elwoodové.

„Jonathane? Něco se děje?“

„Vím, že to asi zní hloupě, ale... mám dojem, že se tu někdo plíží kolem domu. Mám zavolat policii?“

„Ještě počkej. Možná to nic není. Hned jsem u tebe.“

Zavěsila. Jonathan se rozběhl po prvním patře a zkontroloval, že jsou všechna okna pozavíraná. Každý zvuk, každé zaskřípání podlahy, každý náraz kapky do okenní tabulky teď zněl zlověstně. Když uslyšel cvaknutí zdola, ztuhl jako solný sloup. Znělo to, jako by za sebou někdo potichu zavíral dveře. Hlavní vchod. Zapomněl zamknout! A teď se někdo cizí dostal do domu.

Srdce se mu divoce rozbušilo. Musí se někam schovat, než dorazí paní Elwoodová. Jeho úplně první myšlenkou bylo utéct do ložnice, ovšem schovávat se pod postelí, to je leda tak pro malé děti, a tak se rozběhl opačným směrem. Blesklo mu hlavou, že z

okna otcovy ložnice by se mohl dostat na střechu, jenže pak si všiml, že dveře do otcovy pracovny jsou pootevřené. Tady tedy muselo na Alaina přijít to zatmění. Poprvé v životě se Jonathanovi naskytla příležitost se podívat do otcovy pracovny.

Vplížil se dovnitř, zavřel za sebou dveře a otočil klíčem v zámku, až se ozvalo cvaknutí. V domě určitě někdo je. I když se dotýčný pohybuje opatrně, Jonathan zaslechl opatrné našlapování na schodech. Seděl na zemi, opřený zády o dveře a čekal. Dveře působily robustním dojmem, přesto měl obavy, zda by dokázaly zabránit vetřelci, aby vnikl dovnitř. Vše kolem něj pohlcovala temnota. Navzdory situaci, v níž se ocitl, však slyšel kdesi uvnitř hlavy hlas, který jej nabádal, aby rozsvítil a pracovnu si pořádně prohlédl. Třeba je to jeho poslední příležitost.

Slyšel kroky vetřelce, který se opatrně plížil po prvním patře. Několik minut strávil v Jonathanově pokojíku. Pak následovalo ticho. Jonathan se přitiskl k podlaze a zkoušel, zda by něco neviděl škvírou pode dveřmi. Zprvu se mu naskýtal pohled jen na dveře od koupelny, jenže pak se v jeho zorném poli objevil pár černých bot. Jonathan ležel bez hnutí, skoro ani nedýchal a jen se bál, aby ho neprozradilo jeho divoce bušící srdce.

Nad sebou koutkem oka zahlédl pomalu klesající kliku od dveří, jejíž pohyb zastavil zámek. Tajně doufal, že zamčené dveře vetřelce odradí, ale klika se začala znovu hýbat, tentokrát s větší silou. Z podesty proťal celé první patro vysoký zvuk připomínající skučení, zvuk, který byl spíš zvířecí než lidský. Úplně ztuhl, když vetřelec začal dveřmi prudce lomcovat. Jonathan se vzdal veškeré naděje, že by se mu mohlo podařit se ukrýt, přeběhl místnost k psacímu stolu, napjal všechny síly a přesunul stůl ke dveřím. Skučení na podestě sílilo a z druhé strany dveří se začalo ozývat zběsilé škrábání. Ze zvuku drásaného dřeva běhal mráz po zádech.

Jonathan začal chaoticky stůl zatěžovat dalšími věcmi z místnosti. Postavil na něj křeslo, těžký koš na papíry, prostě všechno, co bylo možné použít na vytvoření barikády.

Vetřelec bušil do dveří, a ty se otřásaly pod silou úderů. Jonathan přiskočil k oknu, vyhlédl dolů a v duchu uvažoval, zda by dokázal přežít skok dolů. Jenže bouchání a škrábání pak

najednou přestalo, jako když utne. Následovala chvíle ticha. Mlčel ani nedutal.

„Klid, Jonathane, to jsem já!“

Byla to paní Elwoodová. Nikdy neslyšel její hlas tak rád. Jonathan odtáhl věci od dveří a otevřel. Stála za dveřmi, na sobě měla noční košili, pantofle a v ruce třímala golfovou hůl. Pohled do jeho očí ji vyděsil.

„Proboha, Jonathane, co se děje?“

„Byl tu zloděj!“ lapal Jonathan po dechu. „Někdo se sem vloupal...“

Paní Elwoodová mu věnovala pochybovačný pohled: „Jsi si jistý, že to nebyl jen nějaký přelud?“

„Jsem si naprosto jistý! Někdo tu byl,“ přesvědčoval ji Jonathan zoufale. „Já si to nevymýšlím! Podívejte na ty dveře!“

Paní Elwoodová pohlédla na dveře. Jejich lak byl porušen dlouhými škrábanci. Tvář jí ztuhla. „To je hrůza. Tak pojď. Přespíš dneska u mě.“

Vzala ho jemně za ruku a Jonathan se nechal odvést, ještě předtím však za sebou pečlivě zamkl dveře pracovny. Možná to bylo zbytečné gesto, ale nic lepšího s tím dělat nešlo. Pracovna a její tajemství musely prozatím zůstat nedotčeny.

4

Paní Elwoodová poletovala po kuchyni, poskakovala, otáčela se, kličkovala, a přitom si radostně pobrukovala. Měla malé štafličky, které používala vždy, když chtěla sáhnout po něčem na horní polici; vybíhala po nich s lehkostí, která prozrazovala dlouhá léta praxe. Na vařiči bublaly na pánvi fazole a vzduchem se nesla vůně opékané slaniny. V rádiu hrála populární písnička, která byla před pár lety obrovským hitem. Bylo chladné a jasné ráno a místnost zaplavil příval ostrého světla.

Jonathan seděl za stolem, foukal do hrnku s čajem a opatrně se pokusil napít. Čaj byl horký a sladký – přesně takový, jaký měl být. Ostatně přišlo mu, že celé dnešní ráno vyšlo dokonale, o to hloupěji se ovšem cítil kvůli příhodě z předchozího večera. Byl si teď podstatně méně jistý tím, co bylo skutečné a co jen přelud. No dobře, něco se stalo s dveřmi od pracovny, to je nepochybné, ale skutečně byl v domě vetřelec? Paní Elwoodová nikoho neviděla. Možná to byl jen vítr. Třeba se mu to celé jen zdálo. Snad to byl výplod jeho přepjaté představivosti, silně ovlivněné setkáním s vyděšenými pacienty v nemocnici.

Paní Elwoodová před něj postavila talíř s teplou snídaní a sedla si proti němu. Jonathan se snídání obvykle nezatěžoval, ale dnes se do jídla pustil hladově.

„Jez pomalu, jinak si zkazíš žaludek.“

Jonathan jejího nabádání nedbal a utrl si další obrovské sousto toustu.

„Volala jsem ráno do školy a všechno jim vysvětlila. Tedy musím říct, že moc velké pochopení neprojevili. Vyptávali se na spoustu věcí, jako kdyby mi nevěřili. Nevíš proč?“

Rychle se napil čaje, aby zakryl pocit viny. Při jeho docházce není divu, že jí nevěřili. „Netuším. Ale to víte, učitelky.“

„No, nakonec se mi podařilo je přesvědčit, takže prý do konce týdne do školy nemusíš. Co ale hodláš dělat? Nemůžeš přece celý den sedět u Alaina.“

„Ani nevím. Chtěl bych se ještě dopoledne vrátit domů. Je tam docela nepořádek, takže bych chtěl trochu uklidit. Víte, co myslím, jestli se dá dohromady dřív a najde to doma v takovémhle stavu...“

Paní Elwoodová jen přikývla. Ani slovem se nezmínila o předchozím večeru, za což jí Jonathan byl neskonale vděčný. „Samozřejmě. Já musím dneska dopoledne zajet do města, ale ještě předtím bych tam mohla zajít s tebou, jestli tedy chceš.“

„Ne, to je dobrý, zvládnou to sám.“

Jen se usmála a nechala ho v klidu dojíst snídani.

Přesně o desáté vyrazil Jonathan domů. Nebyl k paní Elwoodové úplně upřímný. Sice chtěl v domě uklidit, to byla pravda, ale skutečným předmětem jeho zájmu byla otcova pracovna. Po všech těch letech se mu konečně naskytla možnost ji pořádně prozkoumat. Srdce mu poskočilo, když na to jen pomyslel. Dům vypadal stejně zanedbaně jako kdykoli jindy, nicméně nebyla tu ta zlá předtucha jako včera večer.

Žádný vetřelec se neodvážil vrátit se sem ve dne, jako by okna mrkala na Jonathana a dodávala: *takoví jsou ti zloději srabi*. Přesto když šel po chodníčku ke vstupním dveřím, raději se ohlédl, zda ho nikdo nesleduje. V tuhle dopolední hodinu byl všude klid; zahlédl jenom postarší pár, pravděpodobně na cestě na nákup, a taky nějakou dívku tlačící kočárek s dítětem.

Jonathan si otevřel, ale tentokrát si dal velký pozor, aby za sebou dvakrát zamkl. V dětském pokoji si pustil jedno ze svých oblíbených cédéček, aby se v domě necítil tak sám, a dal ho

pořádně nahlas. Ve snaze zachovat klid se věnoval banálním činnostem: vynesl smetí, umyl nádoby. Jenže po chvíli, aniž by si to pořádně uvědomil, stál před pracovní a snažil se nebrat na vědomí hluboké škrábance, které byly do dveří vyryté. Zhluboka se nadechl, odemkl a vešel dovnitř.

V pracovně bylo šero. Žaluzie na okně byly stažené dolů, takže dovnitř probleskoval skutečně jen paprsek světla. V místnosti to páchlo zatuchlinou, jako by se tu léta nevětralo. Jonathan přešel na druhý konec a otevřel okno. Místnost se okamžitě zaplnila sluncem a čerstvým vzduchem a on se hned cítil líp.

Pracovna byla posledních několik let vlastně Alainovým světem, a to doslova. Tady pracoval, jedl a často i spal. A zatímco tu potichu seděl a listoval v knihách, Jonathan se vznášel po zbytku domu jako duch. Kdykoli chtěl s tátou promluvit, musel třikrát zaklepat na dveře. A když musel Alain svůj pokoj opustit, vždycky za sebou chvatně zamkl, aby zabránil synovi být jen nahlédnout dovnitř. Pokud Alain opustil pracovnu z vlastní vůle – například když šel na záchod nebo pro něco k pití – a náhodou potkal Jonathana, vždycky mu nezřetelně pokynul.

„Tak co, synku. Všechno v pořádku?“

„Ano, bez problému.“

„Tak to je dobře. Jen se drž.“

Po těchto slovech vždycky zmizel v pracovně a zamkl za sebou dveře.

Jonathan si na tuto neobvyklou rodinnou situaci časem zvykl. Sám toho moc nenamluvil, a když potřeboval pomoci s něčím praktickým, vždycky se mohl obrátit na paní Elwoodovou. Lhal by, kdyby tvrdil, že všechno je dokonalé a že si nepřeje, aby s nimi žila matka nebo aby se Alain choval aspoň trochu jako normální táta. Ale říkal si, že takhle to prostě je a on se s tím nějak musí vypořádat.

Ted' se mu však podařilo dostat až sem, do otcovy soukromé svatyně a jen obtížně bojoval s pokušením tuhle místnost, která mu tak dlouho odpírala tátou, naprosto zdemolovat. Jinak to ale byl vlastně docela nezajímavý pokoj. Všechny zdi byly obestavěny knihovnou, jejíž police přetékały obstarožními, těžkými svazky,

které postupně okupovaly i zbytek domu. Tu a tam byly na zdech nalepeny výstřižky z novin, s výraznými titulky vyřvávajícími do světa: „PÁD BUDOVY SI VYŽÁDAL DVĚ OBĚTI“, „HRŮZNÁ KRVAVÁ KRÁDEŽ“, „LONDÝNSKÝ VLKODLAK: DALŠÍ SVĚDEK“. Po levici měl Jonathan těžký dřevěný stůl, který včera večer tlačil po podlaze ke dveřím. Pokoušel se ho vrátit na místo, ale bez strachu a adrenalinu v krvi se stolem pohnul sotva o píd'. O včerejším chaosu vypovídaly rozházené papíry, které se povalovaly po celé místnosti, a taky tužky a propisky. Ať už Jonathan očekával cokoli – třeba bizarní mučírnu s řetězy na zdech a hrazdou uprostřed – tohle to rozhodně nebylo.

Jak se rozhlížel po policích s knihami, upoutala jeho pozornost zarámovaná fotografie. Vzal ji do ruky a zblízka si ji prohlížel. Zachycovala mladý, objímající se pár. Stáli v dešti před zanedbanou budovou a za nimi se skvěl bílý nápis „Bartlemas – Hodinářství“, ale usmívali se a vypadali šťastně. Jonathan si fotografii upřeně prohlížel několik vteřin, než mu došlo, že muž na fotografii není nikdo jiný než Alain. Tedy nebyl to úplně ten Alain, jak jej Jonathan znal. Tenhle člověk měl blond vlasy, nikoli šedé, a nehrbil se, nýbrž stál vzpřímeně. A nevypadal jen mladší: vypadal jako někdo úplně jiný. Jonathan si v duchu kladl otázku, jaký asi tehdy otec byl, zda byl veselý, společenský, jestli vyprávěl vtipy.

Tu ženu nepoznával vůbec. Byla mladá, s hustými černými vlasy, které jí spadaly na ramena. Tmavými kadeřemi probleskovaly dvě velké zlaté náušnice. Byla oblečena do zvláštního cikánského kroje, sestávajícího z bílé blůzky a nabírané červené sukně. Asi se to tehdy nosilo, říkal si. Její úsměv působil tak trochu uličnický, oči měla šedé, vzdorovitě.

Šedé oči. V šoku si Jonathan uvědomil, že se dívá na fotografii vlastní matky. Nikdy předtím ji neviděl. Alain mu totiž vždycky tvrdil, že žádnou její fotku nemá. Celou tu dobu mu lhal. V tom okamžiku vyplula na povrch všechna ta zlost a vztek, které v sobě tolik let dusil. Mrštíł zarámovanou fotografií o zeď a za zvuku tříštícího se skla sám klesl na kolena. Poprvé v životě se rozplakal.

Trochu zahanbeně si utřel nos do roztrhaného papírového kapesníku a snažil se dát dohromady. Ničeho tím nedosáhl, i když se díky tomu pláči cítil lépe. Přešel k fotografii. Rám byl na kusy, ale snímek zůstal nedotčen. Opatrně jej vyjmul z rámu a položil na psací stůl.

Proč mu otec lhal? Že Alain nechtěl mluvit o zmizení své ženy, to Jonathan dokázal pochopit, ale lhát o fotografii? To přece vůbec nedává smysl. Přišlo mu to zbytečně kruté. Rozhlédl se po knihách a volných listech papíru. Možná se odpověď skrývá někde tady. Vzal první knihu, která mu přišla pod ruku, a pustil se do čtení.

Uběhly dvě dlouhé hodiny a on se stále nedozvěděl zhora nic. Knihy v Alainově pracovně neměly žádné společné téma; spíš to vypadalo, jako by otec náhodně nashromáždil stovky knih a zaplnil jimi police. Byly tu staré historické knihy, učebnice politologie, básnické sbírky, a dokonce i několik osobních deníků. Společné měly jen to, že strašně nudily. V některých z nich si Alain poznamenal záložkami určité stránky a tu a tam podtrhl nebo zakroužkoval nějakou pasáž tužkou. Například v knize s názvem *Významná osobnost: můj život s profesorem Carlem von Hagenem*, což byl deník služebné jménem Lily Lamontová, byla zvýrazněna následující pasáž:

19. října 1925: Po shonu a vzrušení předchozích dnů byl dnes pán zcela v klidu. Zavřel se do své laboratoře a odmítal jídlo i pití. K večeru se objevil s divokým, planoucím pohledem v očích a jen pod vousy zamumlal cosi o „temné straně“. Poté popadl klobouk, pláště a vyrazil do noci. Několik dalších dní jsem jej neviděla.

To už znělo trochu zajímavěji, přesto neměl Jonathan ponětí, o čem je tu řeč. Stejně tak nechápal, čím je významná útlá knížečka s názvem *Zločinný podbřišek viktoriánské Británie*, v níž se to doslova hemžilo záložkami. Podle data na předsádce pocházela kniha z roku 1891 a jejím autorem byl jistý Jacob Entwistle. Jonathan absolutně nechápal, jaký smysl má číst tuhle knihu dnes, nicméně na straně 79 si Alain podtrhl následující pasáž:

Ve strašlivých kobkách pentonvillského žaláře jsem narazil na obzvláště zoufalý případ, muže jménem Robert Torbury. Tento kapsář a zlodějíček strávil za mřížemi drahá léta, v důsledku čehož se úplně pomátl na rozum. Když pohledem utkvěl na mně, prudce po mně natáhl ruce, snažil se mě zachytit za šaty a zapřísahal mě, abych mu pomohl. Prý jej posílají pryč, opakoval nesmyslně stále dokola, prý byl odsouzen k doživotí ve tmě. Mezi jeho vzlyky jsem si v duchu kladl otázku, zda může nějaký normální člověk poslouchat slova tohoto muže a stále tvrdit, že právní systém britského impéria je ten nejspravedlivější v civilizovaném světě...

Jonathan s bouchnutím knihu zavřel, až se zvířil prach. Takhle se nikam nedostane. Obrátil svou pozornost k cárům papíru na podlaze. Papíry byly počmárány myšlenkami, které se Alainovi podařilo dát na papír. Naštěstí většina z nich byla datována, takže během nějakých deseti minut je Jonathan dokázal dát do chronologického pořádku. Poslední záznam byl ze dne těsně předtím, než na otce přišlo „zatmění“. Na papíře stálo: „Přechod? Musím už být blízko.“

Pod tím stál název knihy – *Nejtemnější sestup* – a číslo stránky s kódem. Teprve po chvilce Jonathanovi došlo, že jde o číslo z knihovny. Jonathana zamrazilo v zádech. Má snad tahle kniha něco do činění s tou temnotou, jež Alaina celé ty roky pronásleduje? Jistý si být nemohl, nicméně jedna věc mu byla naprosto jasná – musí tu knihu co nejdříve sehnat. A v Londýně je jen jedno místo, kde ji určitě najde.

5

Vůz severní trasy metra zuřivě poskakoval po kolejích pod londýnskými ulicemi a domy. Venku vanul pod zataženou oblohou svěží vánek, v tunelu ale panovalo dusno a světlo zářivek bodalo Jonathana do očí. Ačkoli se dopoledne přelomilo už do druhé půlky a všichni dojíždějící dávno dorazili do svých kanceláří, ve voze přesto nebylo k hnutí a Jonathan se obličejem nacházel nepříjemně blízko podpaždí obézního turisty. Pohlédl na mapku metra na stěně vozu a snažil se spočítat, kolik zastávek ještě musí protrpět, než bude moci z tohoto smrdutého vězení prchnout.

Kus papíru, který vzal u Alaina v pracovně, měl bezpečně složený v zadní kapse kalhot. Čas od času do ní zajel prsty, aby se přesvědčil, že ho nikde nevytratil. Jakmile si text na papíru přečetl, bylo jasné, kam se musí vydat. Znal Alaina dost dobře na to, aby věděl, že otec jistě nemohl *Nejtemnější sestup* sehnat v jejich místní knihovně. Bylo stěží představitelné, že by se tato kniha nacházela na polici vedle laciných detektivek a harlekýnek. Ne, v Londýně bylo jediné místo, kde lze odhalit tajemství, jež kniha skrývá: Britská knihovna.

Pokud se Alain v životě pokoušel svému synovi něco předat, pak to byla láska ke čtení. Jonathan má dodnes v živé paměti, kolikrát jako malý chlapec seděl otci na klíně, na kolenou měl rozloženou velkou knihu, pokoušel se přečíst text a chichotal se

legračním obrázkům. Ostatně Alain se obecně cítil víc doma v nereálných světech a fantastických příbězích než ve skutečném životě. Pravidelně s sebou bral Jonathana na výlety do knihoven po celém Londýně a ve všech se nechal zaregistrovat. Sedávali pak společně u dlouhých stolů ve studovnách a Jonathan se snažil napodobovat otce, jak opatrně obrací listy knih. Během těchto výletů k sobě měli za celá ta léta nejbliž.

Metro najednou s hrknutím zastavilo, takže Jonathan ztratil rovnováhu a plnou vahou vrazil do obézního turisty. Muž překvapeně cosi vyštěkl, sám se jen tak tak udržel na nohou.

„Promiňte,“ zamumlal Jonathan.

Muž mu věnoval naštvaný pohled, a pak zase začal netečně zírat před sebe.

Po nejdelší desetiminutové jízdě, kterou Jonathan v životě zažil, dorazilo metro konečně do stanice King's Cross. Ti, kteří zrovna vystupovali, byli hnáni jako dobytek ke třem turniketům, které evidentně tomuto mohutnému náporu nestačily. Lidé v davu se strkali a předbíhali, jak každý chtěl dopředu. Jonathan čekal vzadu, ale hořel netrpělivostí. Když byl teď otec v nemocnici, zůstal úkol pokračovat v Alainově cestě na něm, byť sám pořádně nevěděl, co hledá, ani jaká tajemství jej čekají na stránkách *Nejtemnějšího sestupu*. Věděl jediné: že je blízko a že je odhodlán nějakou odpověď najít.

Stanice metra King's Cross připomínala svými zkroucenými tunely a schodišti živoucí organismus. Jejími žilami a tepnami proudili lidé jako červené krvinky, nabírali na rychlosti a vzájemně do sebe naráželi. Ať už mířili k jakémukoli nástupišti – na nádraží Victoria, metropolitní trasu nebo trasu na Picadilly – vždy postupovali s pohledem upřeným přímo před sebe, jako by věděli, kam přesně mají jít. Jonathan pronikl do víru lidských těl a spirálovým pohybem se postupně dostal ze stanice ven.

Jakmile vyšel ven, obrovsky se mu ulevilo, přestože se zrovna spustil liják. Přímo před stanicí probíhaly nějaké stavební práce a v silnici zela obrovská díra. Jonathanovi zněl v uších zvuk sbíječek. Kvůli všem těm zátarasům a vzájemně si odporujícím značkám nebylo na první pohled zřejmé, kudy se ke knihovně jde, ale on

znal cestu dobře. Prošel kolem stanice St. Pancras, omšelého, staršího bratříčka stanice King's Cross, jen těsně se vyhnul projíždějícímu autu na přechodu Midland Road a záhy byl u cíle.

Britská knihovna je moderní cihlová budova na rohu Euston Road. Jonathan prošel kolem kavárny a vstoupil na přední nádvoří, které zdobily pečlivě zastřižené živé ploty a velké kameny, rozložené v pravidelných intervalech na soklech. Na nádvoří vládl řád a klid. Zleva na Jonathana pokukovala přes živý plot plastika nějakého skřence a za zkosenou střechou knihovny čněla k nebesům gotická vížka stanice St. Pancras, uvězněná zrovna v kleci lešení.

Jonathan přešel pomalu přes nádvoří, zamířil k automatickým dveřím označenými „VSTUP“ a ocitl se v prostorném a světlém vestibulu. Přímo před ním se ke stropu zdvihala síť podlah a schodišť, připomínající křižovatku v nějakém velkém mraveništi. Po jeho levé ruce se po celé stěně táhla rozmáchlá malba, hrající velice jasnými, živými barvami. Odkudsi z útrob vestibulu se ozývala tradiční africká hudba a zvuk bubínků dokonale pohlcoval hlasy lidí kolem něj.

Jinými slovy, atmosférou připomínal vestibul spíše luxusní obchodní dům než knihovnu.

Jonathan šel přímo k úzkému eskalátoru, vyjel do prvního patra a prošel kolem obří zasklené vitríny plné starých knih, jež mu připomněly domov. Studovna byla až úplně vzadu, skrytá v levém koutě prvního podlaží. Knihovnice u pultu jej již zdáli vítala úsměvem.

„Ahoj, Jonathane. Kde máš tatínka?“

„Dobrý den, Jenny. Je zase nemocný. Ale musím si do školy přečíst jednu knihu a nikde jinde ji nemůžu najít.“

„Přece víš, že jsi ještě moc malý na to, abys mohl do studovny sám.“

„Prosím! Vždyť už jsem tam tolikrát byl. A navíc je to jen jedna kniha.“

Knihovnice svraštila obočí, pak se ale naklonila přes pult a zašeptala: „No dobře, tak teď pro jednu udělám výjimku. Ale jestli se něco stane, dostaneš mě do pěkného průšvihů.“

Jonathan se zazubil: „Vždyť jsme v knihovně! Co by se tu tak asi mohlo stát?“

Prošel kolem pultu a našel si místo v odlehlém rohu studovny. To místo v sobě mělo cosi zvláštního – snížený strop, tlumené světlo, zvláštní pach koberce – co Jonathanovi připomínalo chvíle, které zde strávil s otcem; v němém obdivu vždycky sledoval, jak Alain čte. Mezi těmito stěnami téměř nešlo předstírat, že mezi sebou mají normální vztah otce se synem. Zavrtěl hlavou. Ne, teď na takové věci není čas.

Získat knihu z knihovny však zdaleka není tak snadné jako vyndat si ji doma z police. Jonathan musel zadat název knihy a číslo stolu do počítače, které byly rozmístěny u čtecích stolů. Knihovník mu potom knihu přinesl ze skladu. Jonathan si rád představoval, že hluboko pod Londýnem se nachází rozlehlý labyrint knih, kobka za kobkou, které knihovníci prohledávají vyzbrojeni silnými baterkami a zbraněmi, jimiž se brání útokům vetřelců. Když knihovník knihu ve skladu našel, rozsvítilo se na stole světýlko. Nikdy však nebylo možné odhadnout, jak dlouho to hledání bude trvat, takže nezbývalo nic jiného než sedět a čekat. Jonathan tedy seděl a čekal, když ho po chvilce přepadla dřímota.

Procítl s leknutím. Zatímco spal, zaplnila se studovna lidmi a všechna místa kolem něj byla obsazená. Proboha, snad jsem tu nechrápal, říkal si v duchu. Světlo na stole svítilo, tak se vydal k hlavnímu pultu pro knihu. Postarší knihovník přísně vzhlédl, když mu Jonathan řekl, pro jakou knihu si jde, načež položil na pult nenápadný starý výtisk vázaný v černých deskách. Poté otevřel knihu a podal Jonathanovi tužku.

„Tady to musíš podepsat.“

„To jsem nikdy nemusel.“

Knihovník neuznal jeho protest za hodný odpovědi, jen svým perem poklepal na příslušnou kolonku. V ní byly pouze tři podpisy, přičemž ten nejstarší patřil jistému Horacovi Carmichaelovi, který si knihu vypůjčil v roce 1942. Jonathan připsal do kolonky své jméno, vzal knihu a vrátil se na své místo. Knihovník jej mlčky pozoroval.

Nemohl se ubránit vzrušení a jisté nervozitě, když teď měl konečně knihu ve svých rukou. Odolal nicméně pokušení nalistovat hned tu stránku, kterou si poznamenal jeho otec, a postupně listoval stránkami od začátku. V úvodu stálo, že *Nejtemnější sestup* napsal muž jménem Raphael Stevenson, údajně slavný cestovatel a průzkumník za časů královny Viktorie. Mládí strávil cestováním po vzdálených končinách světa, poznával cizí kmeny a bojoval s divokými zvířaty. Nicméně krátce po čtyřicítce se prý zbláznil a život dožil v útulku pro duševně choré. Stránka, již si Alain poznamenal, se nacházela v samotném závěru knihy, v místech, kde text začínal být nesrozumitelný a mlhavý:

Po návratu z cest po indickém subkontinentu mě zachvátila otupělá letargie a já proležel nekonečné dny zmátožen a zcela neschopen pohybu na lůžku. Zprvu jsem se domníval, že mě schvátí nějaký exotický virus, leč posléze jsem nazřel, že můj život jednoduše pozbyl onoho každodenního vzrušení a nebezpečí, které provázely mé cesty v cizích zemích. Jednoho mlhavého večera jsem však pojal rozhodnutí, že se vytrhnu z této apatie a budu noci trávit hledáním... temnoty.

Noční toulky mě zavedly hlouběji do černého srdce Londýna, kde ženy, vystavené před nevěstinci, kvokají jak slepice a zlovolní muži se ukrývají ve výklencích. Nejednou jsem blahořečil své prozíravosti, že jsem si na procházku vzal pořádnou hůl. Po nějakém čase jsem však tomuto ohavnému prostředí přivykl a konečně byl schopen navázat řeč s těmi, kteří zde našli svůj domov.

Můj zevnějšek a chování zprvu vzbuzovaly podezření, nicméně postupně se mi místní začali otevírat. V místních putykách jsem utrácel šilink za šilinkem za gin, s jehož pomocí jsem se snažil získat informace od těch nejubožejších a nejupadlejších lidských stvoření z celého Londýna.

Ale kdykoli jsem se zmínil o temnotě a nadhodil otázku, kde by bylo možné ji hledat, vyměnili si tito lidé mezi sebou významný pohled a odmlčeli se. Občas se stalo, že jeden z nich začal hovořit, avšak druzí jej vzápětí umlčeli. S čím více lidmi jsem mluvil, tím více sílilo mé přesvědčení, že kdesi uprostřed našeho hlavního města, onoho zářivého úhelného kamene britského impéria, se skrývá semeniště zla.

Mé vytrvalé úsilí však neneslo plody a já se už chystal ve svých nočních výpravách ustát, když jsem v neřestné části Clerkenwell potkal mladou prostitutku jménem Molly. Na má laskavá slova reagovala velice pozitivně a slíbila, že mi ukáže část Londýna, v níž jsem dle jejích slov určitě nikdy předtím nebyl.

Nuže, vyrazili jsme na cestu, jež mi připadala tak trochu náhodná, neb jsme se neustále někam stáčeli, měnili směr. Když jsem se jí na to zeptal, věnovala mi vážný pohled a sdělila, že sledujeme cestu řeky Fleet. Řeka Fleet! Smrdutý a zhoubný přítok Temže, zakrytý dlažbou před drahnými lety, to byla tato řeka. Optal jsem se Molly, podle čeho pozná, že sledujeme její tok, načež se mi dostalo odpovědi: „Cítím to. Ta řeka mi teče v žilách.“

Jak jsme se blížili k Temži, její nálada se prudce změnila; najednou začala být nervózní, zapřísahala mě, ať se otočím, vrátím se domů. Já nicméně setrval ve svém odhodlání, šli jsme dál, až jsme došli k místu, kde se Fleet pod Blackfriars Bridges vlévá do Temže. Byl zrovna odliv, i slezli jsme až do říčního koryta, kde mi Molly ukázala zející bránu do hájemství temnoty. Padla na kolena, znovu mě prosila, ať dál nechodím, jenže já byl už rozhodnut. Kdybych věděl to, co vím teď, zajisté bych ji poslechl...

Jonathan zaťal pěst. Přesně tohle Alain hledal! A teď to našel i on. Na útržek papíru si napsal několik základních poznámek.

U vedlejšího stolku hlasitě vzdychla žena obracející stránku knihy. Na sobě měla bílý kalhotový kostým, vlasy obarvené na

fialovo. Když se k ní Jonathan otočil, zachytila jeho pohled a usmála se. Cívil na ni, uhranut její bílou pletí. Její úsměv se ještě rozšířil, spiklenecky se rozhlédla nalevo i napravo, a teprve pak mu podala ruku. Jonathanovi na ní přišlo cosi povědomé, ale sled myšlenek mu narušil její parfém, který mu vnikl prudce do nosu.

„Já jsem Marianne a tahle knížka je strašně nudná,“ představila se a posunkem ukázala na knihu, již měla rozloženou na stole.

„Ehm. Jonathan, těší mě,“ odpověděl trochu rozpačitě, načež následovala chvilka ticha. Patrně čekala, že něco dodá. „A proč si tedy nepůjčíte něco jiného?“

„I mě těší, Jonathane. Vzala bych si jinou knihu, když tady to objednání trvá vždycky tak dlouho a já musím už za chvíli běžet. A co čteš ty? Je to zajímavé?“

Jen pokrčil rameny.

„Můžu se podívat?“

Venku se mezitím začalo stmívat a déšť zuřivě bubnoval do oken. Vrozený instinkt ho varoval. V duchu si říkal, že není úplně dobrý nápad ukazovat knihu téhleté cizí ženské, ale z nějakého zvláštního důvodu ji nechtěl odmítnout.

„Pozor, je hodně stará.“

Vzala si ji od něj a z její reakce bylo patrné, že ji tíha knihy překvapila. „Nejenom stará, ale taky pěkně smradlavá,“ dodala s odporem, když přičichla k deskám.

Jonathan se nervózně zasmál. Necítil se ve své kůži. Možná to bylo jejím velmi silným a sladkým parfémem. Vedle u stolu mezitím Marianne četla pečlivě a nahlas titul jeho knihy.

„*Nejtemnější sestup*. Myslím, že ta tvoje kniha je skutečně zajímavější než moje. To je ale legrační název. Proč sis vybral právě tuhle?“

Jonathan se včas zarazil, aby to ze sebe nevyblekotal. „Já... tedy učitel nám ve škole řekl, abychom si to přečetli. Máme to v rámci dějepisu.“

Rozpustile přivřela oči. „Jonathane, nevymýšlíš si, že ne? Lhát je neslušné, zejména pak lidem, které neznáš.“

Pokrčil rameny. Možná je nejvyšší čas zmizet. Ona si však všimla jeho výpisků a teď na ně soustředěně upírala zrak.

„Co sis to tam vypsal? Určitě něco pro toho tvého ‚učitele‘. Možná bys mohl nechat Marianne, aby se na to mrkla, ne?“

„Musím už jít.“

Pokusil se vstát, ale Marianne ho prudce chytla za zápěstí. Překvapilo ho, jak silný má stisk. Chtěl vykřiknout, ale ona ho začala šeptem uklidňovat, přesvědčovala ho, že se zas tak nebojí, že si to jenom namlouvá a že si přece vedle hezké dámy s fialovými vlasy může ještě chvilku posedět.

„Takhle je to lepší, ne?“ vrněla mu do ucha. „A teď se podíváme na ty tvoje poznámky.“

Jonathan jako ve snu přihlížel, jak se Marianne natahuje pro přeložený list s poznámkami a otevírá ho. „Přechod? Tak ty jsi mi skutečně odporně lhal. Četl sis o Temné straně, že jo? Tak malej, teď hezky Marianne povíš, co všechno o ní víš.“

Znovu se nervózně zasmál a zakroutil hlavou. „Je to nějaké podivné místo nebo něco takového, fakt nevím.“

Marianne radostně spráskla ruce. „Nuže, tak se to brzy dozvíš, protože se na Temnou stranu co nevidět podíváš. A věř mi, že si to mnohem víc užiješ, když půjdeš s námi, než kdybys šel sám. Abys věděl, ono tam dole to může být občas docela o kejhák, takže mít společnost rozhodně není na škodu.“

Jonathan se nechal zvednout ze židle a vyvést ze studovny. Marianne ho stále držela pevně za zápěstí a rychlým krokem mířila ke schodišti vedoucímu k hlavnímu vchodu do budovy.

„Kam to jdeme?“

„Ššš... seznámím tě se svými kamarády Humblem a Skeetem, a pak se půjdeme trochu projet. Vidíš, tady jsou.“

Ve foyer před vchodem postávali dva muži, z nichž jeden byl mnohem vyšší a klidnější než ten druhý. Marianne jim oběma zamávala. Menší muž radostí povyskočil.

Poslední záblesk čirého vědomí Jonathanovi říkal, aby se jí pokusil vytrhnout a utéct, jenže vlastní nohy ho zrazovaly, cítil se naprosto bezmocný, nebyl schopen vzdálit se od Marianne. Muži mezitím pomalu přešli pod schody a Jonathan si uvědomil, že ho Marianne musí přidržovat, aby nespádl. Soustředil se proto na jednotlivé kroky. Přece jen ji nechtěl zklamat...

Muž přicházející v opačném směru zakopl o schod a vrazil do Marianne. Počastovala ho nadávkou, ale zároveň pustila Jonathanovu ruku. V ten okamžik ztratilo kouzlo svou sílu a on cítil, že se mu hned malinko pročistila hlava. Jasně si uvědomoval, že je v nebezpečí – musí co nejrychleji zmizet. Bleskurychle se proto otočil, vyhnul se Marianninu zoufalému pokusu zachytit ho, jako střela vylétl po schodech nahoru a zmizel za rohem.

Běžel a vůbec nevěděl kam. Na mysli měl jediné, dostat se co nejdál z dosahu té zlověstné ženštiny. Proběhl kolem kavárny v prvním patře, nevšímaje si udivených pohledů hostů. Zamířil k dalšímu schodišti a schody bral po dvou. Odkudsi za ním se ozval výkřik, netušil, jestli to byla knihovnice nebo Marianne. Neodvážil se ani ohlédnout.

Čím dál od Marianne byl, tím jasnější měl hlavu. V duchu si říkal, že ho musela nějak očarovat, jeho rozum však takovou myšlenku vzápětí zavrhl. Jedno bylo však jisté – zmínila se o místu zvaném Temná strana. Otec byl něčemu na stopě a Jonathan teď může navázat tam, kde on skončil.

Po schodišti vyběhl až do nejvyššího patra budovy. Ačkoli i sem vzdáleně doléhal shon a hlomoz z přízemního vestibulu, zelo celé podlaží prázdnotou. Jonathan zpomalil a přistoupil k zábradlí, odkud pohlédl dolů. Z této perspektivy vypadalo všechno docela normálně: ve vestibulu postávaly hloučky vtipkujících, do rozhovoru zabraných studentů, další lidé seděli v pohodlných sedačkách, dělali si poznámky do bloků, případně něco ťukali do laptopů. Jonathan napínal zrak, až konečně zahlédl Marianne. Nenuceně postávala u vchodu a roztržitě si pohrávala s pramenem vlasů. Dva muže nikde neviděl. Najednou vzhlédla jeho směrem a Jonathan rychle uskočil od zábradlí.

Rozhodně si nemohl být jist tím, že je v bezpečí. Vždyť co ví, třeba jsou mu ti dva pochopové pořád v patách. Z knihovny zná jediný východ a přímo před ním teď stojí Marianne. Napadlo ho, že by mohl požádat o pomoc jednu z knihovnic, na druhou stranu si nedokázal představit, jak by své potíže vysvětloval. Dospělí mu obvykle nedůvěřovali a stejně tak by s nedůvěrou asi přijímali jeho vyprávění o pokusu o únos. „Víte, *tamhleta ženská, ta člověka*

nějak očaruje...“ Ne, to by vážně nezabralo. Dokonce tu nebyl ani hlásič požáru, který by mohl eventuelně zmáčknout.

Ve vzdálenějším rohu chodby zahlédl Jonathan menšího z pochopů: právě dorazil do horního patra. Dlouhým nosem dychtivě věřil a své trhavé pohyby stácel k místu, kde stál Jonathan. Tím se to vyřešilo. Musí něco udělat. Opět se dal do běhu, prolétl kolem záchodků a zamířil k prosvětlenému útočišti studovny, nad jejímiž dveřmi svítil jasný nápis „Mapy“. Už sahal po klice, když si na opačném konci chodby všiml druhého z mužů, který rázovitým krokem právě vyšel po schodech nahoru.

U vchodu si Jonathan všiml upozornění, že se do studovny map nesmí nosit tužky ani tašky. Přes ústa mu přelétl slabý úsměv.

Marianne stála ve vstupním vestibulu a netrpělivě upírala zrak do horního patra, zda tam zaregistruje nějaký pohyb. Vždyť všechno nasvědčovalo tomu, že to půjde stejně hladce jako tehdy na Trafalgarském náměstí... tedy do okamžiku, než do ní narazil ten pitomec. Teď mohla jen doufat, že Humble a Skeet kluka chytí a dostanou z knihovny bez zbytečného humbuku. Ostatně je docela zázrak, že si jich dosud nikdo nevšiml. Marianne dobře věděla, že její zvláštní parfém dokáže odvrátit pozornost na určitou dobu, ovšem ne na takhle dlouho. Dokonce už teď zaregistrovala, jak jeden knihovník nasadil zvláštní výraz, jako by se usilovně snažil na něco rozpomenout.

Pak ovšem zahlédla Jonathana. Sjížděl dolů po eskalátoru, doprovázen knihovnicí, která ho pevně držela za ruku. Vítězoslavně se usmíval. O několik kroků za nimi následovali Humble a Skeet, kterým nezbývalo než bezmocně přihlížet. Když je spatřil člen ochranky, vykročil k nim, ale knihovnice jen zavrtěla hlavou.

„To nebude třeba,“ prohodila unaveným hlasem.

„A to všechno kvůli jedné tužce?“ bránil se Jonathan. „Přece mě nevyhodíte jen kvůli tomu, že jsem s sebou měl pitomou tužku!“

„Chtěl jsi malovat do map. Starých map, jejichž hodnotu si nedokážeš ani představit. Proto tě vyhazují. A taky koukej vrátit čtenářský průkaz.“

Jonathan zoufale vzdychl a pak jí podal průkaz. Vrhł letmý pohled na Marianne, prošel dveřmi a vzápětí se dal do zběsilého úprku. Knihovnice se obrátila k Marianne: „Ty děti. Vůbec nechápu, jak je dneska rodiče vychovávají. Vždyť takhle to dál nejde.“

Marianne chápavě přitakala. Knihovnice si znovu povzdychla, načež se namáhavým krokem vydala zpět do studovny map. Jakmile zmizela z dohledu, přiskočil k Marianne menší z mužů.

„Má se za tím štěnětem Humble vydat?“

„To nebude třeba,“ odtušila věcně Marianne s pohledem upřeným na zamračenou oblohu. „Stejně víme, kam má namířeno.“

6

Jonathan utíkal ze všech sil, dokud nedorazil do stanice King's Cross. Tentokrát se vděčně zařadil do davu lidí čekajících na nástupišti; hledat ho mezi nimi by bylo totéž, jako hledat jehlu v kupce sena. Když do stanice přisupělo metro, ani na okamžik nezaváhal a proklouzl dovnitř hned, jak se dveře otevřely, a přitom se neustále ohlížel, zda ho někdo nesleduje. Sotva se dveře zavřely, s úlevou vydechl. Podařilo se mu uniknout.

Po několika zastávkách se vagón začal vyprazdňovat. Jonathan se posadil a začal usilovně přemýšlet. Bylo mu jasné, že musí hledat onen přechod, o němž ve svém deníku mluví Stevenson, na druhé straně bylo nemyslitelné, že by jen tak zmizel, aniž by někomu něco řekl. Nicméně pokud ti únosci z knihovny měli nějakou spojitost s vetřelcem, který na něj útočil tehdy doma, pak by domů rozhodně chodit neměl, protože by tam na něj klidně už mohli čekat. Mohl jít k paní Elwoodové, jenže ta touhle dobou asi ještě nebude doma a jemu se nechtělo schovávat v zahradě, než se vrátí. Úplně nejlepší by bylo jít k nějakému kamarádovi; bohužel však žádné neměl.

Ne, skutečně neměl kam jít. Vystoupil tedy o dvě stanice dříve než normálně a rychlým krokem se vydal k autobusové zastávce na hlavní silnici. Odtud totiž jezdil autobus do nemocnice.

Když autobus konečně přijel, vydal se na dlouhou klikatou jízdu Londýnem, jako by musel projet každou jeho uličkou. V obytných čtvrtích blikala světla, Jonathan měl tvář přilepenou na skle autobusu a sledoval, jak se rodiče jiných dětí vracejí z práce, opatrně zajiždějí k domu a brankou se zavírají do svého soukromí. Vedle něj seděla jakási postarší paní, která si neustále něco pro sebe povídala a která páchla, jako by se nemyla celou věčnost. Zmatek a následné uvolnění, které Jonathan zakusil v knihovně, postupně ustupovaly, a jejich místo pomalu zaujímal vztek. Během jednoho dne se toho totiž o své rodině dozvěděl daleko víc, než mu byl jeho otec schopen povědět za celý život. Proč mu Alain neřekl o Temné straně? Co na tom bylo tak důležitého, že o tom nemohl říct vlastnímu synovi? Co dalšího ještě skrývá?

Když konečně dorazil, nemocnice se již halila do hávu tmy. Ostrý vítr bičoval Alainovo křídlo, lomozil zašpiněnými okny a práchnivějící vstupní dveře uváděl do hlasité agónie. Jonathanovi se zdálo, že vítr každým okamžikem vytrhne budovu ze základů a odnese ji i s jejími obyvateli pryč. Zmocnil se ho pocit naléhavosti.

Vstoupil dovnitř, recepce však zela prázdnotou, tedy až na muže v županu, který upřeně zíral do země a cosi si mumlal pod vousy. Po chvíli se z jedné z vedlejších místností konečně vynořila sestra. Okamžitě Jonathana poznala a stroze mu řekla, ať jde za otcem nahoru.

„Pacienti jsou dneska ale trochu nervózní,“ varovala ho předem. „Nikoho si nevšímej a nezdržuj se na lůžkovém oddělení déle, než je nutné.“

Jonathan střelhbitě vyběhl po schodech do prvního patra. Zběsilá panika včerejšího večera byla ta tam a namísto ní se atmosféra vyznačovala jistou potlačovanou nervozitou. Pacienti se choulili na lůžkách a tiše naříkali strachy. Po oddělení přecházelo několik zřízců, kteří dohlíželi na pořádek. Jonathan, poslušen pokynů sestry, šel se sklopenou hlavou a bez zastavování. Přesto se nemohl ubránit dojmu, že atmosféra v těchto místnostech doslova čpí zlověstnou předtuchou.

Konečně došel do pokoje číslo sedm a ke svému úžasu viděl, jak vedle nehybného Alainova těla sedí na židli paní Elwoodová a

čte si časopis o celebritách. Když Jonathan do pokoje vešel, prudce se otočila, Alain ale nehnul ani brvou.

„Jonathane! Co tady děláš?! Proč jsi mi neřekl, že sem chceš jet? Vzala bych tě s sebou.“

Nevěnoval jí ani pohled, zato přešel přímo k Alainově posteli. „Co je to Temná strana, tati?“

Paní Elwoodová se za ním začala tiše modlit. Možná si to jen představoval, ale přesto se nemohl ubránit dojmu, že když vyslovil to jméno, otec mrkl jedním okem, jako by mu to něco říkalo.

„Byl jsem v tvójí pracovně, tati. Slyšíš mě? Byl jsem v tvójí tak vzácně střežené pracovně.“ Řekl to důrazně, jako výzvu. Alainovy rty se zachvěly. Dobře slyšel, co Jonathan říká. „A taky jsem měl příležitost přečíst si tvoje příblblý knížky.“

Paní Elwoodová mu položila dlaň na paži, snažila se ho zadržet, ale on ji setřásl. Zcela jej pohltila zlost vyvěrající hluboko zevnitř, svírající jeho útroby. Z Alainových rtů unikl slabý sten, jako kdyby se otevírala nějaká dávná egyptská hrobka.

„Viděl jsem tu fotografii, tati. Viděl jsem tu fotku, na který jsi s mámou.“

Další sten, tentokrát silnější.

„Za celý ty roky jsi mi ji nikdy neukázal! Vždycky jsi mi tvrdil, že žádnou její fotku nemáš!“

Jonathan teď vzteky skoro propukl v pláč, odvrátil pohled a usedl do nohou otcovy postele. Chtěl ho ranit, splatit mu ta léta mlčení, naštvat ho, donutit ho, aby vstal a bránil se, prostě nějak reagoval. Jinými slovy, potřeboval Alaina živého a po svém boku. Třásl se rozčilením a měl pocit, že by byl schopen si vyrvat plíce, jen aby to ze sebe všechno dostal, jenže pak najednou všechna ta zlost opadla, když si překvapeně uvědomil, že otec se na posteli posadil a poprvé za několik let jej objal.

„Promiň, je mi to strašně líto,“ zašeptal Jonathanovi do ucha.

„Neomlouvej se,“ vysoukal ze sebe Jonathan s námahou a zavřenýma očima. „To je fakt v pohodě, tati.“

Bylo to úplně o nervy. Jonathan cítil naději, že by na své otázky mohl dostat nějaké opravdové odpovědi, a proto otci kladl

otázku za otázkou. Jenže Alain se vznášel na tenké hranici mezi bdělým stavem a otupělostí, takže vnímal jen útržky toho, co mu jeho syn říkal. Občas se pokusil o odpověď, ale jeho ústa nedokázala slova vyslovit a Jonathan zklamaně svěsil hlavu.

„Netrap se tím, Jonathane,“ snažila se ho utěšit paní Elwoodová. „Probudil se, to je teď to hlavní. Až mu bude lépe, můžeš se ho na všechno zeptat.“

„Jenže já toho potřebuju zjistit tolik, víte? Skoro nic mi neřekl,“ postěžoval si Jonathan a vzápětí ho napadlo: „A vy o Temné straně něco víte?“

Paní Elwoodová si jen povzdychla. Jak otáčela hlavu, světlo od lampičky jí vrhlo na tvář stín. „Vím jen, že to je strašlivé místo a ty i tvůj otec uděláte nejlépe, když se mu vyhnete.“

Z chodby se ozvaly pravidelné kroky. Jonathan si na okamžik pomyslel, že to je sestra, která jim jde oznámit, že čas návštěv už skončil, ale kroky pokračovaly kolem dveří dál a utichly před pokojem číslo osm.

„Ale já už vím, jak se tam dostat! Šel jsem do Britské knihovny, půjčil si tu knihu a v ní se všechno dočetl. Klidně se tam teď můžu vydat!“

Jeho slova paní Elwoodovou vytrhla z apatie, zagestikulovala směrem k Alainovi a řekla: „A ty si myslíš, že je to takhle jednoduché? Jonathane, vydat se na Temnou stranu není totéž jako zajít na nějakou adresu ve městě. Anebo nastoupit do autobusu. Kdo se tam dostane, nechá tam kus své duše. Podívej na svého otce! Tomu se nepodařilo úplně vrátit plných dvanáct let a to zlovolné místo se po něm stále sápe svými pařáty.“ Popadla Jonathana za ramena a v jejích doširoka rozevřených očích se zračil prosebný pohled: „Je to jako závislost. To chceš skončit takhle?“

„To vůbec nechápu. Když se chce tak moc vrátit, tak proč to neudělá?“

Paní Elwoodová si povzdychla. „Došlo k havárii. Na místo jediného přechodu, který Alain znal, se zřítila budova a ten přechod byl najednou nepoužitelný. Od té doby je posedlý myšlenkou dostat se znovu na Temnou stranu. Bůh ví, že pro to

má důvod, ale... no, tedy, chci říct, co to jen máte v rodině, že tolik toužíte po tom, abyste si přivodili nějakou újmu?“

Přes zeď z vedlejší místnosti proniklo prudké hrabání a vysoké zavytí a na okamžik upoutalo Jonathanovu pozornost.

S námahou se obrátil zpět k paní Elwoodové: „Podívejte, někdo mi konečně musí říct, o co tady vlastně jde. Co je to, ta Temná strana? Co s tím má do činění můj táta? A proč se mě někdo pokouší unést?“

Vytřeštila oči: „Cože?“

„Jo, přišli si pro mě do knihovny. Nějaká divná ženská, co se představila jako Marianne, byla navoněná něčím, co mě úplně omámilo, vedla mě ven, ale mně se nakonec podařilo jí vytrhnout, a pak jsem se musel nechat od knihovnice vyhodit, jinak bych jim neutekl.“

Paní Elwoodová na chvíli konsternovaně mlčela.

„Ty ses nechal vyhodit z Britské knihovny?“

„Neměl jsem na výběr! Vždyť ti lidé mě už skoro měli. Musel jsem se nějak dostat ven!“

Jeho vysvětlení rozhodně ničemu nepomohlo. „A taky jsem si skoro jistý, že to jsou ti samí lidé, co se vloupali včera večer k nám domů.“

Ta slova probrala Alaina, který zvědavě pohlédl na paní Elwoodovou. Ta najednou ztratila svou vyrovnanost, jako by byla na rozpacích: „Chtěla jsem ti to říct, Alaine – ale nevěděla jsem jak... Navíc, ty ses zrovna probudil a... no, podívej, ve vašem domě včera došlo k nějakému incidentu. Naštěstí jsem dorazila včas a to už bylo všechno v pořádku, nicméně je možné, že cosi se snažilo dostat Jonathana. Rozhodně se v tom domě dělo něco hodně zvláštního, ale my to nějak přetlučeme, než se dáš zase dohromady. Neboj, já se o Jonathana postarám a nějaké dámy se záhadným parfémem mi můžou být úplně ukradené.“

S nadlidským úsilím Alain natáhl svou útlou ruku a pohládl paní Elwoodovou po nadloktí. Pak velice pomalu zakroutil hlavou. „Arn ‘Eegi,“ zamumlal směrem ke svým dvěma návštěvníkům.

„Tati, cože?“

„Arn ‘Eegi,“ zkusil to znovu, zcela zjevně nešťastný z toho, že nedokáže artikulovat.

„Nechápu. Co?“

Alain se nadzvedl a zakřičel: „Arn EEGI“

Paní Elwoodová jen naprázdno polkla. „To určitě ne, Alaine. Dokážeme se o to tady postarat sami. Není třeba tahat do toho zrovna jeho... Navíc přece určitě víš, co by to znamenalo, ne? Přece víš, kam by Jonathan musel jít!“

„O čem to mluví?“

Alainovi opět klesla hlava na polštář. „Je to jediná možnost,“ vysoukal ze sebe. „On to ví... dokáže se tam dooostat.“ Po jeho tváři přelétl jemný úsměv.

„O čem to mluví? Vůbec mu nerozumím. Prosím vás, vysvětlíte mi to!“

Paní Elwoodová se znovu otočila k němu: „Snaží se vyslovit ‚Carnegie‘. Chce, aby na tebe dal pozor Carnegie.“

„A kdo to je Carnegie?“

„Přítel tvého otce. Žije na Temné straně.“ Její vysvětlení přerušila série tříštivých zvuků z vedlejší místnosti, po nichž následoval jekot rezonující strachem. „Panebože, co to je?“

Další srdceryvný výkřik, tentokrát provázený zvukem rozbitého skla.

„Nevím, ale hezky to rozhodně nezní.“

Slyšeli, jak se rozletěly dveře od vedlejšího pokoje, pak rychlé kroky po chodbě. Jonathan vyskočil a opatrně vyhlédl ze dveří. V šeru rozeznal obrysy postavy kvapící ke schodišti.

„Jonathane, já si myslím, že doktoři určitě ví, co dělají.“

„Tohle podle všeho nebyl doktor.“

„No tak tam rozhodně nechod’. Jonathane!“

Pozdě. Už vyklouzl na chodbu. Odněkud táhlo a dveře od vedlejšího pokoje zuřivě mlátily o stěnu. Jonathan se krůček po krůčku přibližoval až k nim, pak se zhluboka nadechl a nahlédl do pokoje.

Místnost nesla stopy urputného zápasu. Postel byla převržená, deky a prostěradla roztahaná po celé podlaze. Obětí řádění se stala i lampička a na stěnách nešlo přehlédnout stopy od krve. Něco

bylo strašlivou silou vyhozeno z okna, protože rozbité bylo nejen sklo, ale i bezpečnostní mříže za ním. Pokoj byl prázdný, pacient i návštěvník byli pryč. Ale Jonathan viděl z pokoje odcházet po chodbě jen jednoho člověka. Pomalu přešel k oknu a nahlédl přes parapet. Hluboko pod sebou zahlédl lidské tělo, rozplácené na asfaltu nádvoří na podušce stříbrných střepů. Strnule přihlížel, zatímco z hlavního vchodu vyšla další postava, bez povšimnutí prošla kolem těla a zmizela v hluboké noci.

Jonathan se zrovna chystal vrátit do otcova pokoje, když vtom jeho pozornost zaujal předmět ležící na podlaze. Pomalu se sehnul a vzal ho do ruky. Byl to úzký stříbrný nůž s rukovětí, jež vypadala, jako by byla vyrobena z kosti. Při pohledu na ostří zbrocené krví si Jonathan byl jist, že tento nůž byl použit záměrně. Se zvláštní jistotou věděl, že to nebylo poprvé, co byl tento nůž ponořen do lidského masa.

Na schodech slyšel lidi, patrně zburcované hlukem. Jonathan si velice jasně uvědomoval, že by měl nůž pustit, ale z nějakého zvláštního důvodu se ani nepohnul. Zbraň mu dodávala pocit bezpečí, navíc mu dokonale padla do ruky – dokonce to vypadalo, jako by ten nůž někdo vyrobil pro něj. Ano, byl to smrtící nástroj, ale též věc obdařená zvláštní krásou a on se s ní z nějakého důvodu nedokázal rozloučit.

Na další přemýšlení už ale nebyl čas. Jonathan spěšně otřel ostří, schoval nůž do kapsy a rychle vklouzl do otcova pokoje.

„Co se tam dělo?“ ptala se paní Elwoodová.

Při pohledu na ustaraný výraz v její tváři jen pokrčil rameny. „Vlastně ani nevím,“ zalhal.

Zasténání plné bolesti přerušilo jejich rozhovor a oni se obrátili k posteli. Na ní seděl vzpřímeně Alain, ruce zatínal v pěst a tělem mu zmítaly křeče.

„Panebože, co se to děje?“

Žíly na krku mu prudce naběhly, oči plály divokým výrazem, jako by se je pokoušel z posledních sil varovat, nicméně skrze skřípění zubů nebylo slyšet nic jiného než chroptění. Jonathan se k němu vrhl, leč marně: Alain zakvílel, zhroutil se zpět na polštář a

jeho zrak netečně spočinul na stropě. Temnota si jej znovu povolala k sobě.

Doma u Starlingů se zdrželi sotva chvíli, vlastně se jen zastavili pro pár kousků oblečení a něco k snědku. Paní Elwoodová Jonathanovi neustále opakovala, že musí k přechodu dorazit co nejdříve. „Když už máš přejít na druhou stranu, bude lepší to udělat hned, dřív, než bude pozdě.“ Znepokojeně pohlédla k noční obloze. „Rozhodně přece nebudeme riskovat, že si pro tebe domů někdo přijde.“

Když odcházeli z domu, napsala na kus papíru Carnegieho adresu a papírek podala Jonathanovi. Pak vytáhla z kabelky záhadnou malou věc a na okamžik si s ní pohrávala v ruce. „Tohle se ti možná bude hodit,“ pronesla nakonec zamýšleně. „Carnegie je sice Alainův přítel, ale někdy je... no, takový poněkud zvláštní. Pokud bys s ním měl nějaké potíže, pak mu ukaž tohle. Uvidíš, že rázem bude všechno v pohodě.“

Zvědavě pohlédl na předmět, který se mu ocitl v ruce. Byl to malý, deformovaný kus kovu.

„Co to je?“

„Byla to kulka.“

Jonathan věnoval paní Elwoodové tázavý pohled. „Chcete říct, že když s tím chlápkem budu mít nějaké problémy, mám mu ukázat kulku?“

„Přesně tak. Ano.“

„A nemohla byste mi radši dát novou kulku? Anebo raději rovnou pistoli?“

Paní Elwoodová jej místo odpovědi jen objala.

Projížděli Londýnem beze slova, ponořeni každý do svých myšlenek. Ve zprávách v rádiu mluvili o záhadném zmizení Rického Thomase. Policie je prý bezradná. Když teď měl čas o všem konečně popřemýšlet, začal být Jonathan mírně nervózní. I z toho mála, co o Temné straně slyšel, bylo dostatečně jasné, že bezpečné to tam rozhodně není. Navíc se tam musí vydat sám, s gangem únosců v patách. Ve skrytu duše se modlil, aby ten Carnegie skutečně byl otcův dobrý kamarád. Někoho takového teď totiž potřeboval víc než kdykoli jindy.

V Upper Thames Street najednou zastavili. Muselo se před nimi něco stát, protože doprava stála v obou proudech. Jonathan se zrovna chystal paní Elwoodové říct, že by se na tu cestu měli vykašlat a namísto toho raději zajít na policii, když spatřil vysokou, důvěrně známou postavu v černém obleku, jak jde rozvážným krokem po chodníku přímo k nim.

„Panebože,“ zašeptal vylekaně.

Paní Elwoodová se otočila: „Co se děje?“

„To je on. Humble! Jeden z těch chlapů z knihovny, o kterých jsem vám vyprávěl. Jde přímo k nám! Podívejte!“

Byl nějaké čtyři metry od nich a kráčel se stejnou důstojností, jako by nesl rakev. Pomalu, leč nezadržitelně se k nim blížil.

„Jak jen mohli vědět, že mě najdou tady? Nemůžeme jim ujet?“ ptal se bezradně Jonathan a žaludek mu svírala panika.

Paní Elwoodová jen bezmocně rozhodila rukama. „Je to tady všude ucpané. Nejde nikam jet. Tady na veřejnosti si ale stejně nic nedovolí. Všude kolem nás je spousta lidí, Jonathane.“

Vysoká postava již zaplnila skoro celé zadní zrcátko. Ten muž musel měřit přes dobré dva metry.

„V Britské knihovně bylo taky plno lidí, a přesto po mně šli. Říkám vám, že v bezpečí rozhodně nejsme.“

Obr byl už tak blízko, že šlo rozeznat úsměv na jeho tváři. Jako by vítal přítele, kterého dlouho neviděl. Paní Elwoodová trochu znejistěla.

„Jsou všechny dveře zavřené?“

„Ano, ale...“

Pozdě. Už byl na úrovni auta. Jonathan se na okamžik zaradoval, že kolem nich jen tak přejde, ale on se právě zastavil. Toporně se ohnul, pohlédl přes okno na Jonathana a s úšklebkem na tváři mu zamával.

„Nedívej se na něj!“ Paní Elwoodová marně mačkala klakson. „Proč to jen nejede?“

Jonathan by však nedokázal od muže odtrhnout oči, ani kdyby se o to pokoušel. Byl jako očarovaný. Obr překvapivě decentně zaklepal na okno. Jonathan jen němě zavrtěl hlavou. Obr pokrčil rameny a mohutnými prsty sevřel kliku u dveří.

„Co to dělá?“ vydechla užaslá paní Elwoodová.

Humble se zapřel a zabral. Jakkoli to působilo neuvěřitelně, železné dveře začaly se skřípotem povolovat.

„Panebože, on ty dveře snad vytrhne,“ zavřeštěla paní Elwoodová.

Zdálo se to nemožné, ale bylo tomu opravdu tak. Mezi dveřmi a zbytkem světa se objevila škvíra světla, jež se postupně zvětšovala. Všude kolem nich lidé v autech buď mluvili se svými spolucestujícími, nebo byli zaujati poslechem rádia. Nikdo nevystoupil, nikdo se nenamáhal ani zatroubit. Jako by se nic divného nedělo. Byli uprostřed davu lidí, a přesto úplně sami.

Teprve v tom okamžiku se Jonathan probral ze strnulosti. Mezi dveřmi a vozem zela již skoro tak široká škvíra, že by po něm obr mohl sáhnout. Navzdory vynakládanému úsilí se na jeho tváři stále zračil šklebovitý úsměv.

„On chce mě. Když uteču, půjde za mnou!“

Zrovna v okamžiku, kdy se muži podařilo dveře odtrhnout jako víčko od plechovky, proklouzl Jonathan mezerou mezi předními sedadly dozadu, otevřel dveře za řidičem a jimi vyskočil z auta. Obr odhodil dveře vztekle na chodník a jen přihlížel, jak Jonathan vybíhá na druhé straně.

„Jonathane! Utíkej!“ křičela za ním paní Elwoodová z otevřeného okna.

Nepotřeboval dvakrát pobízet. Jonathan pádil prostředkem ulice mezi stojícími auty. Ještě hodil pohledem dozadu, aby se přesvědčil, že je paní Elwoodová v pořádku a s úlevou viděl, že obr nechal auto autem a místo toho se beze spěchu vydal za ním. Proklouzl mezi dvěma auty, zahrnul prudce doleva a proběhl úzkou boční uličkou vedoucí k Temži. Jonathanovu pozornost plně zaměstnával Humble, takže si ani nevšiml černé dodávky zaparkované na kraji silnice. Stejně tak nezaregistroval, že se otevřely její dveře a že z nich vyskočil malý plešatý muž. Ani neviděl ženu v dlouhém černém kabátě s jasně žlutými vlasy. Všeho toho si všiml, až když bylo pozdě.

Vběhl tak Marianne přímo do náruče a okamžitě se ocitl pod vlivem onoho čarovného parfému.

„Ráda tě zas vidím, Jonathane. Posledně jsme se nějak minuli.“

Kroutil se, ze všech sil se snažil popadnout dech. Skeet stál vedle něho, pochechtával se a prudce ho šťouchl do žeber.

„Chacha, teď už nám nepláchněš, kocourku.“

Obr byl už skoro u nich. Jestli mě ten dostane do rukou, je po mně, říkal si Jonathan. Svíjel se, kopal kolem sebe, rukou se snažil najít nějaký záchytný bod. Levičkou se mu podařilo sevřít pramen Marianniných vlasů. Co největší silou trhl, načež se jí z hrdla vydral pronikavý výkřik plný bolesti. Skeet zvrátil hlavu a též soucitně vykřikl. Jonathan okamžitě využil příležitosti, zprudka ho nakopl do holeně, vytrhl se z ženina sevření a co nejrychleji se rozběhl k řece.

„Humble! Chyt' ho!“ křičela Marianne a s bolestivou grimasou se držela za hlavu.

Jonathan ze všech sil utíkal po pěší stezce kolem řeky. Počasí se prudce zhoršilo, šlehající vítr a déšť vyháněly lidi z ulic do úkrytu. Byl zrovna odliv, nicméně i tak se vlny rozbíjely o pilíře mostů. Jeho cestu lemovaly kulaté lampy, které stezce dodávaly zvláštního, téměř přízračného vzezření. Najednou za sebou uslechl dusot a zprudka se otočil. Z toho, co spatřil, jej zamrazilo do morku kostí. Obrovitý Humble opustil svůj rozvážný krok a nyní se řítí plnou rychlostí za ním. Své dlouhé, pavoučí nohy rozkmital takovou frekvencí, že rychlost, kterou vyvinul, byla téměř

nadpřirozená. Jonathan jen naprázdno polkl a přidal. Ve zběsilém sprintu zvedl hlavu a před sebou spatřil železné žebroví Blackfriars Bridge.

Těsně před mostem prudce zastavil, na místě, kde sto let před ním stanuli Raphael Stevenson s Molly. Na most klenoucí se přes Temži na druhý břeh vedlo ze stezky železné schodiště, stezka však pokračovala dál pod mostem a mizela v mohutném lešení. Nalevo byl na zděném břehu připevněn žebřík, po němž se dalo sestoupit až na samotné dno řeky. Jonathan opatrně nahlédl přes okraj. Byl zrovna odliv a břeh plný bahna a kamení probleskoval vodou u paty zídky.

Jonathan chvíli váhal, zatímco mu prudké poryvy větru bičovaly tvář. Nahoře se rozkládal Londýn, město, které dobře znal, město plné lidí a neónových návěstí. Mluvila-li kniha pravdu, pak na dolním konci žebříku se nacházel přechod, a za ním neznámá tajemství Temné strany. Obr u něj bude během několika vteřin, musí se rozhodnout rychle...

Vrhl poslední pohled na siluety londýnských domů, přehoupl se přes okraj zídky a začal sestupovat dolů. Kov žebříku byl studený a vlhký od nedávného deště a on ve spěchu uklouzl. Noha mu ujela a on pocítil prudkou bolest v ramenních kloubech, jak se snažil ze všech sil udržet za ruce, aby nespadl dolů. Odkudsi zdáli zaslechl Mariannin hlas: „Ať vám neuteče!“

Slezl až dolů a sestoupil z žebříku do koryta řeky. Zem pod nohama byla bahnivá a zrádná, při každém kroku mu kotníky objímalo bláto, jako by jej chtělo vtáhnout pod zem. Zvedal kolena, jak to jen šlo, a podél zdi klopýtal dál od žebříku.

Ohlédl se a viděl, že Humble hbitě šplhá po žebříku za ním. Těžko říct, co by následovalo, kdyby ho obr chytil tady. Vše bylo černé: i horizont, jemuž dominovaly mohutné mostní pilíře. Nebylo úniku, nebylo úkrytu. Jonathan se pokoušel běžet, ale bahno jej táhlo zpátky a on už pocíťoval únavu v nohou. Humble ladně seskočil do koryta a energicky se vydal za ním. I jeho bahno velmi zpomalovalo, ale ne tolik.

Kdesi vysoko nad ním se ozýval hluk městské dopravy. Jonathan se rychle rozhlédl, zda neuvidí někde únikový východ a

najednou spatřil, že odliv odhalil malý přívod ústící do Temže v úrovni dna. Z potrubí, kdysi překrytého mřížkou, nyní vytrženou a zrezivělou, vytékal do řeky slabý proud hnědé vody. Několik kamenů se uvolnilo a blokovalo tak část vstupu, nicméně přesto byla dostatečně široká, aby se jí Jonathan protáhl. Bylo jen stěží uvěřitelné, že za tímto slizkým vchodem se rozprostírá celý skrytý svět.

Humblovy kroky čvachtaly v bahně jen několik metrů za Jonathanem. Ten sebral poslední síly, vytáhl nohy z bahna a zahrnul k výpusti. Nejprve hodil do tmy batoh a slyšel jeho žuchnutí. Rukama se zachytil uvnitř, napjal svaly a protáhl se do výpustě. Bahno s posledním mlasknutím pustilo jeho nohy. Jonathan teď ležel na vlastních rukou, takže se musel kroutit jako úhoř, pokud chtěl pokročit vpřed. Stoka se prudce zdvihala a on musel vynaložit poslední zbytek sil, aby se vyškrábal nahoru. Bylo to tu stísnující: nedalo se tu pořádně dýchat, natož pak hýbat. Aby toho nebylo málo, neustále mu do obličeje cákala špinavá voda a občas mu pronikla až do úst.

Kdesi těsně za nohama zaslechl nějaký lopotný zvuk. Zkroutil se, aby se mohl alespoň trochu ohlédnout, a zahlédl dlouhou Humblovu ruku, jak se za ním plíží výpustí jako nějaká krajta. Jonathan si uvědomil, že Humble se sice dovnitř neprotáhne, což ovšem neznamená, že ho nemůže vytáhnout z trubky jako králíka. Jonathan vykřikl a vrhl se ještě hlouběji, přičemž si o ostrý výstupek v betonové skruži odřel koleno. Cestu mu blokoval batoh a on ho musel zuřivě postrkovat vpřed hlavou, aby si uvolnil cestu.

Humble ho už skoro měl, Jonathan jasně cítil, jak ukazováčkem šátrá po podrážce jeho tenisky, jenže pak naštěstí dorazil na konec trubky: strčil do batohu, ten vypadl a Jonathan ho záhy následoval. S tupým žuchnutím dopadl na zem a snažil se popadnout dech. Podařilo se mu utéct.

Jonathan se ocitl v podzemní kruhové kobce. Ze zdí trčely velké šedivé trubky, z nichž v nepravidelných intervalech vyprskávala voda a tvořila kaluž uprostřed místnosti. Široký kanál pak odváděl vodu do temnoty hlouběji v podzemí. Z hřmotu vodní kaskády Jonathanovi zaléhalo v uších a všude kolem byl i

nepříjemný nakyslý zápach, který se mu lepil na šaty. Ve stropě byla železná mřížka, z níž visel dolů žebřík. Skrze mřížoví pronikalo dovnitř oranžové světlo podvečerních londýnských ulic. Mřížka byla jediným zdrojem světla v místnosti.

Jonathan si protáhl zdřevěnělé klouby a unaveným pohledem přelétl své věci. Bylo to zvláštní, ale batoh přežil krkolomnou cestu potrubím prakticky bez úhony, i když šaty měl Jonathan úplně promočené. Taky cítil, že má stále v kapse nůž. Mobil však bohužel nešel zapnout, ještě horší ale bylo to, že se rozpil inkoust na papíru s Carnegieho adresou. Namísto adresy se teď táhla jedna dlouhá nečitelná šmouha. Jonathan si dal hlavu do dlaní. Jak jen toho člověka teď najde?

Obešel jezírko a po žebříku vyšplhal k mřížce. Tajně doufal, že se mu podaří poklop nadzvednout a znovu se dostat na povrch, jenže poklop byl zamčený. Nebylo prostě cesty zpět. Jonathan se chystal spustit ze žebříku zase dolů, když nahoře na ulici zaslechl dobře známý ženský hlas.

„Tak kde máš toho kluka, Humble?“

Následovala krátká odmlka.

„Cože? Utekl ti potrubím?“ zeptala se Marianne nevěřicně.

Další odmlka.

„Proč jsi ho nechytil?“

Zase mlčení.

„Mám za ním poslat Skeeta?“

„Je ještě naživu?“

„Cítím ho. To štěně žít. Blízko být.“

„Skutečně?“ zvýšila náhle hlas Marianne. „Slyšíš nás, Jonathane? Určitě nás slyšíš.“

Jonathan pod poklopem ani nedýchal.

„Myslíš si, bůhvíjak jsi statečnej, že jo? Ale neboj, tohle zdaleka neskončilo. Hodláš se vydat na Temnou stranu? Neboj, my taky. Ty tam budeš sám, daleko od domova, ale my tam známe každou kout. Před náma neutečeš...“

Jonathan s úlevou slyšel zvuk policejních sirén. Marianne se obrátila ke svým dvěma pochopům.

„To naše vystoupení asi přitáhlo pozornost. Pojd'te, vypadneme odsud. Jo, a Humble, ty začni přemýšlet o tom, co řekneš Grimshawovi.“

Aspoň že se mu podařilo uprchnout. Ted' už jen musí přijít na to, jak se odsud dostat. Otřel si nos rukávem a napřel oči do tmy. V rohu místnosti spatřil drolící se schodiště vedoucí do široké klenuté chodby, podpírané v pravidelných intervalech kulatými pilíři. Všude panovalo ticho, přerušované jen zvukem kapající vody a pištěním krys. Kdesi z dále se nesl hlomoz metra.

Jonathan si uvědomil, že nemá moc na výběr. Rázným krokem se vydal chodbou, zalykaje se odporným hnilobným zápachem, který se na něj valil ve vlnách: zápach stok, kanálů, hnijících krysích mrtvolek. Podlaha byla nerovná, pokrytá slabou vrstvou vody, takže se každý jeho krok ozvěnou odrážel od klenutých zdí. Jonathan sevřel vítězoslavně dlaň v pěst, když před sebou spatřil točité schodiště osvětlené párem plynových svítilen. V touze po čerstvém vzduchu vyběhl do schodů. V tom okamžiku se ocitl na Temné straně.

8

„Takže, Ricky Thomas...“

Strážník Ian Shaw vpadl na poradu, těžce zalapal po dechu a ještě se při tom polil kávou z plastového kelímku. V místnosti bylo narváno k prasknutí, na židlích a stolech tady v neformálním půlkruhu seděli uniformovaní policisté a detektivové v civilu. Spíše to připomínalo hodinu v šesté třídě základní školy než centrum mohutné policejní operace. V čele místnosti před bílou tabulí pokrytou nejrůznějšími fotografiemi stál superintendant. Zrovna něco říkal a zprudka se zarazil, když do místnosti vrazil Shaw. Ten si polohlasem nadával. Kdyby se jen na to pitomé kafe vykašlal! Superintendant je na takovéhle věci citlivý.

„Omlouvám se, šéfe,“ zamumlal rozpačitě.

Ten mu jen věnoval přísný pohled.

Shaw cítil, jak se na něj upírají pohledy všech přítomných, a celý rudý se uklidil do zadní řady. Dokonce ani pach cigaretového kouře a potu nedokázal přebít pocit vzrušeného očekávání, který v místnosti panoval. Každý z přítomných policistů dobře věděl, že tohle je případ, který je může v kariéře vystřelit nahoru. Jeden nález, jediný objev, šťastné zatčení – víc není třeba. Případ se těšil takové pozornosti médií, že ti, kterým se něco povede, mají zaručené povýšení. Dokonce i toto nevlídné úterní dopoledne se před vchodem do policejní budovy tísnil dav novinářů a fotografů.

Inspektor Shaw je sledoval z okna, jak telefonují, ukryti před lijákem pod jasně barevnými deštníky, a představoval si sám sebe v televizi.

„Nuže, když už jste se uráčili přijít všichni...“ spustil znovu superintendant a Shaw se ošil. „Jak jsem říkal, dámy a pánové, máme trochu nůž na krku. Musíme rychle něco najít, jinak to dostaneme pěkně sežrat, to mi věřte.“ Z náprsní kapsy vytáhl propisku a poklepal na první fotografii. „Tento nešťastný mladík je třináctiletý Ricky Thomas. Do Londýna přijel se školním výletem. Uprostřed Trafalgarského náměstí náhle zmizel a od té doby ho nikdo neviděl. Uprostřed bílého dne na jednom z turisticky nejfrekventovanějších míst v zemi – a nikdo nic neviděl.“

Strážník Shaw usrkl kávy. Byla vařící. Jen tak tak se ovládl, aby nevykřikl bolestí, nicméně i jeho kašlání a kuckání vyvolalo u šéfa nevěřící kroucení hlavou. Mlčky nicméně přešel k dalšímu snímku na tabuli. „Toto je naše jediné vodítko. Ničeho jiného se chytit nemůžeme.“

Shaw se předklonil a snažil se rozluštit, co je to na fotce.

„Snímek pořídila jedna japonská dívka přímo na místě. Byla na Trafalgarském náměstí přesně v tu dobu, kdy Ricky zmizel, ale nevybavuje si, že by ho viděla. Nicméně když se podíváte do dolního rohu snímku, uvidíte ho tu.“

Byl to zcela nepochybně Ricky. Zrovna pospíchal ke schodišti na kraji náměstí. V obličeji byl úplně bledý, v očích měl vyděšený výraz. Nikdo z těch spousty lidí kolem mu nevěnoval sebemenší pozornost.

„Ten kluk je evidentně vyděšený. Někdo po něm musel jít. Třeba ho šikanovali spolužáci. Anebo to bylo něco horšího. Ale já se vás ptám na jedno – proč se neobrátil na nikoho z těch lidí kolem a nepožádal o pomoc?“

Superintendant se odmlčel, pak pohlédl na list papíru. „A včera v noci jsme měli děsivou nehodu v Upper Thames Street. Oběť nehody, postarší řidička, tvrdí, že jí dveře od auta vyrval muž, který pronásledoval syna jejího přítele, čtrnáctiletého Jonathana Starlinga. Kluka se nám dosud nepodařilo najít, nicméně je to vyhlášený záškolák, takže z toho bych zatím vědu nedělal.“

Snažíme se zjistit, jestli mezi těmi dvěma případy existuje nějaká spojitost, bohužel naše jediná svědkyně je – velice jemně řečeno – poměrně podivná.“

Po těchto slovech si superintendant vydechl, jako by chtěl dát najevo, jak strašně je to všechno nespravedlivé. Skutečně šlo o velice zvláštní případy. U většiny únosů dětí se hlásil svědek za svědkem, všichni horliví vypovídat, zejména pokud k tomu únosu došlo na veřejném prostranství. Rodiče a učitelé bývají jak ostříží a pozorně kolem svých dětí sledují vše, co jen zavání podezřením. Tentokrát ale ne.

„Takže abych to shrnul: jsme v pěkném průšvihů. Máme tu dvě podezření na únos, přičemž ani v jednom případě si nemůžeme být jisti, že k únosu skutečně došlo. Společné mají ty dva případy následující: a) oba kluci jsou zhruba stejného věku a b) nemáme jedinou stopu. Asi vám je všem jasné, že s bodem b) musíme během několika příštích dnů něco udělat. Novináři po nás jdou jak bestie, chtějí za každou cenu nějaký výsledek a vykřikují, že jestli nic nezjistíme, měly by padat hlavy. Bohužel, oni si velmi často dokáží prosadit svou, takže mějte oči na stopkách a hledejte cokoli, co by nám mohlo ve vyšetřování pomoci. Může to být úplná prkotina. Ze všeho nejdřív vás ale rozdělím do dvou týmů a každý vyšlu na místo činu. Přece tam, lidi, něco musí být!“

V ten okamžik strčila hlavu do dveří mladá policistka. „Promiňte, že ruším, šéfe, ale máte tady nějakou urgentní návštěvu.“

Superintendant rozhodil rezignovaně ruce a odešel. Strážník Shaw sjel pohledem na skvrnu od kávy na kravatě a vytratil se ze dveří za svým nadřízeným, aby si ji trochu opláchl. Když kravatu jakž tak vyčistil, zašel do kabinky, a vtom zaslechl, jak dovnitř vcházejí dva muži. Hádali se a on s šokem zjistil, že jeden z hlasů patří jeho šéfovi.

„To si piš, že si o tom klidně můžeme promluvit tady!“ burácel. „Tohle je strašná ostuda!“

„No když na tom trváš,“ ozval se klidný hlas. „Ale ono vlastně ani není o čem mluvit. Náčelník mi řekl, abych si to vzal na odpovědnost. A ty že máš jít od toho.“

„A obtěžoval se náčelník uvést nějaký důvody?“

„Promiň, ale skutečně myslíš, že je potřeba to rozvádět? Dvě zmizení během dvou dnů a ty nemáš ani jedinou stopu.“

„Protože tu žádný stopy nejsou,“ bránil se superintendant. „Přece si je nebudu vymýšlet. Ale při troše staré dobré policejní práce na něco narazíme. Tím jsem si jistý.“

„Já osobně nebyl nikdy přítelem téhle staromódní rutiny. Máme jedenadvacáté století, abys věděl,“ usadil ho druhý muž posměšně.

„A proto jsi ty ten pravej do čela útvaru zvláštního vyšetřování. Bez špetky respektu k policejní práci. Umíš jen vysedávat u internetu nebo leštit kliky těm nahoře. Tak abys věděl, z těch poldů tady ti nevěří ani jeden.“

„Nepotřebuju, aby mi věřili. Stačí, když udělají, co jim řeknu. A myslím, že za mě mluví výsledky. Třeba ty bratry Biloxiovy byste se svou staromódní rutinou dostali jen stěží.“

„Hele, každý ví, že tenhle případ pěkně smrdí. Jen si nemysli, že netušíme, o co tam šlo,“ sykl superintendant.

„Cos to řekl?“ reagoval příkře druhý muž, z jehož hlasu teď už úplně zmizelo pobavení. „To znělo jako obvinění. Člověk v tvé pozici by si měl dávat větší pozor na to, co říká, nemyslíš?“

Bez odezvy.

„No tak, co kdybys teď šel a oznámil svým lidem, jak se věci mají? Anebo chceš rovnou podat výpověď? Klidně ji náčelníkovi odnesu.“

„Tohle ještě nekončí.“

„To máš úplnou pravdu. Jsme teprve na začátku.“

Oba muži opustili toaletu. Shaw vstal a ve spěchu si zapnul kalhoty. Výměnu názorů, která zde právě proběhla, neměl slyšet. Bylo mu víc než jasné, že to je celé dost vážné. Superintendanta ještě v životě neslyšel takhle vyplašeného. Vystřelil z kabinky a spěchal do poradní místnosti. Už podruhé během jednoho dopoledne dorazil pozdě, ale tentokrát mu superintendant nevěnoval ani pohled. Vedle něj stál přísně vyhlížející muž s tmavými brýlemi na očích.

„Poslouchejte. Vedení si vyžádalo jisté operační změny a odted'ka s námi bude na případu pracovat útvar zvláštního vyšetřování.“ Pohodil hlavou k blondýnovi a pak dodal: „Tohle je Carter Roberts, šéf útvaru. Od této chvíle přebírá velení.“

V místnosti se ozvalo mumlání. Útvar zvláštního vyšetřování bylo elitní oddělení, které si za několik uplynulých let získalo obrovskou reputaci. Dostali za mříže spoustu velkých ryb, mimo jiné i Biloxiovy, tři bratry, kteří celé desetiletí terorizovali oblast jižního Londýna. I když člověku tihle elitní nafoukanci nebyli sympatičtí, jejich výsledky vyžadovaly respekt.

Carter Roberts předstoupil před superintendanta a promluvil k přítomným. „Děkuji, superintendante. Uvědomuji si, že ta změna přišla poměrně náhle, nicméně jsem si jistý, že brzy najdeme společnou řeč,“ pronesl a svá slova doprovodil oslnivým úsměvem. „Jo, a ještě jedna věc, superintendante, budu potřebovat jednoho z tvých mužů, aby mi byl během vyšetřování osobně k dispozici.“

Místnost nervózně zpozorněla.

„A máš na mysli někoho konkrétně?“

Carter Roberts s úsměvem odpověděl: „Nikdy jsem tu ještě nepracoval, ale dostal jsem jedno doporučení.“ Nahlédl do notýsku v kroužkové vazbě. „Aha, tady je to. Jestli to tedy nevadí, vzal bych si strážníka Shawa.“

Superintendant na něj užasle vytřeštil oči: „No, tedy samozřejmě... jak si přeješ... ale skutečně chceš jeho?“

„Ano, skutečně.“

Strážník Shaw jen naprázdno polkl. Policajtům z Útvaru pro zvláštní vyšetřování totiž kráčelo nebezpečí v patách. Aspoň ale bude blízko dění.

Vůbec to nebylo takové, jak si představoval. Vlastně to nešlo srovnat s ničím, co si kdy v životě představoval. Jonathan stál bez hnutí, sotva dýchal, a pozorně se rozhlížel kolem sebe. Jenže jeho smysly měly už dávno padla a on stěží rozeznával obrysy před sebou.

Vešel do úzké, dlážděné chodby, která bublala změtí hlasů: zkreslené výkřiky, srdceryvné nářky, pištivé prosby o milost, nadávky cezené skrze zuby. Přímo před ním se zformoval průvod za kočárem taženým koňmi a Jonathanovi zněl v uších drkot kol a klapot koňských kopyt. Po obou stranách ulice se k sobě výhruzně nakláněly dvě řady vysokých, sazemi pokrytých budov, připomínajících svým postojem boxery. Ještě výš se nad jejich klenutými střechami k nebi pnuly komíny, prorážely horizont a hřmotně valily oblaka kouře do věčné noci. Štiplavým oparem slabě prosvítal měsíc.

Jonathan se zprudka rozkašlal – netušil, zda z kouře, který mu štiplavě pronikal hluboko do prsou, nebo z hrozivého zápachu, jehož byla ulice plná. Na nikoho kolem však atmosféra žádný zvláštní dojem nedělala. Navzdory pozdní hodině se chodníky hemžily davy lidí proudících všemi možnými směry. Všichni byli staromódně oblečení: muži v oblecích, dlouhých pláštích a cylindrech, ženy v šatech po kotníky, s šálem přehozeným přes

ramena. Jonathan na ně zíral s otevřenými ústy. Měl pocit, jako by se vrátil do minulosti.

Nicméně jak okolo něj kolemjdoucí procházeli v tlumeném světle lamp, uvědomil si, že zvláštní není jen jejich oděv. Tu a tam jeho pohled zachytil něco, z čeho šel doslova strach: gentleman s rozmazanou rtěnkou na rtech se usmál na dámu po svém boku a jeho ústa odhalila čtveřici mohutných tesáků; prošla kolem něj žena s prázdným pohledem náměsíčné, ostrými nehty si drásala odhalené tělo; některým postavám ze záhybů šatů nebo ze saka trčela široká čepel. Navzdory všeobecnému chaosu a strkání však byli v davu tací, kteří měli cestu vždy volnou; ostatní se před nimi rozestupovali, jako by tito lidé byli obdařeni nějakým mocným kouzlem. V ten okamžik Jonathanovi došlo, že se ocitl v hrozivém nebezpečí.

Už se ho zmocňovalo pokušení vrátit se zpět do chodby a tam se skrýt, nicméně na druhou stranu si velice jasně uvědomoval, že pokud chce otci pomoci, musí najít Carnegieho. A to mohl udělat pouze jedním jediným způsobem. Několikrát se zhluboka nadechl a vyrazil na ulici. Dav jej okamžitě strhl. Snažil se pevně postavit na nohy, ovšem při každém kroku jej zasáhl něčí loket či noha, takže udržet rovnováhu v téhle mlýnici bylo zhora nemožné. Návěstí obchodů se kolem míhala tak rychle, že ani nepostřehl, co v nich vlastně prodávají. Pouliční prodavači se marně pokoušeli překřičet vřavu a ze všech sil se drželi sloupů pouličního osvětlení, aby je dav nestrhl.

Jonathan si mohl hlavu vykroutit, jak se snažil rozhlédnout, kde vlastně je. Přímo před ním se do sebe pustili dva podvratáci, zakleslí do sebe se kutáleli v prachu, až mu podrazili nohy. Pokoušel se co nejrychleji vstát, ale dav jej neustále srážel do kolen a držel na zemi. Už se ho zmocňovala panika, když vtom po něm sáhla mužská ruka a vytáhla ho nahoru. Muž ho však nepustil, nýbrž odtáhl do tiché uličky, daleko od nebezpečně hlučícího davu. Na sobě měl pečlivě vyžehlený oblek s vestičkou a vlasy očividně napomádované.

„Tak co, kluku, dobrý? Teď jsi to měl fakt těsný.“

„Jo, díky. Nemohl jsem vůbec vstát,“ děkoval mu Jonathan.

„Vypadá to, že ses tak trochu ztratil, synku. Můžu ti nějak pomoci?“

„Hledám člověka jménem Carnegie. Nevíte náhodou, kde bydlí?“

Muž přimhouřil oči a Jonathan najednou zjistil, že jeho stisk je silnější, než by bylo nutné. „Carnegie? To jméno mi něco říká. Hmm...“

Muž se snažil usilovně vzpomenout, když vtom Jonathan s hrůzou zaregistroval pohyb pod svou bundou. Sklopil oči a se zděšením spatřil seschlou, třetí ruku, která se muži vynořila z vestičky a teď šmátrala Jonathanovi v kapsách. V hrůze vykřikl a snažil se vytrhnout, ovšem muž jen zesílil sevření a přitiskl mu ruce k tělu. Zloděj dál svou třetí rukou šmátral v Jonathanových kapsách po cennostech a přitom očima nervózně těkal nalevo a napravo.

„Tys docela poklad, kluku,“ mumlal si pod vousy.

Při bližším kontaktu zaregistroval Jonathan pach hniloby, který se zloději linul z těla. Otrásl se a znovu se pokoušel ze sevření vymanit.

„Tady jsi!“ prořal zatuchlý vzduch vysoký dívčí hlas.

Jonathan i zloděj se prudce otočili za hlasem. Byla to malá dívka, tak čtrnáct patnáct let, ohnivě kaštanové vlasy měla elegantně hozené přes jedno rameno a od hlavy k patě byla zahalená v dlouhém černém plášti. Zcela ignorovala zlodějův vyplašený pohled, prošla kolem něj a prstem šťouchla Jonathana do hrudi.

„Kdes byl? Hledám tě po celém Grandu!“

„Já... ehm...“ koktal Jonathan.

„A přestaň blekotat!“ zaječela dívka naštvaně. Poté se otočila ke zloději, kterému zjevně nebylo vůbec příjemné, že takto vzbudili pozornost, a obdařila ho sladkým úsměvem. „Děkuji vám... Yanne, že ano? Jmenujete se tak, ne? Pamatuji si, že jsem vás jednou viděla u nás doma. Přišel jste tehdy na návštěvu za mým pánem. Dobře si pamatujete, kdo je to, že mám pravdu?“

Muž zamračeně přikývl.

„Výborně, takže by vás ani ve snu nenapadlo mi ublížit. Anebo mému bráškoví. Dobře totiž víte, co by následovalo, že?“

Dokonce na něj i mrkla. Zloděj zamračeně ustoupil a uvolnil sevření na Jonathanově paži. Třetí ruka se stáhla zpět do vestičky. Vrhla po nich jeden zlý pohled a nenápadně zmizel.

„No teda... děkuju. Neuvěřitelné!“ nenacházel Jonathan slov.

Když se k němu znovu otočila, z jejího hlasu zmizela jakákoli stopa nějakého citu či emocí. Mluvila chladně, leč naléhavě. „Podívej, vůbec netuším, kdo jsi nebo o co ti jde, ale jestli se budeš chovat takhle, tak je za chvíli po tobě.“

„Chovat jak?“

„Takhle! Bloumáš tu jak bluma.“

„Ale já nevím, kam jít! Co mám teda dělat?“ namítal zoufale Jonathan.

Jenže dívka už vyrazila pryč. Jonathan se za ní rozběhl.

„Hele... počkej na mě!“

Otráveně na něj pohlédla: „Netrefíš domů nebo co?“

Jonathan ji naléhavě chytil za ruku, takže musela zastavit: „A víš, že ne? Žádný domov totiž nemám. Málem mě unesli, jen tak tak, že jsem se neutopil, a teď jsem se ke všemu ještě ztratil v téhle divné díře, kde mě všichni zřejmě chtějí zabít. Docela by bodlo, kdyby mi někdo byl ochoten aspoň trochu pomoci, víš?“

Poslední slova už křičel, nedbaje toho, zda ho někdo slyší nebo sleduje. Dívka sevřela rty, sklopila pohled. „A co bych pro tebe jako mohla udělat?“ zeptala se nakonec.

„Hledám jednoho chlápka, jmenuje se Carnegie. Ztratil jsem jeho adresu. Neznáš ho náhodou?“

„Carnegieho přece zná každý.“

„A nevíš tedy, kde bych ho našel?“

Dívka mrkla jedním okem na měsíc. „V tuhle noční hodinu bude s největší pravděpodobností u sebe. Jdi rovně po Grandu asi pět minut. Pak zahni doleva, do Fitzwilliamovy ulice. Carnegie bydlí v druhém patře. Ale být tebou, tak ho teď rozhodně neotravuju.“

„Díky, ale já nevím, kam jinam bych šel. Musím to prostě risknout.“ Zarazil se, najednou se ho totiž zmocnil zvláštní pocit. „Podívej, já jsem Jonathan a...“

To už si to ale dívka rázovala pryč, jen přes rameno prohodila: „Tak hodně štěstí, Jonathane. A ať to přežiješ.“

Chystal se znovu za ní rozběhnout, ale to už mu ta malá zrzka dávno splynula s davem.

Chůze po Grandu byla nejdelšími pěti minutami Jonathanova života. Nebezpečí jako by se na něj sápal na každém kroku. Z očí lemovaných rudými stíny k němu létaly nepřátelské, zlostné pohledy. Odporné, zjizvené tváře se roztahovaly do úlisných šklebů. Jonathan si přitáhl kapuci bundy ještě blíže k tváři a dál šel s pohledem sklopeným k zemi.

V jednom bodě mu noha sjela do kanálu a on sotva uhnul před projíždějícím kočárem. Kočí rozzuřeně pobízел řícího koně bičem, a ten s pěnou u huby uháněl tmou.

K první vedlejší ulici ústící na Grand tak Jonathan dorazil pěkně vyčerpaný. Na oprýskané ceduli nad hlavou rozluštil písmena „FITZ“. Zbytek dávno pokryla rez. Pod cedulí visel špinavý plakát, na němž smečka psů trhala dva chlapce, a pod tímto výjevem se skvěl nápis: „Neuvěřitelná nová atrakce: kdo vydrží déle?“ Z druhé strany ulice se ozvalo chraplavé zavrčení a srdceryvný výkřik. Jonathan se nedal dvakrát pobízet a spěšně se dal doleva.

Jestliže mu Grand připadal jako blouznivý sen, pak Fitzwilliamova ulice byla hotovou noční můrou. Byla to úzká, křivolaká ulice, široká sotva tak, aby jí projel koňský povoz. Po jejích obou stranách se kormutlivě vzpínaly nuzné domy a obchody v přízemí se do ulice šklebily jizvami nedávné války: strhané cedule, vymlácená okna, vykopnuté dveře. Uvnitř jednoho z obchodů dokonce Jonathan zahlédl doutnající oheň. Ze všech svítilen na ulici nefungovala ani jediná, a on se tak musel nechat vést slabým svitem měsíce.

Kus před sebou zahlédl skupinku chlapců na zasmušilé stráži před obchodem, na jehož ceduli se skvěl nápis: „Pohřbyl & syn“.

Ačkoli i oni měli staromódní šaty, jaké Jonathan viděl na Grandu, nemohlo jim být na první pohled víc než jemu. Bavili se tím, že jeden po druhém házeli do kanálu zapálené zápalky, a pokaždé, když zápalka dopadla do vody, propukli v hádku. Jonathan přejížděl očima sem a tam, a vtom si nad pohřebnictvím všiml cedule, na níž stálo prosté: „Elias Carnegie“. Výborně. Jenže jestli se tam chce dostat, musí se nějak protáhnout kolem téhle bandy.

Zrovna když se k nim přiblížil, propukla mezi nimi rvačka, neboť jednoho z výrostků nenapadlo nic lepšího, než zapálenou sirku hodit po dalším z hloučku. Jonathan se toho pokusil využít a nepozorovaně se kolem nich protáhnout, leč marně. Zmerčili ho a vmžiku se kolem něj srotili jak hyeny. Nejmenší z chlapců – soudě podle jeho sebevědomého chování to byl vůdce bandy – po Jonathanovi vystartoval a prudce ho šťouchl do prsou.

„Co si zač, ty jeden?“

„Jmenuju se Jonathan.“

„Ale teď jsi na našem území. A kdo je na našem území, ten dostane nakládačku. Máš chuť se rvát?“

Jonathan ukázal na ceduli nad salómem. „Ne, já jdu jen za Carnegiem.“

Všichni kolem prudce zalapali po dechu. Výtržníci si vyměnili pochybovačné pohledy.

„Vždyť ho ani neznáš,“ ušklíbl se jeden z nich.

„Tak abys věděl, je to můj známý.“

„Nemá žádné známé!“

„Tak či onak, jdu za ním nahoru. Chceš jít se mnou a přesvědčit se na vlastní oči?“

Jonathan nechal výzvu viset ve vzduchu. Nedostalo se mu žádné odpovědi. Pak vůdce smečky zavelel: „Jdeme pryč, tohle je nuda.“

Zbytek chlapců se vydal za ním a někteří z nich si neodpustili šťouchnutí, jak procházeli kolem Jonathana. Vše nasvědčovalo tomu, že znát Carnegieho nebylo v těchto končinách vůbec marné. Teď už mu jenom musel stanout tváří v tvář.

Jonathan proklouzl vchodem v přízemí a potichu vyběhl po skřípajícím schodišti nahoru. Na konci schodiště narazil na těžké

červené dveře, jež nesly hluboké stopy škrábanců. Poblíž dveří se na zdi skvěla mosazná cedulka a na ní nápis: „*Elias Carnegie. Soukromý detektiv.*“ Jonathan zazvonil, ovšem otevřít nikdo nepřišel, a stejně bezvýsledné bylo i klepání. Nakonec zkusil vzít za kliku. Povolila a dveře se otevřely.

Carnegieho příbytek byl zařízen – řečeno velmi mírně – spartánsky. Přestože v místnosti nesvítilo ani jedno světlo, Jonathan v přítmí rozeznal dvě křesla a nízkou pohovku na prošoupaném koberci, o kus dál se pak lepila ke zdi vratká knihovnička. V krbu hořel oheň, přesto byla v místnosti zima jak v márnici. Za dlouhým dřevěným stolem se v křesle choulil muž, s pohledem odvráceným od Jonathana a upřeným na měsíc. I v tom šeru nešlo přehlédnout, že to je muž rozložitě postavy, silný. Když ovšem promluvil, jeho hlas zněl dutě a napjatě.

„Co tu chceš?“

„Promiňte... já klepal.“

Sotva Jonathan promluvil, Carnegie se prudce otočil. Jeho rozložitá postava jakoby zaplňovala celou místnost. „A slyšel jsi snad ‚dále‘? Máš špatné vychování, chlapče.“

„Mám tedy počkat venku?“

„Ne, vypadni úplně.“

Jonathan nemohl uvěřit svým uším. Tak tohle je člověk, za kterým ho poslal vlastní otec, člověk, na něhož se měl spolehnout, že ochrání jeho život. A on ho vyhání.

„Ale já potřebuji vaši pomoc.“

„Dneska v noci ne, chlapče. Jestli okamžitě nevypadneš, propukne peklo.“

„Ale já nemám kam jít!“

Carnegie vyskočil z křesla a nahnul se přes stůl. V měsíčním svitu Jonathan viděl, že má oči potažené a podlité krví. „No tak, copak to nechápeš?“ sykl a ukázal k oknu. „Tys neviděl měsíc? Chceš, abych ti ublížil? Vypadni!“

„Já ale potřebuji pomoc!“ zkoušel to Jonathan znovu. „Poslal mě sem můj táta... prý vás zná!“

Carnegie se znovu zhroutil do křesla a s hlavou složenou v rukách naříkal. Vypadalo to, že je nemocný. Pak se mu začala třást

ramena a Jonathan si říkal, že možná pláče. Vykročil k němu s rozpaženýma rukama.

„Pane Carnegie? Jste v pořádku?“

Položil ruku na jeho široké rameno. Carnegie se jen uchichtl.

„Jo, chlapče, teď už je to lepší, mnohem lepší.“

Vzápětí hlavou vyrazil proti Jonathanovi, který v hrůze uskočil. Carnegieho tvář prošla během chvilky strašlivou proměnou. Plet' mu pokryla šedivá srst, zuby se mu protáhly a zašpičatěly. Zatímco ještě před okamžikem patřily jeho oči trpícímu člověku, teď to byly hladové oči zvířete.

Jonathan couval až ke dveřím od kanceláře. Carnegie vstal a energickými kroky se vydal za ním. „Já ti říkal, ať zmizíš!“

„Vždyť už jdu... Já už jdu!“ křičel Jonathan.

Carnegie se zašklebil a naplno odhalil své hrůzné tesáky: „Jenže teď už je pozdě...“

10

S vyceněnými, lesknoucími se tesáky se Carnegie vrhl po Jonathanovi. Ten, zkoprnělý hrůzou, jen tak tak uskočil, když místo, kde předtím stál, protála mohutná pěst... ba ne, spíš tlapa. To zvíře naproti němu zuřivě zafunělo a rozběsněně se po něm dál sápal. Carnegie jako by s každým krokem rostl, ramena se mu rozšiřovala, svaly mu pod košilí hrály divokou symfonií.

V ten okamžik Jonathanovi došlo, že jestli okamžitě něco neudělá, je to jeho konec. Prsty chvatně nahmatal v kapse nůž, a když se k němu bestie přiblížila na dosah, vymrštil proti ní střelhitě ruku; jakmile pocítil náraz čepele na hustou srst, rychle uskočil za stůl. Carnegie jen zavyl a chlupatou rukou si setřel krev z mordy. Přitom si neodpustil posměšek.

„Hele, mladej, s nějakou pletací jehlou si na mě nepříjdeš.“

„Tak proč mi chcete ublížit? Já sem přece přišel, abyste mi pomohl.“

„Jo, tos přišel správně, chlapče, akorát v blbou dobu.“

Jonathan se začal rozhlížet po místnosti v naději, že se mu podaří najít nějakou větší zbraň. U krbu stál opřený pohrabáč, ale k němu se kolem vlkodlaka dostat nemohl. Jsem v pasti, blesklo mu hlavou. Proč ho sem proboha Alain vůbec posílal?

Na nic jiného už pomyslet nemohl, protože Carnegie se po něm vrhl znovu, tentokrát přes stůl. Jonathan se pod stolem pokusil

proklouznout, jenže Carnegie ladně přistál na všech čtyřech, bleskurychle se otočil a znovu na něj zaútočil. Jonathan ještě vrhl poslední zoufalý pohled na dveře od místnosti, ale to už se netvor rozmáchl a mohutnou tlapou jej udeřil do břicha. Jonathan se s prudkým výdechem rozplácl na podlaze. Z boku mu vystřelovala bodavá bolest, a když se zasaženého místa dotkl rukou, ucítil na prstech horkou a lepkavou krev.

Carnegie znovu zavyl – tentokrát však potěšením. Oběhl stůl a pomalu se začal k Jonathanovi přibližovat, přičemž si plně vychutnával zoufalství zračící se ve výrazu jeho oběti. Jonathan se chabě snažil odplazit se pryč po zádech, ale nohy mu klouzaly na ošoupaném koberci a celé jeho tělo se třáslو strachy.

„Žádnej kvalt, mladej,“ odfrkl si vlkodlak mezi zuby a jeho stříbrná srst se zaleskla v záři měsíčního světla. „Furt máme hafo času.“

„Prosím, neubližujte mi! Poslal mě za vámi táta. Alain Starling.“

„No a co?“ pokrčil Carnegie mohutnými rameny.

Jonathan nedokázal zadržet vzlyknutí. Bolest v boku jej spalovala čím dál víc a po podlaze se za ním táhla krvavá šmouha. Zatmělo se mu před očima, jak prudce narazil do zdi za sebou. Nebylo úniku. To je jeho konec, blesklo mu hlavou, tady umře, v téhle zšeřelé místnosti uprostřed pekla. Vlkodlak se tyčil přímo nad ním, jeho mohutné tělo zastínilo měsíc, světlo, prostě všechno. Carnegie mocně zařval a vrhl se na Jonathana...

Světlo. Světla si všiml nejdříve. Nebylo to ono jasně bílé světlo posmrtného života, nýbrž mdlé, žlutavé světlo slunečních paprsků pronikajících oknem. Jonathan otevřel oči a několikrát zamžikal. Místnost měla rozpraskaný strop, pokrytý skvrnami černavé plísně. Povytáhl hlavu, aby se lépe rozhlédl kolem sebe, ovšem i při tom malém pohybu pocítil prudkou bolest v boku. Jonathan si opatrně sáhl mezi cary rozervaného svetru, aby se podíval, zda stále krvácí, ale s překvapením zjistil, že zatímco byl v bezvědomí, někdo mu ránu ošetřil a obvázal.

„Aha, ty už ses probudil.“

Carnegie seděl opět ve svém křesle. Působil strhaným, unaveným dojmem, ale teď už lidsky. Z obličeje mu zmizely všechny chlupy – tedy s výjimkou vousů na bradě – a i zuby se zmenšily do normálních rozměrů. Na sobě měl dlouhý černý župan, přehozený přes zamaštěnou vestičku, jež se skvěla skvrnami všech barev. Svá slova doprovázel klepáním plnicího pera o stůl, ale do očí Jonathanovi nepohlédl.

„Asi ano. Co se vlastně stalo?“

„Měli jsme oba z pekla štěstí.“

Jonathan se s námahou posadil a tvář přitom zkroutil bolestí.

„Já se teda jako moc velké štěstí necítím.“

„Věř mi, že nikdo na celý Temný straně nemá takovou kliku jako ty. A že tu je hodně lidí, co vědí, jak jít štěstí naproti. Zvlášť když s nima hraju karty.“

„Cože?“

„Ale nic, zapomeň na to. Co tvůj bok?“

„Strašně to bolí.“

„Jo, to ještě chvílku bude. Ale neumřeš na to.“

Vedle pohovky stála sklenice s vodou, Jonathan po ní sáhl, napil se, zatímco Carnegie dál klepal perem o stůl. Pozorovatel, který by nevěděl, co se předchozího večera odehrálo, by řekl, že je detektiv nervózní. Po chvílce Carnegie pohodil hlavou a smutně se ušklíbl.

„Takže ty jsi mladej Starling, jo?“

Jonathan přikývl: „To jsem se vám snažil říct.“

„Odpusť, vždycky, když jsem v tom... ehm, no v tomhle stavu, mám problém si zachovat jasnou hlavu. Navíc je to už nějaký ten pátek, co jsem tvého otce viděl naposledy.“

„Takže... vy... jste...“ – Jonathan pochyboval, zda to slovo vůbec dokáže vyslovit – „Vy jste... vlkodlak?“

Carnegie si promnul tvář rukou. „Dneska nás čeká dlouhý a perný den, cítím to v kostech. Ale jednu věc si vyjasněme hned teď, chlapče. Spíš bych řekl, že jsem ‚vlčí muž‘. Copak jsi mě tu včera v noci viděl běhat po čtyřech?“

„To ne.“

„No tak vidíš, nejsem žádný pitomý zvíře.“

„Ale vždycky, když nastane úplněk, tak... se proměníte?“

„Anebo když mě někdo našte. A asi bych tě měl varovat, milej chlapče, že ty tvoje otázky mě do takového stavu skoro přivádějí.“

Něco si zamumlal pod vousy. Jonathan se znovu napil vody a vyhlédl z okna.

Fitzwilliamova ulice žila teď podstatně větším ruchem než v noci, ovšem o nic příjemněji nevypadala. Po chodníku se valily proudy vody plné špíny a výkalů. Obyvatelé Temné strany se vším tím bahnem brodili nedbajíce vůbec, že jim špiní oblečení. Mladí chlapci v krátkých kalhotách a s placatými čepicemi na hlavách pobíhali po pochůzkách sem a tam a jen tak tak uhýbali před lomozícími koly těžkých vozů. Na druhé straně ulice stál ve dveřích řeznictví muž v umaštěné bílé zástěře a v rukou hrozivě třímal řeznickou sekeru. Nebe stále pokrývaly mraky kouře valícího se z komínů a z vedlejší ulice sem pronikal dým z ohně, jehož plameny zůstávaly skryty.

„Takže jsem tedy stále naživu?“

„Hmm?“

„Nevzpomněl jste si na otcovo jméno, ale přesto jste mě nezabil. Jak to?“

Carnegie poprvé vzhlédl. „Omdlel jsi a tohle ti vypadlo z kapsy.“ Prsty zvedl malý předmět. Byla to ta použitá kulka, kterou Jonathanovi dala paní Elwoodová! V tom šoku a zmatku na ni Jonathan dočista zapomněl.

„A tohle vás zastavilo?“

„Chlapče, možná čas od času zapomenou nějaké to jméno, ale tohle nezapomenou nikdy. Ta kulka by mi před fůrou let ukončila život, kdyby mi ji tvůj táta nevytáhl z těla.“

„Ale já myslel, že vlko... tedy že vlčího muže může zranit jenom stříbrná kulka?“

„Už tě někdo někdy postřelil, chlapče?“

„Ne.“

„I tak to pěkně bolí. Tady ji máš,“ hodil mu kulku zpět. „Radši si ji schovej. Pro všechny případy.“

„Takže teď jsem v bezpečí.“

„Přede mnou ano. Prozatím,“ ušklíbl se Carnegie. „A co tamto? Už je to lepší?“

V mrazicím boxu řeznictví na Fitzwilliamově ulici Jonathan s hrůzou přihlížel, jak do sebe Carnegie cpe syrovou skopovou kýtu a zuby lačně trhá maso od kosti. Pranic nedbal kapiček krve a kusů kůže, které mu dopadaly na sako. Když si povšiml Jonathanova výrazu, nabídl mu kýtu se slovy: „Opravdu si nedáš?“

„Ne, děkuju.“

„Ale říkal jsi přece, že máš hlad.“

„No, vlastně už ani ne.“

Carnegie polkl obrovské sousto masa. „Já mám hlad jak vlk. Jedl jsem sice včera večer, ale, no, víš přece...“

Jonathan zoufale přešlapoval na místě, aby se alespoň trochu zahřál. Od vlčího muže si půjčil košili, u níž si musel ohrnout rukávy, a kalhoty, které si přepásal natěsno páskem, ale stejně mrzl. Chladicí box byla čtvercová, bíle vykachličkovaná místnost. Z háků zavěšených na kolejnicích tu visely půlky zvířat a pomalu se kývaly ze strany na stranu. Carnegie se na cestu ven ani nepřevlékl, vzal si jenom cylindr, který si narazil tak hluboko do čela, že se jeho okraj téměř dotýkal obočí – ale nízkou teplotu jako by ani nevnímal. Veškeré jeho myšlenky se teď upíraly k masu, které měl pod nosem. Když šli do řeznictví, Jonathan se obával, že se Carnegie každým okamžikem promění v toho děsivého netvora z předchozího večera, nicméně pohled na normálně vyhlížejícího muže trhajícího zuby syrové maso od kosti byl mnohem horší.

Otevřely se dveře a do chladicího boxu nakoukl nevrlý řezník: „Tak co, jaký je to jehně?“

„Vynikající, jako vždycky. Ale kluk si nechce dát ani sousto.“

„No jo, někteří lidi holt radši vařený. Co s tím ale naděláš.“

„Sežrat je!“

Řezník se krátce, leč hlasitě zasmál. „Děláš na nějakým případu? Chceš lahvinku podle toho svého receptu?“

Carnegie úkosem pohlédl na Jonathana. „S klukem by mohl být problém. Tak mi radši jednu přines, pro všechny případy.“

Řezník rozrazil lokty dvě velké půlky ovce a namáhavě se odšoural do vzdálenějšího kouta chladicího boxu. Vrátil se s hnědou láhví pokrytou námrazou a podal ji vlčímu muži. Carnegie ji hbitě zasunul do náprsní kapsy. „Díky, máš to u mě.“

„Ehm... promiňte, že se ptám, ale co je to?“ zeptal se zdvořile Jonathan.

„To je Carnegieho speciální receptura. Nikdy nejde do případu bez ní. Jo, už mě párkrát vytáhla z pěkný šlamastyky, to ti můžu potvrdit.“

Jonathan jen svažil obočí. „A proč ji máte v mrazáku?“

„Je to hodně těkavá kapalina. Lepší ji mít pod mrazem. Stačí jiskra a vyhodí tu všechno do povětří.“

„A co to vlastně je uvnitř?“

„Destilovaná lidská krev a alkohol,“ odpověděl řezník. Když spatřil vyděšený pohled na chlapcově tváři, jen se zasmál a odešel z mrazicího boxu.

Carnegie se jal Jonathana uklidňovat: „To víš, tihle řezníci mají zvláštní vtípky. Vůbec to neposlouchej.“

Jonathan se zdvořile usmál.

„No, ale zpátky k věci... takže ty jsi za mnou přišel, abych ti pomohl. A přišel jsi až ze Světly strany. No tak to musíš lítat v pěkným průšvih.“

„Co je to světlá strana?“

Carnegie si bezradně povzdychl. „Jak jsi mě vůbec našel? Jak to, že jsi přežil přechod z jedné strany na druhou, když nemáš ani tušení, o co tu kráčí? Tak podívej, týhle části města se říká Temná strana – táhne se od Ponuré slatiny na severu až po Ďáblův přístav na jihu. Ne že by se tu skvěl v sadě květ, to uznávám, ale je to prostě můj domov. Světlá strana... to je všechno ostatní. Druhá strana mince. Kam nikdy nechodíme.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Hm, že mě to ani nepřekvapuje. Tak tomu říkáme my tady na Temný straně. Ty žiješ na Světly straně. Takže abych opakoval svou otázku: proč jsi sem přišel?“

V té zimě Jonathanovy ruce změnily postupně barvu z bílé na modrou. Když na ně dýchl, dostavila se bolest. Chtěl promluvit a zuby mu začaly cvakat.

„N-n-n-emo-o-hli bychom si o tom promluvit někde v t-t-t-teple?“

Carnegie na něj s pochopením pohlédl. „Ale samozřejmě, chlapče, promiň, úplně zapomínám na své vychování.“

Okousanou skopovou kýtu odhodil do kouta a začal postrkovat Jonathana k východu. Když procházeli přední částí řeznictví, kde už bylo teplo, Jonathan sebral odvahu a zašeptal svému průvodci:

„Ehm... pane Carnegie?“

„Říkej mi jen Carnegie.“

„Máte na bradě ještě trochu krve.“

„Jo, a co má být?“ odušil Carnegie a rázně vplul do davu na ulici.

11

Grand působil stejně živě, špinavě a nebezpečně jako předchozího večera. Vozy tažené pekelnými oři projížděly s řinčením kolem chodníků, na nichž se místní postrkovali, přetahovali, zuřivě gestikulovali a dohadovali zvýšenými hlasy. Pouliční osvětlení bylo mrtvé a ulici zalévalo mdlé žluté světlo, jímž se v těchto končinách vyznačoval den. Jiskření v atmosféře dávalo tušit blížící se bouři a Jonathan cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Napětí se zcela očividně přeneslo i na místní obyvatele, takže ať se Jonathan podíval kamkoli, všude viděl zárodky násilí.

Carnegie jako by si toho vůbec nevšímal a s pohledem upřeným přímo před sebe rázně vykračoval po ulici. Šel proti proudu davu, ten se však před ním sám rozestupoval. Oproti tomu Jonathan si připadal jako ve větru – dav jím pohazoval sem a tam a on měl co dělat, aby Carnegiemu stačil. Tomu sice všichni uhýbali z cesty, nicméně nevypadalo to, že by ho kdokoli z nich viděl rád. Jonathanovi neušlo, že lidé před Carnegiem uhýbají pohledem, jako kdyby spatřili na chodníku něco obzvláště zajímavého. Někteří dokonce nedokázali zakrýt podezíravost či otevřenou nenávist.

Najednou do Carnegieho vrazil jakýsi opilec, vrávoravě si přihýbající z láhve. Carnegie ani nemrkl – v okamžení mu však od trupu vystřelila mohutná ruka a popadla muže pod krkem.

Carnegie zvedl opilce do vzduchu a přišpendlil ke zdi. Muž zoufale kopal naprázdno nohama, jak se snažil něčeho zachytit.

„Tys do mě vrazil,“ zavrčel Carnegie.

Opilec ze sebe pracně vysoukal omluvu. Carnegie si ho změřil přísným pohledem, pak muže pustil a ten se zhroutil na zem jako bezmocná hromádka a lapal po dechu. Poté Carnegie pokračoval v chůzi, jako by se vůbec nic nestalo. Jonathan poslušně klusal za ním.

„Vidiš, chlapče, i na Temné straně najdeš pár shnilých jablek...“

„To vidím.“

„Ale tak špatné to zase není. Jen je třeba si nastavit určité hranice. Především si od nikoho nesmíš nechat nic líbit. Oni tě lidé za chvíli začnou respektovat, pověst se totiž šíří děsně rychle.“

V ten okamžik se přímo před Jonathanem objevila nesmírně obézní žena, již faldy kolem pasu poskakovaly jako obruče. Věnovala mu výhružný pohled, načež natáhla masité ruce a pokusila se jej uvěznit ve svém medvědímu objetí; jemu se ale podařilo včas uskočit a vyhnout se jí.

„Proč jsou tady všichni tak zlí?“ přerývaně oddychoval Jonathan a jedním okem sledoval, zda se neblíží nebezpečí odjinud.

„Špatná krev, chlapče, špatná krev. Abys věděl, i naše rodiny žily v tvý části Londýna. Ale před dávnými lety, za časů panování té ježibaby Viktorie, úřady rozhodly, že je třeba ulice pročistit. To vznešený, nablýskaný město nebylo určeno pro takový, jako jsme my. A tak shromáždili naše rodiče všechny stvůry, nuzáky, kriminálníky – a nahnali je sem. My jsme jejich potomci. Každému, kdo žije na Temné straně, koluje v žilách zlo – některým jen více než druhým.“

„A proto se tohle místo neobjevuje na žádných mapách?“

Carnegie se posměšně zasmál. „Milej zlatej, mapy, ty neznamenají vůbec nic. Jsou jen jednou verzí příběhu, pohledem z perspektivy jednoho konkrétního člověka. Ty jsi neviděl Temnou stranu na žádných mapách? A divíš se tomu? Úřady přece vůbec nechťejí, aby se lidé dozvěděli, že za prahem jejich hezkýho,

upraveného světa leží hájemství zla, v němž nebezpečí číhá na každém kroku. Kdyby se to lidé dozvěděli, propuklo by skutečné peklo.“

Znovu se zasmál a Jonathana v ten okamžik napadlo, že něco takového by si vlastně přál.

„Přesto to ale nechápu,“ přiznal se. „Jsme uprostřed Londýna. Jak to, že tohle nikdo nevidí?“ zeptal se zoufale a gestem obsáhl celý Grand.

„Tak podívej, kluku, když lidi chtěj, jsou schopný si nakecat cokoli. Většina z nich nechce uznat, že Temná strana existuje, a tak chodí se sklopenýma hlavama a dělaj jakoby nic. Jasně, jsme v centru Londýna, ale když nás chceš najít, musíš se dívat na správný místa. Pak zjistíš, že když projdeš určitým tunelem, seběhneš po jistém schodišti anebo proběhneš nějakou konkrétní uličkou, *bydlíme vlastně za rohem*,“ vysvětloval Jonathanovi a oči mu zlomyslně plály.

Přímo uprostřed Grandu stála mohutná socha na podstavci. Znázorňovala vysokého muže, jehož tvář ukrýval límec mohutného pláště a klobouk s krempou staženou hluboko do čela. V jedné ruce držel ostrý, úzký nůž.

Carnegie jen mlčky pokynul. „A tohle je zakladatel Temný strany. Rozparovač.“

Jonathanovi to sepnulo. „Cože? To jako Jack Rozparovač?“

„Jo, nikdo jinej.“

„Já o něm četl. Prý v Londýně zavraždil spoustu žen a nikdy ho nechytily!“

„No, spíš bych řek, že ho nezapásli. Místo toho ho poslali sem, aby vládl Temný straně. Úřady si totiž dobře uvědomovaly, že jedině on, coby zosobnění toho nejstrašlivějšího zla, může zabránit tomu, aby se to tady zvirtlo v totální anarchii. A že ti papalášci měli zatraceně pravdu. Teď to tady řídí jeho vnuk, Tom Rozparovač. Člověk ho dneska moc často venku nevidí, ale furt je tady boss, to mu nikdo vzít nemůže.“

Jonathan jen zalapal po dechu. „Takže Temné straně vládne rodina Jacka Rozparovače?“

„Jo, a ty si říkáš, proč jsou tu lidi tak zlí. No tak pojď už.“

Kolem kanálu u kraje silnice se shromáždil dav lidí, z něhož se ozývaly vzrušené výkřiky. Jonathan stál na špičkách a ze všech sil se snažil zahlédnout, co je příčinou toho sročení. Skrze moře mávajících rukou zahlédl dva kohouty, kteří do sebe zuřivě klovali. Čím déle souboj trval, tím hlasitěji je dav povzbuzoval. Bankovky i mince šly z ruky do ruky bleskovou rychlostí, jak přihlížející sázeli na konečný výsledek. Jonathan se otočil a pohled na ženu, jež si viditelně krutou zábavu vychutnávala, mu cosi připomněl.

„Carnegie, slyšel jste někdy o ženě jménem Marianne?“

„Marianne? Myslíš takovou pobledlou ženskou s barevnými vlasy? Jo, ta se živí lovem lidí. Najde každého – taky si za to nechá pořádně zaplatit. Ale jak ses o ní dozvěděl ty, kluku?“

„Chtěla mě unést. Proto jsem taky přišel za vámi.“

Vlčí muž svažtil své huňaté obočí. Na kraji chodníku mezitím dav naposledy vítězoslavně vykřikl, neboť jeden z kohoutů konečně padl.

„Tak toho si považuj. Ta rozhodně není levná. Na druhou stranu má úspěchy, to se jí musí nechat. Z čehož nám ale plyne, že někdo o tebe sakra stál.“

„A proč by mě někdo chtěl unést? Vždyť nemám žádnou cenu.“

„Tak tohle je první rozumná otázka, kterou od tebe slyším. A abych ti řek pravdu, tak sám nevím,“ odpověděl Carnegie a zamyšleně se poškrábal na ruce. „Nicméně jedno je jisté. Jestli si na tebe někdo najal Marianne, tak ta se nezastaví, dokud tě nedostane. Musíme se mít sakra na pozoru. Ale počkej, hezky popořádku. Hlavně musíš udělat něco se sebou, abys trochu západ. Vždyť jsi tu jak pěst na voko. To víš, sem mezi nás moc lidí ze Světly strany nezavítá, a když nám sem náhodou někdo vleze, rozhodně ho neběžíme uvítat s rozevřenou náručí. Věř tomu nebo ne, kluku, ale ty seš docela rarita.“

„Ale když jsem se dostal přes přechod já... tak se to určitě může podařit i ostatním, ne?“

„No, zkusit to můžou, ale věř mi, že to je složité.“

„Jo, to bych mohl dosvědčit,“ přitakal Jonathan významně.

„Jo, často je to pěkná fuška, ale nejde jen o to. Když se chceš dostat na Temnou stranu, musíš taky jinak myslet. Tady je ve vzduchu tolik zla, že tomu musíš votevřit mysl, jinak se z toho zcvokneš. Většina lidí to prostě nevydejchá. Švihne to s nima, zešlógrovatěj... hezkej pohled na ně rozhodně není.“

Jonathan si vzpomněl na lůžkové oddělení, kde ležel Alain, a na šílené pacienty, kteří zde bloudili po chodbách a vestibulech. „Můj táta je v nemocnici skoro pořád.“

Carnegie se jen ušklíbl: „To mě ani nepřekvapuje. Alain tu byl pečeněj vařenej.“

„Počkejte. Pokud trpěl tím zatměním kvůli tomu, že chodil sem, tak proč mě sem posílal?“ Jonathana polilo horko. „To chce, abych skončil jako on?“

„No, pro tebe to zas takovej problém nebude, co? Když je člověk zčásti temnostraňák, tak přechody zvládá v pohodě.“

Jonathan se náhle zarazil. Výkřiky a hlomození ulice ustoupily do pozadí, nevnímal ani strkání davu. Jeho pozornost zcela zaměstnalo jeho vlastní srdce, které se mu nekontrolovaně rozbušilo. „Cože jste to říkal?“

Carnegie už se chystal to zopakovat, když však spatřil výraz na chlapcově tváři, odmlčel se.

„Vy tvrdíte, že sem patřím?“ zeptal se Jonathan potichu.

„No, vlastně jo... ale tvoje matka... vždyť víš. To ti Alain nic neřekl?“

„Vy jste znal mou matku?“

Vlčí muž smutně přitakal.

„Řekněte mi prosím všechno, co o ní víte!“ naléhal Jonathan.

„Musíte mi říct úplně všechno!“

Carnegie znovu zavrtěl hlavou a zrovna se chystal odpovědět, když vtom vedle nich zastavil otevřený vůz. Z kozlíku seskočil pomešší muž vzezřením připomínající tak trochu krysu a široce se na Carnegieho usmál. Detektiv se s povzdechem obrátil k Jonathanovi: „Tak ten asi nenese dobrý zprávy.“

Muž kýchl a rukávem si utřel nos. „Chce tě vidět Vendetta.“

Carnegie jen pokrčil rameny. „Tak mu řekni, Luthere, že mám práci.“

Muž ovšem jen otevřel dvířka od vozu a ukázal gestem dovnitř:
„Čeká na tebe na Výšinách.“

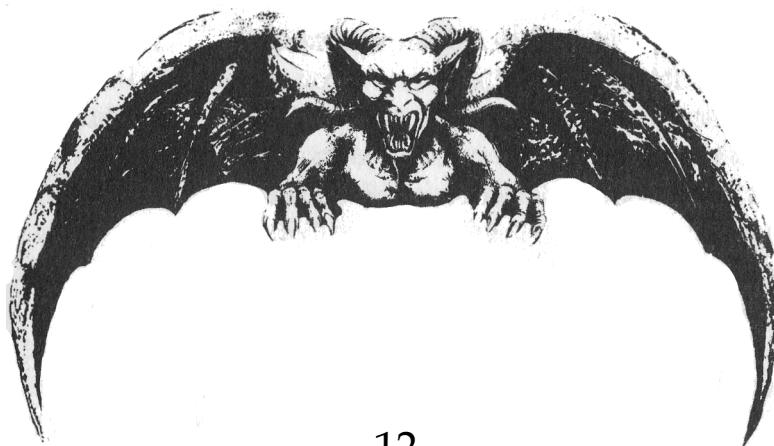
„No dobře, ale tady toho kluka musím vzít s sebou,“ odpověděl Carnegie.

Ted' jen pokrčil rameny druhý muž. Jonathan uchopil vlčího muže za ruku a zašeptal mu do ucha: „Kdo je to, ten Vendetta?“

„To radši nechtěj vědět,“ dostalo se mu odpovědi.

„Cože? Vždyť jste říkal, že se člověk nemá nechat nikým vláčet!“

„Jo, to jsem říkal, ale Vendetta je tak trochu výjimka. Ted' už sklapni a nastupuj.“

12

Ricky otevřel oči a okamžitě toho zalitoval. V ústech měl hořko, v hlavě mu dunělo, jako kdyby mu uvnitř někdo mlátil na činely. Natáhl ruku a opatrně se dotkl velké boule na čele. Dokonce i dotyk prstů byl bolestivý. Sečteno a podtrženo, cítil se prostě hrozně.

Seděl na podlaze kovové klece, zavěšené řetězem k háku ve stropě klenuté místnosti. Dokonce i v tom šeru jasně vnímal, jak se do dálky táhnou klenuté stropy, jako by se nacházel uprostřed nějaké temné katedrály. Klec v průvanu děsivě skřípala. Ricky tiše naříkal. Kde to proboha je? Poslední věc, kterou si pamatoval, bylo to, že ho někdo honil po Trafalgarském náměstí, on se ukryl v kostele a pak potkal tu zvláštní ženu... Přišlo mu to všechno tak nereálné, jako nějaký špatný sen. Jenže teď visel zavřený v kleci, a to bylo reálné víc než dost. Odkudsi z hloubi hlavy se ozýval hlas, jenž vyjadřoval podiv nad tím, že situaci bere tak klidně. Možná je ještě v šoku, říkal si.

Bud' byla noc, anebo ta místnost neměla okna, protože tu panovala taková tma, že bylo těžké rozeznat i ty nejzákladnější obrysy. Z občasného skřípění kovu usuzoval, že v tmavé místnosti se takhle pohupuje více klecí než jenom ta jeho, ačkoli vůbec netušil, kolik by jich mohlo být, ani jak by místnost mohla být velická. Od podlahy se nahoru neslo slabé šustění a šeptání,

neklamná známka toho, že i dole pod ním jsou živí tvorové. I když spodní strana klece byla překryta dekou, železo Rickyho tlačilo. Rozepnul si bundu a udělal si z ní provizorní polštář. Sice se probudil teprve před okamžikem, ale hlavu měl jak střep a situace se jevila natolik zoufalá, že netoužil po ničem jiném než znovu usnout.

Jenže to se mu poštětit nemělo. Právě v té chvíli totiž tmou proťal sloupec světla a na okamžik osvítil několik řad velkých klecí uspořádaných na podlaze. Zvířata, která v nich byla uvězněná, se před světlem stahovala do tmavých koutů. Pak do místnosti vešly dvě postavy. Jako první šel hubený muž, který nad hlavou nesl jako deštník planoucí pochodeň. Za ním následovala jeho únoskyně – poznal ji zcela neomylně podle fosforeskujících vlasů. Ricky se instinktivně přikrčil a stejně jako zvěř se stáhl do tmy. Zbytečně, neboť dva příchozí byli plně soustředěni jeden na druhého. Mluvili sice tlumeným hlasem, nicméně z jejich tónu bylo zcela zřejmé, že jsou ve při.

„Marianne, mě nějaká lovkyně lidí nebude učit počítat. Objednal jsem si u tebe dva kluky, kteří původem pocházejí napůl z Temné strany, ale ty jsi sehnala jen jednoho.“

Muž mluvil suchým hlasem, okoralým jak kosti vysušené sluncem. Každá slabika se mu zadřela o hrdlo jako brusný papír. Marianne jej našťvaně strčila do prsou. „Grimshawe, mě zase nebude nějaký týpek, co zvládne řídit tak maximálně zverimex, poučovat o tom, jak mám lovit lidi. Sehnala jsem ti, co se dalo.“

„Jo tak zverimex!“ vykřikl muž rozčileně. „To si vyprošuju. Já jsem sběratel, vědec, bavič! Vozím sem ty nejbizarnější stvoření ze Světlé strany. Nechám je bojovat, zabíjet se navzájem, umírat. Víš, z jaké dálky lidi jezdí na mou show? Bestilia Exotica je démantem naší kultury!“

Rozhorleně máchl pochodní kolem sebe a světlo osvítilo další klece. Vylekalo prašivou divokou kočku, která po něm marně skrze mříže sekla packou. Ricky se dál rozhlížel a ve vzdálené části místnosti postřehl ve tmě odlesky dalších párů úzkých očí. Tehdy si uvědomil, že místnost je plná odchycených zvířat. Samá zvířata a on.

Přeběhl mu mráz po zádech a natáhl se pro deku.

„No dobře, nechme toho. V každém případě jsem ti sehnala kluka, který je napůl z Temné strany. A nic podobného jsi ještě nikdy neměl.“

„Marianne, uvědom si, že tuhle show inzeruji už měsíce. Má to být největší spektakl, který kdy Bestilia Exotica uvedla. Vrcholem show je boj dvou chlapců, kteří jsou napůl z Temné strany, proti smečce vyhladovělých šakalů. A řekl jsem jasně dvou chlapců. Ne jednoho, ale dvou. Takhle přesně to je na plakátech.“

„Tak máš o jednoho míň, a co má být. Myslíš, že si toho někdo všimne?“

„Vůbec to nechápeš. Tyhle věci musejí být vyvážené. Jednoho kluka vyřídí šakalové do minuty a publikum z toho nebude vůbec nic mít,“ namítal Grimshaw, pak vypjal hrud' a dodal: „Musím přece dbát o svou pověst.“

„Úplně špatný zprávy pro tebe ale nemám. Vše nasvědčuje tomu, že ten druhý kluk nám utekl právě sem, na Temnou stranu.“

„Tak to by mělo být pro tebe o to snazší, ne? Tady ti přece nemůže utéct.“

„Jestli už není po něm, tak ho Skeet určitě vyčmuchá,“ odpověděla mu chladně. „Už teď je mu na stopě.“

„Víš, vůbec nechápu, jak tomu skrčkovi můžeš tak důvěřovat.“

„Tak abys věděl, díky tomu skrčkovi, jak ty říkáš, mám vůbec šanci pro tebe něco ulovit. Skeet nemá v tomhle ohledu konkurenci. Ten nikdy neztratí stopu. I proto sis mě najal. Na to jsi zapomněl?“

„A ten velkej němej?“

Marianne jen pokrčila rameny. „I velikost se někdy hodí. Taky za to, jak Humble vypadá, cítím určitou zodpovědnost. Mám prostě pocit, že bych se o něj měla postarat.“

Grimshaw se krátce a suše zasmál: „A mně budeš říkat, že provozuju zverimex.“

„To by stačilo, Grimshawe. Měla jsem teď pár dnů pěkný hoňky a mám všeho tak akorát po krk. Navíc dobře víš, že tyhle věci zrovna nemiluju. Udělala jsem svůj job, takže koukej zatopit.“

„Nemiluješ, jo? Snad ti není líto těch děťátek? Jó, dáma je útlocitná! Tak to ses na tohle neměla dávat.“

Marianne si líně povzdychla. „Tak abys věděl, tohle mi už říkalo spousta lidí. A někteří toho později hodně litovali. Takže vyplázneš ty prachy, anebo mám říct Wrenovi, aby tu klec odřízl?“

Ricky vyjekl strachy, v ten okamžik se pohledy obou upřely vzhůru k jeho kleci. Odtáhl se od mříží a ukryl pod pokrývkou.

„Buď máš ve své sbírce i krysy, anebo je ten malej vzhůru.“

„Poslední velkou krysu jsem prodal před lety.“

Škvírou mezi prkny na podlaze klece viděl Ricky, že se Grimshaw dívá vzhůru. Světlo pochodně mu mihotavě ozařovalo tvář a odhalovalo téměř průsvitnou, papírovou pokožku, jež jen tak tak pokrývala lebku. Oči měl každé jiné: jedno zelené, jedno modré. Strašidelnějšího člověka Ricky v životě neviděl.

„Hej, ty nahoře! Nehýbej se! Jsi hodnotný zboží a já rozhodně nestojím o to, aby ses mi zranil.“

Ricky překvapil sám sebe, když sebral odvahu k odpovědi: „Kde to jsem? Co se mnou chcete dělat?“

„Jen neboj, maličkej. Ani se nenaděješ a budeš to mít za sebou,“ posměšně štěkla nahoru Marianne.

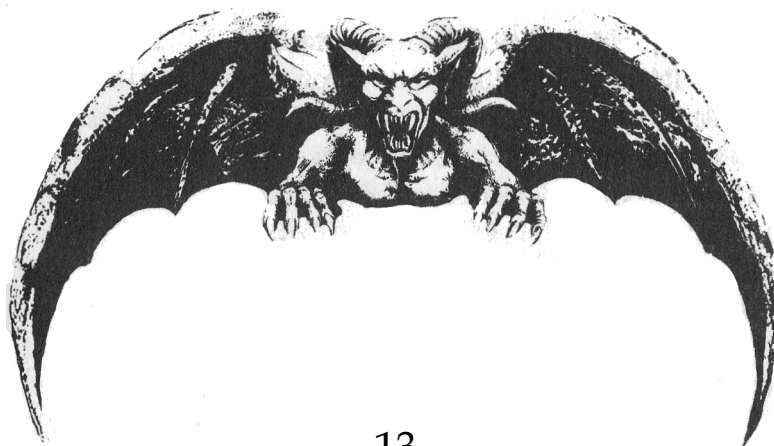
Ricky jasně cítil, jak se ho v návalech zmocňuje střídavě panická hrůza a vztek. „Co jako budu mít za sebou? A kam jste mě to zavřeli?“

Grimshaw se děsivě zazubil: „Dostalo se ti té cti zavítat do zákulisí Bestlie Exotiky. Společně s dalšími zvířaty. Jen si to tu hezky prohlídni, ať si to vychutnáš – moc času na to mít nebudeš.“

„Ale já přece nejsem žádné zvíře! Já tu nechci být – nemůžete mě tu takhle držet! Pust'te mě!“ křičel Ricky. Vztek z příkoří, jemuž byl vystaven, jej náhle zcela pohltil jako příval nevolnosti a on v obličeji celý zbrunátněl. Začal lomcovat mřížemi, a klec se ve vzduchu prudce rozhoupala. „PUSŤTE MĚ VEN!“

Hluboko pod ním se ozval hrdelní sbor štěkotu, vytí a pištění, který jako by chtěl podpořit jeho slova a celá místnost začala rezonovat zvukem zvířecí nevole. Marianne nervózně přešlapovala z nohy na nohu a klopila zrak. „No tak, Grimshawe, myslím, že bychom měli vypadnout.“

S těmi slovy rázným krokem vyšla z místnosti. Grimshaw po něm naposledy varovně vrhl pohledem. Pak zprudka uhasil pochodeň v připraveném kbelíku vody a místnost se znovu ponořila do hluboké tmy.

13

Vůz klidně opustil Grand a koně začali klusat na sever. Jonathanovi se myslí honila spleť všemožných myšlenek, ale hlavně se chtěl Carnegiego zeptat na svou matku. Dvakrát otevřel ústa, Carnegie na něj však pokaždé vztekle zavrčel, ať kouká být zticha. Vše nasvědčovalo tomu, že tyhle otázky budou muset počkat na později, a tak Jonathan vyhlížel z kočáru a zvědavým zrakem si prohlížel okolí. Čím víc se vzdalovali od Grandu, tím byly ulice klidnější, byť atmosféra chudoby a zkázy nevymizela ani tady. Po ulicích se potulovaly hloučky dětí v otrhaných šatech; některé běžely s nataženýma rukama vedle kočáru a žebraly o peníze. Tu a tam zahlédl hořící dům, případně bezvládné tělo ležící v některé z postranních ulic. Vůz však s hlomozem pokračoval v cestě.

Po chvilce se silnice rozšířila a její krajnici teď lemovaly vysoké stromy, vůbec první, které Jonathan na Temné straně spatřil. Vítr mezitím zesílil a jejich hnědé, křehké listy se neklidně třepotaly ve větru. Stísněné řady polorozpadlých budov teď ustoupily luxusním sídlům skrytým za vysokými živými ploty a špičatým zábradlím. Bylo na první pohled jasné, že jsou ve čtvrti, kde už peníze nehrají roli.

Carnegie si povšiml Jonathanova tázavého pohledu. „Tohle je Savage Row. Tady bydlí nejbohatší lidi na celý Temný straně. A taky samozřejmě Luther.“

Poplácal kočího po zádech, trochu silně na to, aby to vyznělo jako přátelské gesto. Kočí přepadl dopředu, instinktivně zatáhl otěže, a kočár tak zastavil. Zlostně se na kozlíku obrátil.

„Hele, tohle si nedovoluj! Taky bych tě k Vendettovi nemusel vůbec dovézt.“

Hřmotný vlčí muž se jen zasmál: „Ale no tak, vždyť už tam skoro jsme. Tak dělej, přece ho nenecháš čekat, ne?“

Luther po něm místo odpovědi blýskl očima a neochotně znovu pobídl koně. Vůz se hbitě proplétal zákrutami Savage Row a Jonathanovi neušlo, že ulice je čím dál strmější a užší. Luxusní rezidence dávno zmizely z dohledu a cestu teď jako nějaká zlověstná čestná stráž lemovala souvislá hradba stromů. Ochladilo se a Jonathan si přehodil přes nohy deku. Carnegie se zasmušile usmál, ale neřekl ani slovo. Působil napjatým, nervózním dojmem.

Najednou se ulice narovнала a oni vyjeli na rovnou a širokou třídu. Zde dosahovaly stromy do takové výše, že téměř dokonale stínily paprsky mdlého slunce. Nic se zde nehýbalo a jediný zvuk vydávala kopyta koní klapající po dlažbě. Na konci ulice se nacházelo několik majestátních bran, pomalu rdoušených zelenými prsty popínavého břečťanu. Za těmito branami se rozléhaly Vendettovy Výšiny, kde již byli očekáváni.

Byla to rozlehlá, zasmušilá stavba. Cihly byly staré, pokryté mechem a stíny. Řady elegantních klenutých oken vznešeně shlížely dolů, na okapech se tísnily středověké chrliče, tváře zkroucené do věčného, kamenného šklebu. Z východního křídla se k nebi pnula úzká vížka. Nikde ale nesvítilo žádné světlo, což budově dodávalo vzezření starověkého mauzolea.

Když se vůz přiblížil, z útrob domu se vynořily dvě tmavé postavy a otevřely bránu, načež zase splynuly s okolním podrostem, jako by se obávaly toho, že je někdo uvidí příliš zblízka. Vůz projel po dlouhé šterkové cestě, prosmýkl se kolem vzorně zdobené fontánky se sochou plačícího dítěte – voda mu prýštila z očí a jemně dopadala do nádržky u jeho nohou.

„Vendetta se s tebou chce setkat ve skleníku,“ suše oznámil Carnegiemu Luther, když s vozem prudce zastavil. „Je to támhle vzadu,“ dodal po chvilce.

Poté znovu věnoval Carnegiemu jeden ze svých zlých pohledů, ale ten jako by si toho ani nevšímal. „Vždycky ho rád uvidím, Luthere.“

Začalo mrholit. Podle barvy oblohy bylo pozdní odpoledne. Jonathan úplně ztratil pojem o čase. Na druhou stranu: ne že by to na Temné straně bůhvíjak vadilo. Tady jste si mohli být jisti, že každých pět minut vás čeká nějaká nepříjemnost, a těch pět minut bylo nejzazším časovým horizontem. Luther odjel uklidit vůz a Carnegie s Jonathanem se vydali po cestičce kolem domu.

Prostor za domem působil stejně ohromujícím dojmem jako stavba samotná. Jistě přešli několik akrů, než dorazili k lesíku, který pozemek ohraničoval. Někdo věnoval značnou pozornost trávníku – sekal ho a zastříhával, až se podobal neposkvrněnému zelenému koberci. Přes něj vedla řada šterkových cestiček spojujících různé části panství. V odlehlém koutě zahrady byl dokonce z živého plotu vytvořen labyrint. Byť zahrada vypadala na pohled krásně, bylo v ní cosi mrazivého, co Jonathanovi nahánělo husí kůži. Panovalo zde strašlivé ticho, nebyl tu jediný ptáček, jediný pohyb v podrostu. Carnegie využil příležitosti, naklonil se k Jonathanovi a do ucha mu pošeptal: „Vendetta je bankéř, nejbohatší chlap na Temný straně. Ale taky děsně nebezpečnej. Nemám ani šajn, proč si nás zavolal, ale asi lítáme v nějakým průšvih. Takže hezky drž jazyk za zuby, kluku. A když na tebe zařvu ‚běž‘, tak běž a nezastavuj se. Nikdy.“

Jonathan jen mlčky přikývl. Ostatně k tomu nebylo co dodat.

Skleník byla kruhová bílá stavba situovaná na terase několik pater pod domem. Už když scházeli dolů, povšiml si Jonathan postavy opírající se ležérně o veřej. Vendetta byl vysoký, pohledný muž, oblečený do trojdílného obleku s tmavě červenou vestičkou. Pleť měl bledou, vlasy neurčité světlé barvy, něco mezi blond a bílou. Když se k němu přiblížili, narovnal se v zádech a na uvítanou rozpažil. Jeho úsměv však studil jako dotek smrti.

„Carnegie! Vítej na mých Výšinách. Ještě jsi tu nikdy nebyl, že ne?“

Carnegie smekl klobouk. „Ne, nikdy, jestli jste mě zval, tak jsem pozvánku asi ztratil.“

„Hm, jak vidím, stále stejně sarkastický. Ale koukám, že nejsi sám. Co je to za kluka?“

„Ale, to je Tobias. Jeho fotr si mě najal, abych ho našel – kluk totiž zdrhnul z domova. No a když ho najdu, tak si milej zlatej usmyslí, že nemá na zaplacení. A tak jsem si fracka nechal, dokud si to nerozmyslí.“

Vendetta přešel Jonathana zkoumavým pohledem, až ho z toho zamrazilo. „Doporučuji ti urýznout klukovi ruku a poslat ji otci. To by to mělo urychlit.“ Po chvilkové odmlce dodal: „Promiň, Tobiasi, ale obchod je obchod. Pojďme ale dovnitř, každou chvíli se zkazí počasí.“

Ve skleníku bylo horko a vlhko, takže Jonathanovi okamžitě na čele vyrašily krůpěje potu. Všude kolem něj se pnuly tropické stromy, záblesky jasně rudé, modré a žluté v tmavě zeleném podrostu. Záhonky se vinul drobný potůček, který nakonec mizel kdesi v neznámu. Uprostřed skleníku bylo vyvýšené patio a na něm několik houpacích křesel. Vendetta se usadil do jednoho z nich a sundal si brýle. „Je tu docela horko, ne?“ prohodil podrážděně Carnegie.

„Abys věděl, tyhle kytky mají cenu jako celý Grand, takže stojí za to se o ně starat. Posad'te se.“

Znělo to spíš jako rozkaz než nabídka. Těžce oddychující Jonathan uposlechl. Už cítil, jak se na zádech potí. Carnegie, který se nemotorně složil do křesla vedle něj, nevypadal vůbec ve své kůži. Jen Vendettovi vedro a dusno zjevně nevadily. Rozprašovačem pokropil fialovou orchidej a potom znovu věnoval svou pozornost hostům.

„Asi si říkáš, proč jsem tě nechal zavolat.“

„Jo, něco takovýho mě napadlo,“ odpověděl vlčí muž.

„Věc se má tak: potřebuji tvou pomoc.“

Překvapení muselo být na Carnegieho tváři vidět, protože se Vendetta hlučně rozesmál. Jeho vysoký hlas se odrážel od

skleněných panelů na stropě. „Ale no tak, nic tak zvláštního to zase není. I ti nejmocnější z nás občas potřebují pomoc.“

„Vždyť vy byste si mohl najmout kohokoli. Proč zrovna mě?“

„Jak to jen říct? Rozkřiklo se, že tvůj přístup... nese ovoce. A taky mám rád tvou společnost. Nevím, jestli to víš, ale já nemám žádné zvíře.“

Vendetta si evidentně užíval, že může Carnegieho ponižovat. Všechno, co říkal, bylo pronášeno lehce, žertem, přesto slova měla bodnout a zranit. Jonathan si dobře pamatoval, jaký výraz měl v očích, když Carnegiemu říkal, aby Jonathanovi uřízl ruku. Ten pohled byl zcela prost emocí, zračilo se v něm čisté zlo. Od tohoto člověka raději dál, říkal si Jonathan v duchu. I proto Carnegie nejevil z této nabídky pražádnou radost. Zuřivě se drbal ve vlasech a nakonec se zpříma zeptal: „A co po mně chcete?“ zeptal se nakonec.

„Chci, abys mi něco našel.“

„A co jako? Nějaký drahokam? Zbraň? Nepřítele?“

„Ne, jednoho kluka,“ odvětil suše Vendetta a pohlédl Jonathanovi přímo do očí. „Kluka ze Světlé strany. Jmenuje se Jonathan Starling.“

14

Jonathan v kresle úplně ztuhl. I přes vedro, které ve skleníku panovalo, jasně cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Vendetta na něj stále upíral svůj ocelově modrý, ledový pohled. Zurčení umělého potůčku v tom tichu znělo jako burácení vodopádu. Jonathan vynakládal všechny síly na to, aby Vendettův pohled vydržel a aby nedal najevo ani známku nervozity. Dobře věděl, že se stačí prozradit jen trochou úzkosti či pocitem viny, a v tu chvíli to má spočítané. Ještě štěstí, že se převlékl a nešel k Vendettovi ve svých normálních šatech.

Ačkoli Carnegie musel být překvapený stejně jako Jonathan, dokázal svůj šok skrýt. Hlavu měl skloněnou, jako by byl ponořen hluboko do svých myšlenek. Po nekonečně dlouhé chvíli vzhledl a odkašlal si.

„Vždyť víte, že tyhle věci normálně nedělám.“

„Já o něco takového taky běžně nežádám. Ale nepřijde ti to jako úžasná prácička?“

„Ani ne. Víte, že na Světlou stranu mě nikdo nedostane ani párem volů.“

„Taky to po tobě nikdo nechce. Ten kluk je totiž tady.“

Carnegie se jen ušklíbl: „Cože? Kluk ze Světly strany tady, jo? O tom teda pochybuju. I kdyby se mu podařilo sem dostat – i když nevím, proč by sem lez – bylo by dávno po něm.“

„Možná ano, ale možná také ne. V kostech cítím, že ten kluk mrtvý není.“

Vendetta opět sklouzl pohledem k Jonathanovi, jemuž se točila hlava závratí z přívalu otázek. Jak to, že nejbohatší muž na Temné straně zná jeho jméno? Co s ním chce dělat? A je to jen náhoda, že si chce najmout Carnegieho, anebo dobře ví, že jeho kořist sedí přímo před ním? Kapky potu teď Jonathanovi kanuly přímo do obličeje a on jen doufal, že to Vendetta bude přičítat dusnu a horku.

„Tak dobře, řekněme, že ten kluk furt žije a že vám ho najdu. Co s ním budete dělat?“

„Do toho ti nic není. Já po tobě chci jen, abys mi ho přivedl.“

„Já nevím...“ opáčil vlčí muž pochybovačně. „Celé mi to přijde nějaký divný.“

Vendettovi se přes tvář mihl zoufalý výraz. „Sakra, Carnegie, tak co je? Chceš ten kšeft nebo ne?“

„Asi bych si nemohl dát panáka, než si to rozmyslím, co?“

Vendetta nasadil přísný, nepříjemný výraz. Několik vteřin upíral na Carnegieho pohled, jako by ho chtěl probodnout, pak ale přinutil svá ústa k náznaku úsměvu. „Ale beze všeho. Jen zavolám služku.“

Lehce vstal z křesla a přešel na druhý konec patia, kde za rozložitou kapradinou stál staromódní telefon. Vzal do ruky sluchátko, a aniž by se obtěžoval vytáčet číslo, příkře poručil: „Raquello, jsem ve skleníku. Přines mi novou flašku a dvě skleničky.“

Když zavěsil, Carnegie sraštil obočí. „Telefon ve skleníku?“

„Bohužel, nutná výstřednost. Řeším tu spoustu pracovních záležitostí... Jo, teď jsem si vzpomněl, nechce kluk taky něco? Je celej upocenej.“

Carnegie cukl hlavou až příliš rychle.

„Ne, ne...“ odpověděl chvatně Jonathan. „Je mi tu trochu vedro, ale žízeň nemám.“

Ve skutečnosti měl v ústech úplně vyprahlo a v krku ho nesnesitelně škrábalo, ovšem nechtěl k sobě přitahovat pozornost

víc, než bylo nezbytně nutné. A kdyby měl vypít sklenici vody, jistě by Vendettovi neušlo, jak strašlivě se mu klepou ruce.

„Vůbec si ho nevšímejte, Vendetto. Až to fotr začáluje, může jít domů a vypít toho, co hrdlo ráčí.“

Ta replika Vendettu rozesmála. „A ty se divíš, proč jsem se rozhodl najmout zrovna tebe.“

„Já myslel, že to bylo kvůli té věci s McIlroyem...“

Muži se dali do hovoru o starých svárech na Temné straně a Jonathanovi se ulevilo, že hlavní pozornost už není upřena na něj. Sledovat je při rozhovoru bylo velice zvláštní. Ačkoli uhlazený obchodník i drsný soukromý detektiv byli na první pohled velice odlišní lidé, přesto je spojoval onen svět zločinu, v němž se pohybovali. Možná se vzájemně nesnášeli, přesto mezi nimi bylo jisté pouto, snad zdráhavý respekt ke schopnostem toho druhého.

Pak Jonathan zaslechl, jak někdo tiše otevírá a zase zavírá dveře do skleníku. Mezi dvěma velkými palmami se objevila malá dívka a na podnose, drženém obratně na jedné ruce, jim přinášela pití. Na sobě měla černé šaty a bílou zástěru, což ostře kontrastovalo s jejími plamenně červenými vlasy. Dokonce i z dálky ji Jonathan nemohl nepoznat. Byla to ta dívka, jež ho zachránila první den na Grandu. Což ovšem znamená, že ví, jak se jmenuje, a to je s největší pravděpodobností jeho konec.

„Raquello. Polož nám to sem, prosím.“

Mírně se uklonila a učinila tak, jak jí bylo nařízeno. Jonathan ani nedýchal. Stačilo, aby vzhlédla, vyslovila jeho jméno, a byl by konec. Naštěstí pro něj celou dobu uctivě klopila oči a nepohlédla ani na jednoho z hostů. Vendetta nalil skleničku a podal ji Carnegiemu. Vlčí muž si hltavě přihnul, až si kapičkami potřísnil košili. Vendetta se s odporem otrásl a jemně ze své sklenice usrkl. Služebná se otočila k odchodu a byla téměř z dohledu, když ji její pán zavolal zpět. Jonathanovi spadlo srdce do kalhot.

„Jo, Raquello, myslím, že Carnegieho znáš.“

Přikývla, tváře jí pokryl ruměnec a ona se na vlčího muže nesměle pousmála. Ten ji úsměv oplatil přátelským gestem. „Zdravím tě, slečinko. Jak se vede otci a matce? Neviděl jsem je celý věky.“

„Děkuji za optání. Vede se jim dobře. Děkuji, pane Carnegie.“

„To jsem rád. Tak že je pozdravuju.“

Vendetta se jen usmál a dolil si z láhve. „A vězně pana Carnegieho, Tobiasi, znáš?“

Konečně pohledem zabloudila až k Jonathanovi a z jejího výrazu bylo patrné, že ho okamžitě poznala. Naštěstí pro ně oba stál Vendetta v té chvíli zády – Jonathan zdvořile pokynul a snažil se tvářit neutrálně. Carnegie situaci pochopil okamžitě, vrhl pohled k Raquelle a položil si prst na rty.

Raquella se z překvapení vzpamatovala velice rychle a jemně pokynula hlavou. „Těší mě, že tě poznávám, Tobiasi. Můžeš být rád, že máš takového věznitele.“

„No, já zas tak šťastný nejsem. Už se mě pokusil sežrat,“ odpověděl Jonathan po pravdě.

Vendetta jeho replice nadšeně zatleskal. „Vida, ten kluk má přece jen něco do sebe. Už jsem si říkal, že tu celou dobu bude jen tak sedět a potit se. Teď můžeš jít, Raquello, myslím, že jsi zapůsobila dostatečně.“

Dívčiny tváře opět pokryl ruměncem a s poklonou spěšně opustila skleník. Carnegie se znovu dlouze napil, když vtom se Vendetta otočil a pohlédl mu přímo do očí. „Nuže, vlčí muži, už jsi mi toho vypil dost, takže bys mi mohl říct, zda ten případ vezmeš či ne.“

„Nejsem si zrovna jistej, že bych to mohl odmítnout. Takže беру.“

„Výborně, já vždycky věděl, že někde uprostřed té tvé palice se skrývá mozek. Moudré rozhodnutí. Pojd' sem, chci ti něco ukázat.“

Vendetta spiklenecky pokývl a z patia přešel do hustého podrostu. V této části skleníku se rostliny vysvobodily z podruží záhonků a v dlouhých liánách se plazily po betonové podlaze. Rostliny se pnuly do výše a nízko nad jejich hlavami vytvářely klenbu, takže Jonathan byl najednou velice rád, že tu je s ním Carnegie.

Vyšli k ozdobnému jezírku vyhloubenému v podlaze, jehož povrch byl hladký a nevýrazný. Vedle jezírka stála železná lavička, umístěná zde snad proto, aby návštěvník mohl

vychutnávat klid a pohodu prostředí mezi rostlinami. Ten, který na lavičce seděl teď, si nic takového vychutnat nemohl, a to proto, že byl mrtvý. Mrtvola byla naaranžována na lavičce a ztuhlé údy měla děsivě zkroucené. V obličeji byl bílý jako kost a ústa široce otevřená do věčného výkřiku. Ať zemřel jakkoli, jistě předtím hodně trpěl.

Jonathan zalpal po dechu. Nikdy předtím mrtvé lidské tělo neviděl. Pozice mrtvého muže mu připomněla otce, když na něho přišlo zatmění, byl tu ovšem jeden podstatný rozdíl, tehle muž se už nikdy neprobudí. Carnegie jej pevně uchopil za rameno, aby ho uklidnil, a posunul se ještě víc před něho. Vendetta přešel jakoby nic k lavičce a s předstíraným smutkem pokýval výsměšně hlavou. Pak začal rozprašovačem zavlažovat listy rostliny těsně za hlavou mrtvoly.

„Nabídl jsem tomuto muži práci – a musím říct, že nabídka to byla velice štědrá – jenže on odmítl. Prý kvůli odpovědnosti. Skutečně. Snažil jsem se ho přemluvit, ale vůbec nebyl ochotný mi naslouchat.“

„A co jste s ním provedl?“ ozval se třesoucím hlasem Jonathan.

Vendetta se otočil k němu a jeho úsměv odhalil dlouhé ostré tesáky. „Co jsem s ním provedl? Rozřízl jsem ho a vysál z jeho těla každou kapičku krve. Ale moc jsem si nepochutnal, Tobiasi. Ten chlap byl kost a kůže.“

Jonathan v hrůze ustoupil. Kolena se mu podlomila a cítil nevolnost stoupající z žaludku do hrdla. Vendetta jej s neskrývaným pobavením sledoval, pak prohodil ke Carnegiemu: „Carnegie, tohle od tebe opravdu nebylo hezké. Jsi jeden z mála lidí, kteří ví o mé... jak bych to řekl... chorobě. Mohl jsi chlapce varovat předem.“

„Proč nám to ukazujete? Má to být výhrůžka?“

„Ale nikoli, má to být záruka,“ odsekl Vendetta ostře a z jeho hlasu číselo zlo. „Zprotivíš se mi, tak za to zaplatíš. Ty, chlapec, kdokoli. Rozumíme si?“

Carnegie mlčky přikývl.

„Výborně. Tak mi najdi toho Starlingova kluka. Ted' můžeš jít.“

Po těchto slovech se otočil a pobrukuje si zvláštní melodii začal opět rozprašovačem vlhčit listy rostlin.

Ačkoli byla obloha černá jak bota a půdu kolem Vendettových Výšin skrápěly silné kapky deště, oba dva si oddechli, že jsou konečně ze skleníku pryč a mohou se nadýchat čerstvého vzduchu. Jonathan měl košili úplně propocenou, a tak s úlevou přivítal, když se mu do zad opřel chladný vítr. Roztáhl ruce a pomalu se otáčel, zatímco Carnegie za sebou zavíral dveře skleníku. Byl to pro něj naprostý šok, když ho vlčí muž najednou popadl drsně za límec a vyhodil do vzduchu.

„Cos... proved?“ zasyčel skrze sevřené zuby.

„Jau, já nevím, Carnegie, pusťte mě.“

„COS SAKRA PROVED?“ zaburácel znovu Carnegie a oči mu plály vztekem.

„Já nevím. Tiše! Vždyť vás uslyší.“

Carnegie jen mrknul a rychle pustil Jonathana na zem. Pod vousy utrousil nějakou nadávku a zuřivě se drbal na hlavě, jak se snažil usilovně přemýšlet. „Klid, hlavně klid... kluk za to nemůže,“ říkal si polohlasem, „nedávej mu to za vinu. No tak. Hlavně odsud musíme vypadnout.“

Pomohl Jonathanovi vstát a postrkoval ho před sebou po terase k hlavnímu vchodu. Jonathan měl stále v očích slzy a poslušně klusal před ním. „Proč jste mi to udělal? Já myslel, že mě máte chránit,“ vyčítal detektivovi.

Po těch slovech se vlčí muž zastavil a pohlédl mu přímo do očí. „Podívej, chlapče, moc se za to omlouvám. Jsem trochu drsnější povahy. Tedy trochu víc. Jinak bych nemohl dělat tu práci, co dělám. Ale tohle se mi fakt nelíbí a já musím zjistit, o co tu jde. Především mě zajímá, proč tě Vendetta chce.“

„Vždyť jsem vám říkal, že to netuším!“

„No, tak to musíme zjistit, protože postavit se do cesty tomuhle chlapovi, to je stejný jako si podepsat úmrtní list. Tak pojď, hlavně musíme vypadnout, každou chvíli může vyjít ven.“

Když procházeli před domem a zatáčeli na dlouhou příjezdovou cestu, Jonathan postřehl pohyb v jednom z horních

oken. V záblesku světla se za oknem mihly červené vlasy – Raquella je pozorovala. Z nějakého zvláštního důvodu, který by sám nedokázal vysvětlit, jí Jonathan zamával. Odpovědi se však nedočkal, na místo toho se rychle za oknem zatáhl závěs. Ze zahrady se ozývalo mohutné burácení.

15

„Takže co si o těch klucích myslíte?“

Strážník Shaw seděl s Carterem Robertsem v nóbl restauraci poblíž stanice Green Park, jeden celý nesvůj a nervózní, druhý ztělesněná elegance. Roberts se ani nenamáhal zvednout oči od jídelního lístku.

„O kterých?“

„Však víte. O Thomasovi a Starlingovi.“

„Ach tak. No, ono je pořád ještě moc brzy...“

„Jen jsem myslel, jestli třeba nemáte podezření.“

„Jedno podezření mám: že si na jídlo dnes asi počkáme. V téhle chvíli mě totiž nic jiného nezajímá. Mám neuvěřitelný hlad.“

Hovor tedy opět utichl. Kdyby byl k sobě strážník Shaw upřímný, musel by uznat, že práce v Útvaru pro zvláštní vyšetřování nebyla zas tak dobrodružná, jak si myslel. Když ho vybrali, snil o rychlých autech a zběsilých honičkách se zločinci nebo dramatickém vyjednávání s únosci na střechách věžáků. Skutečnost byla ovšem mnohem prostší. Když Shaw vozil Robertse po městě, trasa byla náhodná a nevyzpytatelná – jezdili křížem krážem mezi drahými obchody, rozlehlými skladišti a opuštěnými tržišti. Nikdy přitom nevylezli z auta déle než na minutu, navíc Shaw se šéfem nesměl chodit. Včera byl dokonce nucen čekat v autě před jakousi zchátralou budovou ve východním

Londýně několik hodin, zatímco se Roberts šel dát ostříhat. Bylo mu trapné cokoli říct, zvláště když na jeho sestřihu neshledal sebemenší změnu.

A pokud jde o samotnou práci na oddělení, také nebylo o čem mluvit. Nové pátrání nepřineslo zhora nic. Jeden policista našel na Trafalgarském náměstí chomáč zářivě oranžových vlasů, ale Roberts ho hned usadil.

„To jistě!“ vysmíval se. „Únosci převlečení za klauny! No tak, chlapi, snad máte na víc.“

Podrážděně se na Shawa podíval. Strážník se pokusil o podobný úšklebek. Měli tak málo stop, že mohli být rádi za cokoli, na druhou stranu snad Roberts věděl, co dělá. Jen by býval rád měl nějaký důkaz.

„Tak jak jste se na oddělení zabydlel, Shawe? Někaký problém?“

„Ne, pane. Všechno v pořádku. Jenom...“

„Jenom co?“

Shaw se napil vody. „Prostě... Chci říct, že jsem vlastně ještě nic nedělal. Jen řídím.“

Roberts se pohodlně opřel a na rtech mu hrál pobavený úsměv. „Takže byste rád trochu víc vzrušení. Trochu víc akce, nějaké ty honičky s lotry. Jako ve filmu.“

Pobavení se mu přitom z tváře vytratilo. „Náš útvar řeší případy právě díky tomu, že to takhle nefunguje. U nás se přemýšlí, vyčkává, předjímá. Je to složitý proces, který možná drsnému policajtovi nevoní, ale nese ovoce. Chápete?“

„Ano, jistě pane. Omlouvám se.“

Rozezlení bylo najednou pryč a Roberts měl opět pobavený výraz. „Odpoledne máme každopádně schůzku s člověkem, který by nám podle mě mohl s tím případem pomoci. Mohl by mít cenné informace. A kdybyste se náhodou nudil i pak, pokusím se vám to tu trochu zpestřit. Třeba si na někoho zastřílíme nebo tak. Dobrá? Konečně, už nám to nesou.“

Po obědě zůstali ještě na kávu, a než se vrátili k práci, blížil se večer. Auto – mercedes se stříbrnou metalízou a tmavými skly –

měli zaparkované naproti restauraci. Shaw u policie nikdy tak luxusní auto neviděl, ale začínal mít pocit, že Roberts má rád vlastní pravidla.

Shaw se vyškrábal na přední sedadlo a zamnul si ruce. „Tak kam to bude, pane?“

„Jed'te přímo přes Waterloo Bridge. Pak vám řeknu.“

Centrum Londýna bylo jako vždy ucpané, takže mercedes se rušnými ulicemi prodíral krokem. Robertsovi zřejmě nevadilo, že na schůzku dorazí zřejmě pozdě, dělal si klidně poznámky do koženého zápisníku, který nosil v kapse u saka. Každou chvíli se jakoby pro sebe zachichotal.

Konečně přejeli most. Na obloze se objevily červánky, a i když ještě bylo světlo, slunce už vystřídal měsíc. Na jižním břehu Temže se unaveně otáčelo obří Londýnské oko. Shaw si zapnul rádio, ale Roberts na něho přísně pohlédl, takže ho zase vypnul. Copak se tomu chlapovi nikdy nezavděčí?

Mercedes projel kolem stanice Waterloo a ponurých budov na jižním břehu řeky. Ulice se začínaly měnit, byly užší a klikatější. Roberts Shawa vedl bludištěm uliček, aniž by přitom zvedl oči od svých poznámek. Konečně přijeli do opuštěné ulice plné odpadků a igelitových tašek. Na jedné straně se pod mostem krčila řada špinavých zamčených garáží. „Tady zastavte,“ přikázal Roberts, stále ještě zahloubaný do poznámek. Nato strčil bloček zpátky do kapsy a vystoupil. Shaw se chystal také vystoupit, ale šéf Útvaru pro zvláštní případy zavrtěl hlavou. „Zůstanete tady a dáte pozor na auto. Opuštěný mercedes v téhle čtvrti dlouho opuštěný nezůstane. Budu hned zpátky.“

S těmi slovy zabouchl dveře a zamířil k nejbližší garáži. Shaw viděl, jak odemkl vrata, zvedl je a zmizel uvnitř. Strážník zuřil. Chtěl jít na tu schůzku a ne tady sedět jako noční hlídač! V tu chvíli si přál (a nebylo to poprvé), aby ho k útvaru nikdy nevybrali.

Právě skoro usínal, když ho probral kvílivý zvuk motoru. Ulicí se k němu blížila červená motorka. V poslední vteřině smykem zatočila vpravo, přímo do garáže, kterou Roberts otevřel. Stroj zmizel stejně rychle, jako se objevil, a na ulici po něm zbylo jen

pár olejových skvrn a stopy od pneumatik. Po chodníku bezcílně poletovala igelitová taška.

Shaw se rychle vysoukal z auta. Tohle si nesmí nechat ujít, ať si Carter Roberts říká, co chce. Dálkovým ovládáním zapnul v mercedesu alarm a plížil se ke vchodu do garáže. Nenápadně se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Ulice však byla prázdná. Zády se přitiskl ke zdi, aby měl ucho co nejbližší vchodu. Okamžitě rozpoznal velitelský tón, kterým Carter hovořil, když chtěl někomu vynadat.

„... a jestli ten Starlingův kluk umře, bude toho litovat. Jsem velmi smutný, Silasi. Až s ní budeš mluvit, tak jí to vyříd', jasné?“

„Pokusím se...“

Shaw se otřásl. Muž, se kterým Roberts mluvil, měl studený, syčivý hlas.

„... zkusím to, ale znáte Marianne. Moc lidí neposlouchá.“

„Mě poslechně. Mě poslouchají všichni.“ Řekl to věcně, beze stopy domýšlivosti, a Shaw tomu v té chvíli rád věřil.

„Je jako šelma... třeba nepřestane. Klukovi se nakonec podařilo dostat na Temnou stranu. Možná se mu něco stalo. Možná už je mrtvý. Co uděláte pak?“

V hlase mu zazněl výsměch, takže působil ještě nepříjemněji. Shawovi naskočila husí kůže. Jaký to měl ten chlap sakra přízvuk? Shaw si nedokázal vybavit žádný jazyk, který by zněl tak syčivě. Ať už byl ale odkudkoli, Shawovi se nezdálo, že zrovna s ním by měl Roberts jednat. Vzpomněl si na superintendanta, který říkal, že na tomhle případu „něco smrdí“. Jestli tím myslel tohohle chlápka, měl úplnou pravdu.

„Snad Marianne pozná, že je to varování, a zařídí se podle toho. Buď mi toho kluka přivede, nebo víš, co udělám.“

Slizký muž potěšeně zasyčel. „Už se na ten souboj těším. Možná je blíž, než si myslíte.“

Z útrob garáže se ozvala dunivá rána a Shaw sebou trhl. Nestalo se něco Robertsovi? Opatrně vystrčil hlavu za vrata a rozhlédl se. Garáž byla nízká, nijak velká a na podlaze se válela spousta rezavých náhradních dílů špinavých od oleje. Červená motorka zářila na stojánku v zadní části garáže. Roberts stál zády k

Shawovi u nejbližší stěny. V levé ruce držel klíč. Jeho společník ležel na zemi, ale Shaw mu neviděl do tváře, protože Roberts mu zakrýval výhled.

Když šéf Útvaru pro zvláštní vyšetřování znovu promluvil, hlas měl ostrý jako břitva: „Opravdu si myslíš, že je to tak blízko?“ Sklonil se a chytil muže za límec. „Nejsi nic než pouhý prostředník, Silasi, ubohý poslíček. Jakkak blízko je to podle tebe mezi tebou a mnou?“

Muž neodpověděl, pouze smířlivě zasyčel.

„Souhlasím. Takže teď odsud vypadni a vyříd' Marianne tu dobrou zprávu.“

Muž se sbíral z podlahy. Shaw si najednou uvědomil, že kdyby Roberts zjistil, že je potají poslouchal, byl by v pořádné kaši. Jak se obličejem pomalu sunul ode dveří, zahlédl tvář toho podivného muže. Měl tmavou, podřobanou pleť, ze které visely cáry odlupující se kůže. Musel trpět nějakou strašnou kožní chorobou, protože vlastně ani nevypadal jako člověk. Shaw chvíli zhluboka dýchal opřený o stěnu, než ho přešla nevolnost. Potom se z garáže ozval řev motoru a na ulici vletěla červená motorka. Shaw se vzpamatoval a utíkal zpátky k mercedesu, až mu ve větru vlál kabát. Horečnatě hledal klíče, aby otevřel auto, načež zapadl do sedadla. Vteřinu na to se u zavřených vrat garáže objevil Roberts. Vyrázil střízlivým obchodnickým krokem k autu a nastoupil.

Shaw jen s obrovským úsilím nezapal po dechu, když se zeptal: „Jak to šlo, pane?“

Roberts mu věnoval vřelý úsměv. „Překvapivě hladce, Shawe. Stále ještě dokážu lidi přesvědčit. Snad se díky tomu případ pohne. Tak to bychom měli. Teď bych si dal kari. Co vy na to?“

16

Carnegie a Jonathan šli mlčky po Savage Row a déšť bičoval koruny stromů. Obloha byla stále neprostupně černá a ostrý vítr chňapal po špičkách uší a konečkách prstů jako vzteklý podvraták. Uvnitř honosných rezidencí svítily lampy a oheň sálající z krbu zaháněl temnotu i chlad, leč venku před nimi nebylo úniku. V dálce, nad útlými komíny a střechami domů, chaoticky nakupených kolem Grandu, se zablesklo.

Těžké kapky deště stékaly Carnegiemu z krempy klobouku na obličej. Pochodoval zamyšleně, s rukama vraženýma hluboko do kapes. V jednom okamžiku jako by se chystal Jonathanovi něco říct, ale pak jen sevřel rty a znovu se odvrátil. Jonathan se cítil hrozně, plahočil se za svým ochráncem a z celé duše si přál, aby už byli pod střechou. Dal by cokoli za to, kdyby mohl být zpět ve svém pokoji v normálním Londýně a mohl se z postele dívat na televizi, ale to mu teď přišlo jako úplně jiný svět. V tuto chvíli by vzal zavděk i spartánským Carnegieho bytem.

Několika rychlými kroky dostihl vlčího muže a jemně mu poklepal na rameno. „Podívejte, je mi hrozně líto, že jsem vám způsobil takové problémy...“

Carnegie se jen ušklíbl: „To je v pořádku, kluku. Problémy jsou můj denní chleba. I když musím říct, že tohle je i na mě docela slušná patálie.“

„Je to všechno moje chyba, neměl jsem sem nikdy chodit,“ špitl Jonathan.

„Tvůj táta ví, co dělá. Kdyby si nemyslel, že nejsi na Světly straně v bezpečí, nikdy by tě sem neposílal.“

„Já se ale necítím moc bezpečně ani tady.“

„Tak v tom máš možná pravdu. Ale nedělej si s tím starosti. Nejdřív vyřídíme tu záležitost s Marianne, pak si poradíme s Vendettou a potom se vrátíš za Alainem. Všechno bude v pohodě.“

Jonathan na něj pochybovačně pohlédl. „Skutečně si to myslíte?“

„Ani ne, ale člověk musí k těmhle věcem přistupovat pozitivně. Podívej, já tě málem sežral, ale furt jsi tady, ne?“

„Jestli mě z tohohle dostanete, tak si můžete sežrat mou ruku. Vendetta mi ji stejně uřízne, takže ji nebudu potřebovat,“ prohodil Jonathan posmutněle.

Carnegie se hlasitě zasmál a pohladil Jonathana po hlavě. Přitom si uvědomil, že může být ještě hůř.

Pomalou se blížili zpět k centru Temné strany, takže honosné vily a rezidence nyní střídaly rozlehlé komplexy továren a výhled zakrýval hustý dým valící se z jejich komínů. Carnegie vedl Jonathana změtí úzkých uliček, aniž by byl jednou zapomněl zahrnout. Zdi továren byly tak vysoké a strohé, že si Jonathan připadal jako potkan při nějakém laboratorním pokusu. Všude kolem se rozléhal strašlivý hlomoz těžkých strojů, vzduch se plnil explozemi páry, takže lidé, kteří stroje obsluhovali, zůstávali neviditelní. Žádná z továren neměla okna, takže Jonathan neměl sebemenší tušení, kolik lidí dře uvnitř.

V jedné z uliček narazili na dvojici mladíků, líně se opírajících o zeď továrny. Špinavé, obnošené šaty jen stěží dokázaly zakrýt jejich vyhublé ruce a nohy. Jakmile spatřili Jonathana s Carnegiem, zastoupili jim cestu. Jeden z nich vytáhl z kapsy rezavý nůž a zamával jím Carnegiemu před nosem.

„Naval prachy,“ procedil skrze vylámané zuby.

„To nepůjde, chlapci,“ zavrtěl hlavou vlčí muž.

„Naval prachy, nebo ti to vrazím do břicha!“

„Neznáme se náhodou? Já se jmenuji Carnegie.“

Při zmínce toho jména jeden z lupičů zbledl jak smrtka, zatahal svého kumpána za rukáv a pohybem očí mu naznačoval, aby toho nechal. Carnegie je sledoval se shovívavým zájmem.

„Tak je to správné, chlapci. Udělali jste moc vážnou chybu. A neměli byste náhodou utíkat?“

Zvrátil hlavu a z hrdla se mu vydralo děsivé zavytí, které se odrazilo od zdí továren. Jonathan sledoval dva lupiče na úprku a v ten okamžik si vzpomněl na slova, která mu řekla Raquella tehdy na Grandu: *Carnegieho tady zná každý.*

O dvě ulice dál mu došlo, že postava Vendetty služebné celou věc ještě víc zamotává. Ve skleníku ho zcela evidentně poznala; předtím jí řekl, že se jmenuje Jonathan. Proč ho neprozradila? Přece kdyby Vendetta zjistil, že Raquella zná jeho pravou totožnost... Jonathan si vzpomněl na mrtvolu ve skleníku a po zádech mu přeběhl mráz.

Šli už docela dlouho a Jonathanovi se opět ozvalo zranění od Carnegieho tlapy. Zastavil se, ohnul a rukou se chytil za bok. Carnegie starostlivě přihlížel.

„Jsi v pořádku?“

„Ale jo, jen trochu unavenej.“

„Bolí tě ta rána?“

„Hm, docela jo, ale to bude v pohodě.“

Carnegieho oči se zúžily. „Jsi statečnej, synku, ale stejně si vezmeme drožku. Za chvíli budeme na Princeville Street, tam snad nějakou najdeme.“

Vyšli na širší ulici lemovanou řadovými domky. Carnegie odehnal hlouček malých dětí od schodů jednoho z domů a pokynul Jonathanovi, ať se posadí. Déšť mezitím ještě zesílil a kapky se odrážely od dlaždic. Po ulici žádné vozy nejezdily a Jonathan si v duchu říkal, jak dlouho tu budou muset sedět, než se jim nějakou drožku podaří stopnout. Kéž by si tak mohli zavolat taxíka, pomyslel si.

Jak se ukázalo, zas tak dlouho čekat nemuseli. Po několika minutách totiž k okraji chodníku přirazil kočár.

„Do Fitzwilliamovy ulice, kočí,“ štěkl Carnegie směrem ke kozlíku.

Kočí, zachumlaný před rozmary počasí do silného hnědého kabátu a s kloboukem naraženým hluboko do čela, jen přikývl a pokynul ke dveřím. Za nervózního přešlapování koní pomohl Carnegie Jonathanovi nastoupit.

Vnitřek vozu byl stísněný a tmavý, nicméně v ten okamžik Jonathanovi přišel jako ráj. Ba co víc, připadal mu dokonce povědomý. Carnegie nastoupil po něm a musel se hodně sklonit, aby se vůbec protáhl malými dvířky. Jedno sedadlo ve voze již bylo obsazené – seděla na něm žena ve smutečním oděvu, celá v černém, se závojem přes obličej.

„Promiňte, netušil jsem, že...“ omlouval se Jonathan.

„To je v pořádku,“ zašeptala sotva slyšitelně vdova. „Jsem ráda, že někoho můžeme vzít. Vždyť venku je pod psa, musí být hrozné tam stát na tom dešti. A navíc budu radši, když se mnou někdo pojede.“

Carnegie si sundal klobouk a oklepal se tak, až se kapičky vody rozlétly po celém kočáře. „Promiňte,“ utrousil, ovšem vůbec to neznělo tak, že by svou omluvu myslel upřímně.

„Dobrý večer, pane. Jedete daleko?“

„Do Fitzwilliamovy ulice.“

„Ale to je zvláštní shoda náhod. Víte, že já taky?“

Vdova se znovu opřela, jako by ji Carnegieho odpověď plně uspokojila. Jonathan si položil hlavu na dveře a s úlevou naslouchal kapkám bubnujícím na sklo. Blížili se do samotného středu bouře a blesky se jim zuřivě míhaly nad hlavami, jako kdyby se černá obloha měla každou chvíli roztrhnout ve švech. Tu a tam jej oslnil blesk, který celý kočár zalil záplavou bílého světa.

Navzdory rozzuřeným žvlům se Jonathan cítil velice unavený – na vině patrně byla kombinace bolestivého zranění a dlouhá chůze. Už skoro klimbal, když si vdova naproti upravila klobouk na hlavě a do jejího klína se snesl jediný, zářivě bílý vlas, který na černi jejích šatů vynikal o to víc. Obloha se otřásla dalším mohutným úderem hromu a Jonathana zalila vlna strachu.

„Carnegie! Vždyť to je Marianne,“ zaječel.

Jenže vlčí muž vedle něj již hluboce podřimoval, zcela zmožen účinkem jejího zvláštního parfému. Marianne se jen zasmála, zdvihla závoj a odhalila svou bledou pleť.

„Ahoj, Jonathane. Snad sis nemyslel, že jsme na tebe zapomněli?“ prohodila a z boty vytáhla dlouhou úzkou dýku. Carnegie se plácal do tváří, aby se probral z omámení. Marianne se znovu zasmála. „Oba vypadáte unaveně, nechcete si zdřímnout?“

Carnegie se po ní vrhl, zoufale mu však chyběla energie. Po silném zvířeti, které napadlo Jonathana, nebylo ani stopy – teď jeho místo zaujímal přerostlý, vyčerpaný muž. Svým nemotorným pohybem ostře kontrastoval s Marianne, která byla neuvěřitelně rychlá a přesná. Ohnala se po něm dýkou a rozsekla mu předloktí. Vlčí muž zařval bolestí. Pokusil se ji zasáhnout pěstí, ale zcela minul. Namísto toho rozbil zadní okénko a do kočáru vnikl studený vzduch.

Jonathan cítil, jak mu čerstvý vzduch čistí hlavu a uvědomil si, že přesně tohle byl Carnegieho záměr. Vlčí muž teď klečel na podlaze kočáru a z rukou se mu řinula krev. Marianne si ulevila nadávkou, vrhla se po něm a snažila se ho bodnout do zad, ale Jonathan zareagoval rychle a podařilo se mu vykopnout jí dýku z ruky.

Kočí na kozlíku praskal bičem a nemilosrdně pobízel koně. Vůz letěl nocí a kýval se ze strany na stranu jako bárka zmítaná vlnami na rozbouřeném moři, takže bylo prakticky nemožné se uvnitř kočáru udržet na nohou. Marianne se pokoušela dostat k dýce, ale v tom okamžiku kočí zahnul ostře doprava a všichni tři pasažéři tvrdě narazili do bočních dveří. Jonathan na okamžik ucítil na svém těle váhu Carnegieho, sluchem zaregistroval Mariannino prudké oddychování, jenže vzápětí kočí vyrovnal směr a oni všichni spadli doprostřed kočáru.

Carnegie zasténal a pokusil se vstát, ovšem v ten okamžik se Marianne podařilo zasáhnout ho plnou silou kolenem do žeber, a tak se znovu zhroutil na podlahu. Vlčí muž měl evidentně problémy setřást účinky Mariannina parfému. Jonathan spatřil dýku a okamžitě se po ní vrhl. Sotva však sevřel prsty kolem rukojeti, když mu Marianne zaryla ostré nehty do ruky. Zmítali se

na podlaze v litém souboji, ale v témže okamžiku Jonathan zaregistroval hlasité škrábání ozývající se od stropu. Vzhlédl a v okně zahlédl Skeetovu oholenou a špičatou hlavu. Skeet zcela ignoroval rychlost, kterou vůz po dlaždicích letěl, a spustil se ze střechy dolů, jednou rukou se přidržoval ohrádky pro zavazadla a nohama se zapřel o stupátko, takže byl teď přitisknutý ke kočáru ze strany.

„Carnegie! Vzbudte se! Leze sem Skeet!“

Namísto odpovědi se mu dostalo strašlivého zavrčení a Jonathan jen cítil, jak mu nějaká mocná síla pomohla od Marianne. Vlčí muž, nyní již skoro v plné síle, ji drapl, mrštil s ní na druhý konec kočáru, aby čelil nové hrozbě. Probral se akorát v čas, protože Skeet mezitím utrl dveře kočáru, jako by byly z papíru, a teď už byl uvnitř. Neváhal ani okamžik a vrhl se na Carnegiego, jemuž se pokoušel vyškrábat oči. Jenže detektiv nebyl rozhodně snadná kořist – do Skeeta se zaklesl a strhl ho s sebou na zem. Marianne lítý souboj odnesla kopancem do brady, takže se skácela na podlahu jak široká, tak dlouhá. Hlavou přitom narazila do druhých dveří, ty se rozletěly a s bouchnutím zase zavřely.

Lovkyně lidí se schoulila v koutě kočáru a z plna hrdla zaječela: „Humble!“ Asi to byl signál, protože kočí znovu prudce strhl koně doprava, takže kočár se naklonil na dvě kola. Jonathan bolestně dopadl do rohu a po nárazu mu vypadla z ruky i Mariannina dýka. Carnegie a Skeet, vzájemně zakleslí do sebe, klouzali po podlaze kočáru nezádržitelně k otevřeným dveřím.

„Neeee!“ zakřičel Jonathan zoufale.

Pozdě. Oba dva se ještě jednou překulili, přepadli přes okraj a s tupým žuchnutím dopadli na dlažbu. Marianne vítězoslavně výskla a silně zabušila na střechu. Vůz se posadil na všechna čtyři kola a koně přešli v normální klus. Marianne si pečlivě upravila vdovské šaty, znovu pevně uchopila dýku a zabouchla dveře. Ostří dýky se zlověstně lesklo, ovšem Marianne byla samý úsměv.

„Tak to by bylo. A co teď, chlapečku? Nezajedem se mrknout k Williamu Grimshawovi? Nemůže se tě dočkat.“

17

Kočár letěl spletí uliček jako netopýr. Z téhle čtvrti Temné strany byla cítit chudoba. Ulice čpěly vlhkem a poházenými odpadky, domy sotva stály. Na chodníku se děti krčily kolem ohniček v otrhaném oblečení, které drželo na vyhublých tělíčkách jen silou vůle. Zvedly hlavy, když projížděli kolem, a závistivě nakukovaly do kočáru.

V té chvíli, i když přelo a byla zima, by s nimi Jonathan rád měnil. Seděl s rukama pod sebou a přemýšlel. Marianne si dýku položila na sedadlo vedle sebe a odkudsi ze záhybu šatů vytáhla malý pudr, kterým si začala pudrovat tváře.

„Měla bych asi opravdu začít dělat něco jiného,“ přemýšlela. „Ze všech těch soubojů mám úplně zničenou pleť. Kdyby se to aspoň tak nevyplácelo...“

Jonathan nic neříkal.

„Copak, maličký? Zlobíš se na mě?“

„Chci domů,“ odpověděl vzdorovitě Jonathan. „Pusťte mě odsud!“

„Skoro si to taky přeju. Ale bohužel jsi příliš drahocenný, tak tě nemůžu nechat jít, maličký.“ Naklonila se k němu a prstem mu přejela po tváři. „Možná se teď na mě zlobíš, ale jednou mi odpustíš. Protože já vím, že jsi jedinečný, jsi výjimečný. Už ti někdo řekl, jak jsi jedinečný, jak jsi výjimečný?“

Pomalů zavrtěl hlavou a vyhýbal se jí pohledem.

„Tak ti to teď říkám já. A myslí si to i Grimshaw, jen to vyjadřuje trochu jinak. No prosím – už jsme tady!“

Kočár zamířil do zničené ulice plné zbořených domů. Sutiny nejevily známky života. Uprostřed té spouště však najednou Jonathan spatřil zchátralý koncertní sál s malým nádvořím, které ho oddělovalo od zpusťšeného okolí. Jak se kočár blížil k nádvoří, rozpoznal i skupinu obyvatel Temné strany, kteří se zde shromáždili. Měli na sobě tmavé obleky a dlouhé šaty, ale oči jim svítily, jako by byli nadopovaní. Z třímetrových košů na oheň šlehaly plameny a tančily jim nad hlavami.

Humble na sedátku pro kočího zatáhl za opratě a kočár se zastavil. Jonathan zůstal jako přimražený na místě a najednou se bál vystoupit. Vstupní dveře do sálu s ozdobným kováním byly zavřené. Po obou stranách stály na masivním podstavci mramorové sochy: vlevo leopard a vpravo nosorožec. Nad vstupem visel nápis: „Světznámá Bestilia Exotica Williama Grimshawa!“ Na stěnách visely křiklavé plakáty s namalovanými hady, lvy a pavouky. Všechna zvířata měla otevřené tlamy, jako by se chystala zaútočit. Jonathanovi se do uší linula smutná hudba.

Obrovitý němý kočí zahalený do tlustého, dlouhého pláště otevřel dveře kočáru a vytáhl z něj Jonathana. Marianne elegantně slezla za ním a zvedla si lem šatů, aby si je neurousala o mokré dlaždice.

„Děkuji, Humble. Byla to skvělá jízda.“

Němý pokývl hlavou a pak cosi gestem Marianne naznačil. Pokrčila nos. „Skeet? Ten odpadl před pár minutami. Ale ví, kde nás najít. Jestli ho samozřejmě Carnegie dřív nezabije.“

Humble s Marianne si stoupli k Jonathanovi, každý z jedné strany.

„Nesnaž se zas utéct, maličký.“

„Budu křičet o pomoc,“ snažil se je postrašit Jonathan.

Marianne se zachichotala. „Podívej se kolem sebe, miláčku. Jsi na Temné straně. Kdopak si myslíš, že ti tady pomůže?“

Plešatý starší muž s monoklem se uprostřed zástupu otočil a zadíval se na nově přichozí. Jonathan se na něho prosebně zadíval,

jako by tím pohledem volal o pomoc. Muž na oplátku vycenil zuby – všechny byly upilované do špičky. Jonathan se otrásl hrůzou a přitiskl se blíž k Marianne.

„Myslela jsem si, že to pochopíš. Už je čas? Nebudu tu stát v dešti celou noc, než se Grimshaw rozhodne otevřít.“

Humble se na ni soucitně podíval a přehodil jí přes ramena svůj obrovský plášť. Pohládila ho po ruce. Hudba najednou zesílila a za úpěnlivými zvuky smyčců se ozývalo dunění bicích, které Jonathan cítil až v žaludku. Mezi lidmi to zašumělo. Hudba byla stále hlasitější, zněla prázdnou ulicí a jako ohňostroj vybuchovala do noci. Potom bez varování náhle utichla a hlavní dveře se tajemně otevřely. Zástup se pomalu začal posouvat kupředu.

Marianne si povzdechla. „Myslím, že Grimshaw je ke své škodě až příliš melodramatický.“ Najednou, jako by ji cosi napadlo, se otočila k Jonathanovi. „Drž se mě, maličký. Uvnitř Exotiky budou možná dost ošklivé věci a já tě celou dobu nehonila proto, abych tě tu zase ztratila.“

Byli poslední a pomalu stoupali po schodech a pak klikatou uličkou dovnitř. Špinavé červené žárovky vrhaly na ztemnělý prostor mdlé světlo. Ve stěnách byly zasazeny prosklené klece s vyhublými, zachmuřenými zvířaty. Jonathan procházel kolem šimpanze a ten najednou skočil na přední sklo a zuřivě do něho začal bušit, až Jonathan uskočil.

„Jste si jistá, že jsme tu v bezpečí?“ sykl směrem k Marianne.

„To nejsem. Ale o to v Exotice jde. Zvířata jsou hodně blízko. Víš, tady se neplatí za to, že můžeš *dovnitř*. Ale za to, že můžeš ven. To je dost zásadní rozdíl.“

„Nechápu to.“

„Možná je to tak pro tebe lepší, maličký.“

Stiskla mu ruku a Jonathan byl znovu překvapený, že k němu jeho únosce projevuje takové city. Věděl, že je nebezpečná a že by ji měl nenávidět, ale prostě nemohl. Z jakéhosi záhadného důvodu byl v tu chvíli rád, že je s ním.

Chodba se pozvolna stáčela do kruhu. Jonathan se držel těsně u Marianne a Humbla a dával si velký pozor, aby se nepřiblížil k vystaveným klecím. Nepodobalo se to žádné zoo, v které kdy byl.

U vitrín nebyly žádné cedulky, takže si často nebyl jistý, co je uvnitř. Ale slyšel, jak v klecích zvířata šustí, a viděl jejich obrysy, když se běžela schovat do bezpečí tmavého kouta. Ve vzduchu jako kdyby viselo nějaké nebezpečí – všichni byli tiší a ostražití. Dokonce ani Humbla to nenechalo lhostejným – obvyklý podivný úsměšek na jeho tváři vystřídal ostražitý výraz.

Zůstali daleko za ostatními návštěvníky, když vtom se ozval překvapený výkřik daleko zpředu. Humble i Marianne instinktivně schovali Jonathana mezi sebe. Zpoza rohu se za chvíli vypotácel onen starý muž s upilovanými zuby. Motal se jako opilý a držel se za krk. Jonathanovi chvíli trvalo, než rozpoznal, že muž měl jako smyčku kolem krku omotaného hada, jehož šupiny se blyštěly v krvavě rudém světle. Zalapal po dechu, když viděl, jak had nevzrušeně, téměř líně zesílil sevření, až muž padl na kolena. Zoufale se snažil znovu nadechnout, ale marně. V několika vteřinách padl mrtvý na zem.

Marianne lhostejně přihlížela. „Grimshaw zase odmontoval skla z vitrín,“ poznamenala. „Opravdu musíme být opatrní.“

„Neměli jsme něco udělat?“ ptal se Jonathan a nemohl přitom odtrhnout oči od scény, která se před ním právě odehrála.

„Jako co? Byl mrtvý už ve chvíli, kdy se k tomu hadovi přiblížil. A teď proboha dávej pozor, kam šlapeš.“

Bez jediného pohledu opatrně obešla nehybné tělo starého muže. Obličej mu zmodral; zůstal mu na něm vyryt zděšený výraz. Hada ležel stočený kolem něj; okolního dění si nevšímal, pouze škodolibě a hladově mrskal jazykem. Jonathan zachytil jeho upřený pohled a opatrně ho obešel.

Po několika nepříjemných minutách se ulička rozšířila v prostorný kruh umístěný v samém srdci Bestlie Exotiky. Strany lemovaly řady sedadel svažujících se k pódiu uprostřed místnosti. Na balkóně za jevištěm hrál orchestr s dirigentem jakousi truchlivou skladbu. Návštěvníci, kteří přežili průchod červenou chodbou, se usazovali v místnosti. Čekali v naprostém tichu a upírali pohled na prázdné jeviště před sebou.

„Na co čekají?“

„Na hlavní představení. To teprve ukáže skutečně nebezpečná zvířata. My na to ale čekat nebudeme. Půjdeme do zákulisí.“

Marianne a Humble prošli uličkou mezi řadou sedadel a zamířili k postranním dveřím ve stěně nalevo od pódia. Na zeď kdosi rukou napsal: „Velmi nebezpečné! Pouze pro personál! Nevstupovat!“ Jonathanovi se varování zdálo zbytečné, když uvážil, že nebezpečí v Bestilii Exotice číhalo téměř na každém rohu. Nicméně následoval své únosce dovnitř.

Vstoupili do haly s vysokým stropem, kde se to hemžilo lidmi a otřásalo kvílením a řevem zvířat. Klece byly všude kolem: na podlaze, naskládané na sobě, dokonce i spuštěné ze stropu. V každé bylo uvězněno nějaké vzácné zvíře. Přímo před Jonathanem přecházel nervózně po kleci gepard. Skvrnitá kůže mu visela z kostnatých boků. Hned nalevo od něj visela na pavučině ve svém vězení černá vdova, zatímco v poslední z naskládaných ptačích klecí zpívala rajka píseň o čerstvém vzduchu a svobodě. Mezi klecemi pobíhali asistenti v hnědých montérkách a snažili se přitom vyhýbat hromádám srsti a peří, které ležely na podlaze. Všude byl cítit strach a zoufalství.

V rohu na konci místnosti stál na dřevěném molu lemuujícím okraj čtvercového akvária muž. Házel z kýble do nádrže kusy masa, kde neviditelní obyvatelé divoce čeřili vodu. Zanechávali za sebou jen rudé praménky krve.

„Grimshawe!“

Muž položil kýbl a čekal, až Marianne se svým doprovodem vystoupá po schodech na molo. Když Jonathan přišel blíž, všiml si, jak vodu křížují štíhlé tmavé stíny a nad hladinou visí škodolibý nápis: „Grimshawova nádrž bolesti“. Jonathan se pevně chytil zábradlí a držel se co nejdál od kraje. Poprvé za dlouhou dobu ho napadlo, že by se znovu mohl pokusit o útěk. Humble ho ale pozorně sledoval, navíc mu připadlo, že být samotný v Bestilii Exotice je nebezpečnější než zůstat tady. Alespoň prozatím.

„Marianno, drahoušku,“ vítal ji s úklonou Grimshaw a teatrálně ji políbil ruku. Byl oblečený jako principál – s červeným kloboukem a šosy. U boku měl zavěšený bič. Jonathanu ale fascinovala jeho tvář: pod papírově tenkou kůží prosvítaly všechny

nervy a štěrby v jeho lebce; a pak ty různobarevné oči: jedno zelené, druhé modré.

„Jsi moc milý.“ Naklonila se nad hladinu a dívala se do vody. „Copak tam máš? Piraně?“

„Ne. Diváky už piraně nebavily. Nedá se donekonečna ukazovat, jak ožírají maso z člověka. Tak jsem pořídil nějaké barakudy.“

Marianne nakrčila nos. „Barakudy?“

„Je to výjimečně odporný druh ryb. Vkládám do nich velký naděje.“

„Já měla radši piraně. Ale to je jedno – mám tu toho kluka.“

„To vidím.“ Prohlížel si Jonathana, přitom každé oko se dívalo nezávisle na tom druhém. „Tak to ty jsi nám způsobil takový trable? Doufám, že za to budeš stát.“

„Co ode mě chcete?“ nervózně se zeptal Jonathan.

Zelené oko se přivřelo. „Copak nevíš, co jsi, hošánku? Míšenec. Napůl z Temné strany, napůl ze Světlé. Já osobně mám radši čistou krev, ale nemůžu popřít, že máš jistý... kouzlo pro mň náročný zákazníky. A tak vystoupíš v Bestilii Exotice. Jenom jednou. Se smečkou šakalů.“

„A co tam mám dělat?“

Grimshaw se naklonil těsně k Jonathanovi. „Máš tam umřít.“

„Vy jste se zbláznil! Tohle všechno je nesmysl! Nikde vystupovat nebudu! Pusťte mě odsud!“

Grimshaw pomalu vydechl. Byl to příšerný sípavý zvuk. „Život je holt někdy krutější. A já taky. Ale věř mi, bude to úplně přirozený.“

Jonathan nic neříkal. Marianne mu láskyplně zacuchala vlasy. „Dávej na něj pozor, Grimshawe. Je to hodný hoch. A je po něm shánka. Vypadá to, že nejsi jediný, kdo ho chce. Ale máš štěstí, že držím slovo.“

„To o tobě každé ví, drahoušku.“

„Měla bych za něj chtít víc, ale nechme to být. A když už je řeč o placení – myslím, že mi něco dlužíš. Kromě peněz možná taky omluvu, žeš o mě pochyboval.“

„Omluvu? Já o tobě nepochyboval ani vteřinu.“

Z hlavního sálu se ozval ohlušující zvířecí řev a děsivé úpění. Grimshaw netrpělivě přikývl. „Tak show už začala. Ve vzduchu cítím smrt.“

Zvedl kýbl a hodil do akvária další kus masa. Voda se zčeřila, jak k hladině připluly barakudy, aby se nažraly. Ze sálu se přitom stále ozýval křik.

Jonathan zalapal po dechu. „Co se to tam děje?“

Principál Bestlie Exotiky se podrbal na hlavě. „Těžko říct přesně. Pustili jsme tam dneska africkýho lva a sněžnýho geparda. Možná se spolu rvou. Anebo se snaží sežrat diváky. Podle mě spíš to druhý.“

Vzduch prořízl krvelačný ryk.

„Jasně. Určitě to druhý.“

„Vy to nezastavíte?“ prudce vydechl Jonathan.

„Zastavit to? Proč bych to k čertu asi dělal? Lidi sem proto přeci chodí! Co by tu asi jinak dělali? Jen koukali na zvířata?“

„Ale vždyť tady umřou!“

Grimshaw rozhodil ruce v zoufalém gestu. „Za dvacet minut znovu otevřeme východ. Budou moci odejít. Samozřejmě za to ale musejí připlatit.“

„To je šílený! Proč sem vůbec chodí?“

Sklonil se, takže modré oko měl přesně naproti Jonathanovi. „Protože takovej je život. Je nelítostnej, je krutej, a nezastaví se právě v okamžiku, kdy si to přeješ. Lidi z Temný strany to vědí. A jestli něco milujou, pak právě tenhle nefalšovanej, nevyvážený boj. Vždycky sem budou chodit.“

Marianne se zatvářila znuřeně. „Grimshawe, ten kluk je ze Světlé strany. Ten tu tvou zábavu neocení. Je pozdě – zaplatíš mi tedy?“

„Samozřejmě. Pojd' za mnou do kanceláře. Dá na něj ten němej pozor?“

„Humble, dej pozor, ať zas neuteče. A jestli se o něco pokusí, strč ho do klece jako ty ostatní.“

Obr přikývl a chytl Jonathana pevně za paži. Grimshaw s Marianne prošli kolem klece se slůnětem a zmizeli za dveřmi.

Jonathan rychle přemýšlel. Měl nejméně pět minut, než se vrátí: to byla jeho poslední šance. Zaklonil hlavu a podíval se na obra.

„Ahoj.“

Humble na něho bez zájmu pohlédl.

„Vím, že Marianne ti za tohle musí platit spoustu peněz, ale táta by byl rád, kdyby mě zas viděl. A vsadím se, že když mě přivedeš zpátky, zaplatí ti ještě líp. Nezajdeme za ním?“

Humblovi přelétl po tváři úsměv, načež Jonathanovi vlepil pohlavek. Možná to myslel dobře, ale Jonathanovi se podlomila kolena a v hlavě mu zvonilo.

„Tak teda asi ne.“

Humble ukázal na prázdnou klec nad nimi a varovně si přitiskl prst na rty. Nedalo se tedy nic dělat. Jonathan bude muset toho obra zkusit napadnout. Věděl, že je to šílenství, ale třeba bude mít štěstí. Měl přeci ještě v kapse nůž z Alainovy nemocnice. Třeba Humble uklouzne a spadne do vody. Nebo zakopne a uhodí se o zábradlí a ztratí vědomí. Stát se může cokoli...

Jonathan se právě rozmýšlel, zda jít Humblovi po nohách, nebo po rukách, když vtom se na obra cosi zřítilo a oba se rázem ocitli v hlubinách Nádrže bolesti.

18

Někdy během dne vrátili do zákulisí akvárium. Ricky zrovna spal, ale dunivé valení mohutné konstrukce a skřípání kol ho probudilo během okamžiku. Kolem akvária poskakovali Grimshawovi pomocníci, kteří připomínali hmyz, jak se lopotili a tlačili akvárium labyrintem klecí. I přes všechnu jejich snahu bylo stěží uvěřitelné, že by Nádrží bolesti vůbec šlo pohnout. Voda šplouchala ze všech stran, jak personál hýbal akváriem sem a tam, až ho nakonec zaparkoval přímo pod jeho klecí.

Rickymu se zdálo, že mít pod sebou děsivé akvárium je ještě horší než mít tam kamennou podlahu. Předchozího večera dobře slyšel křik a nářikání, které se ozývalo z hlavní haly a moc dobře věděl, že za to mohou ti tvorové, jejichž tvary probleskují pod hladinou. Doba krmení byla vůbec nejhorší. Dokonce i z výšky deseti metrů to byl děsivý pohled: dole se odehrával zuřivý boj o potravu, doprovázený sprškou krve na hladině. Rickymu taky neušlo, že krmení býval vždy osobně přítomen Grimshaw, který z kyblíku vybíral krvavé kusy masa, házel je do vody a radostně si při pohledu na krvavou skvrnu rozlézající se po hladině pobrukoval.

Ricky se snažil co nejvíce spát, snad v naději, že až se příště probudí, bude doma, ve své posteli, na nočním stolku bude mít láhev coly, sáček s chipsy a nový komiks. Samozřejmě doufal

marně. Když byl vzhůru, netrpělivě upíral oči do tmy, z níž se ozývalo vytí a nařikání zvířat, která byla jeho jedinou společností. Některé opice mu dokonce mávaly a smutně po něm pokukovaly, jako by tušily, jak se cítí.

Pak se ale Marianne s obrem vrátila a všechno bylo jinak. Ricky vyhlédl plný strachu skrze mříže a uviděl, že dvojice s sebou přivedla hubeného, hnědovlasého chlapce. Okamžitě mu došlo, kdo to je. Všichni tři vyšli na rampu u akvária a zastavili se přímo pod jeho klecí.

Ať byl ten nový chlapec kdokoli, rozhodně byl statečný. Dokázal se postavit Grimshawovi a pohlédnout mu zpříma do očí – na něco takového by Ricky nedokázal ani pomyslet. Když Marianne s Grimshawem odešli, řekl obrovi něco, za co si vysloužil pěkný pohlavek. V ten okamžik si Ricky se vši naléhavostí uvědomil, že musí něco udělat, jinak jsou oba mrtví.

Asi by nedokázal vysvětlit, jak přišel na to sundat si bundu a pokusit se vykroutit z klece mezi mřížemi. Krev mu prudce pulsovala v žilách, srdce mu bilo tak, až to vypadalo, že každou chvíli praskne, ovšem hlavu měl překvapivě chladnou. Protáhl tělo mezi mřížemi a oběma nohama si stoupl na okraj klece. Zas tak obtížné to nebylo. Jakýsi cizí hlas uvnitř hlavy mu říkal, že nechali tak velké mezery mezi tyčemi snad proto, že klece visely vysoko ve vzduchu – u těch na zemi byly rozestupy menší.

Váhou těla rozhýbal klec ze strany na stranu, až na tváři cítil mírný průvan. Němý obr byl teď přímo pod ním – ale tak dole. Teprve teď poprvé zapochyboval. Vždyť je to šílený nápad. Kde má záruku, že se mu ten pád vůbec podaří přežít? Ricky už přemýšlel, že se protáhne zpět do klece, když jedna z opic na zemi začala pobaveně vřeštět a rukou ukazovala na Rickyho. Humble začal pomalu zvedat hlavu a v ten okamžik bylo všechno jasné. Ricky pevně zavřel oči... a skočil.

Samotného ho překvapilo, jak dlouho letěl. Pád musel trvat nanejvýš pár sekund, ale jemu to připadalo mnohem delší. Měl pocit, že za sebou nechává celý svět, a velice jasně cítil, jak jeho letící tělo nabírá na rychlosti a je čím dál těžší. Už nepocíťoval žádný strach; ale ani radost. Zrovna mu blesklo hlavou, že takhle

by mohl padat věčně, propadávat se stále hlouběji do vesmíru, když vtom strašlivou silou narazil do Humbla a před očima se mu zatmělo.

Šok z chladné vody byl jedinou věcí, kterou Jonathan zpočátku dokázal zaregistrovat. Okamžitě se v něm probudil instinkt boje o přežití a on začal kopat zuřivě nohama, aby se dostal na hladinu, rukama při tom s cákáním rozrážel vlny. Odhrnul si mokré vlasy z čela a rozhlédl se. Dopadl blízko okraje akvária a k můstku to bylo jen kousek. Po Humblovi nebylo ani vidu, ale na druhé straně nádrže ležel ve vodě chlapec a vůbec se nehýbal.

S mrazivou hrůzou si vzpomněl na barakudy. Musí se co nejrychleji dostat z vody. Spěšně se rozhlédl a vtom zaregistroval pod hladinou temný stín blížící se velkou rychlostí k němu. Kraulem se ze všech sil vydal k okraji nádrže. Byl dobrý plavec a k okraji to nebylo daleko, ovšem barakuda byla k lovu ve vodě zrozená, a když už dosáhl okraje a vylézal z vody, podařilo se rybě ho dostihnout a sevřít čelisti kolem jeho kotníku. Zaúpěl bolestí, přesto neztratil duchapřítomnost a pevně se chytil zábradlí, aby ho dravec nestáhl zpět do vody. Tady se mu podařilo obrátit a druhou nohou vši silou kopl rybu do hlavy. Zásah byl dostatečně přesný a razantní, takže dravec povolil sevření svých čelistí a zmizel v hlubinách.

Jonathan se vyšplhal na můstek a odplazil se kus od okraje nádrže. To bylo jen tak tak. Tenisku měl od ostrých zubů celou roztrhanou, kotník mu ošklivě krvácel. Najednou koutkem oka zahlédl ve vodě stříbrný odlesk. Jeho nůž! Se zděšením si uvědomil, že právě přišel o jedinou zbraň, kterou mohl v tomhle pekle použít. Na jeden bláhový okamžik zauvažoval o tom, že by se pro nůž klesající ke dnu vrhl, naštěstí si to ale včas rozmyslel. Druhý chlapec stále ležel ve vodě a barakudy se už k němu začínaly stahovat. Jonathan vůbec netušil, co dělat. Nemohl skočit do vody a vydat se na jeho záchranu – to by barakudám posloužili jako potrava oba. Rozhlédl se kolem sebe, zda by tu nebylo nějaké bidlo, kterým by ho mohl přitáhnout k okraji, jenže nic takového poblíž akvária nebylo. Barakudy se blížily ke své oběti. Nedokázal se na to dívat.

Náhle se však ozvalo mohutné šplouchnutí a hladinu Nádrže bolesti rozrazil vynořivší se Humble, který kolem sebe zběsile máchal svými dlouhými rukama. Od jeho těla se šířily miniaturní vlny, jež s plesknutím narážely do můstku. Obr měl problém se udržet nad vodou a hlava mu občas mizela pod hladinou. Svým zuřivým a neohrabaným pohybem však okamžitě přitáhl pozornost barakud, které nechaly chlapce chlapcem a namísto toho zaměřily k němu.

Jonathanovi okamžitě došlo, že tohle je jeho příležitost. S kulháním oběhl nádrž, přičemž se snažil zraněnou nohu zatěžovat co nejméně. Na Humbla zaútočila první barakuda. Pokusil se ve vodě uhnout, jenže příliš pomalu a dravec mu ukousl prsty na ruce. Ústa se mu otevřela v němém výkřiku bolesti. Po síle a rychlosti, které projevoval na suché zemi, nebylo teď ani stopy. Ve vodě byl zranitelný a barakudy to okamžitě vycítily. Jonathan se nenápadně ponořil do vody a klidnými tempy se vydal k chlapci. Zraněný kotník při každém pohybu bolel a hladina byla zvířená lýtým soubojem mezi Humblem a barakudami, takže mu do očí cákala pěna. Doplavал k chlapci, který sebou mírně cukl, když mu Jonathan provlékl ruku pod paží a v této pozici s ním naznak plaval k okraji.

Barakudy dál nemilosrdně útočily na Humbla. Někdy obr bojoval a z jeho četných ran prýštila do vody krev. Občas se mu podařilo nějakou rybu uchopit do sevření a vymáčkout z ní život, avšak ryb bylo hodně a jemu docházely síly.

Na druhé straně nádrže se Jonathanovi zdaleka nedařilo plavat tak rychle, jak by chtěl, neboť se mohl spolehnout jen na jednu zdravou nohu, a navíc táhl ještě jedno tělo. Pak si všiml, že za sebou nechávají stopu z jeho krvácejícího kotníku. Okamžitě mu došlo, že mají velký problém. Jedna z barakud ucítila jeho krev a obrátila se k nim. Jonathan ještě přidal, ovšem chlapec byl těžký a k můstku bylo stále daleko.

„Prober se!“ zakřičel chlapci do ucha. „Musíš se probrat!“

Chlapec mrkl víčky. Ten se probere až rybě v tlamě, blesklo Jonathanovi hlavou a rychle se rozhlédl. K okraji nádrže jim

chybělo osm devět temp. Mezitím se od hlavního hejna oddělila další barakuda a zamířila k nim.

„PROBER SE!“

Chlapec otevřel oči a rozkašlal se.

„Plav! Plav ke straně!“ nařídil mu Jonathan.

Chlapec reagoval jako stroj a okamžitě začal plavat. Jonathana tak zbavil obrovské zátěže, a tak mohl vyrazit mohutnými tempy k okraji. Ryby se ale přibližovaly děsivou rychlostí a svými pružnými těly doslova prořezávaly vlny. Z posledních sil se podruhé vytáhl z vody a okamžitě se rozhlédl, kde je druhý chlapec.

Ten, ač stále otřesen, statečně plaval a k záchraně neměl daleko. Jonathan natáhl ruku a pobídl ho: „Přidej! Jsou za tebou!“

Chlapec jen zaúpěl a pokusil se dát do svých temp větší, sílu. První z barakud se zrovna dostala těsně vedle jeho nohy, když chlapec udělal poslední tempo. Jonathan sevřel své prsty kolem jeho paže a prudce jej přitáhl ke břehu. Náhlé zrychlení pohybu barakudu zmátlo a její čelisti sklaply naprázdno. Chlapec se vyškrábal na můstek, kde se svalil a vykašlával vodu.

Jonathan mu ale odpočinku nedopřál. „Vstávej. Musíme odsud zmizet. Každou chvíli tu budou.“

Chlapec přikývl a s námahou vstal. Pomlácení a zkrvavení chlapci odkulhali na konec můstku a odtud sešli mezi ostatní klece. Všechny barakudy se mezitím opět zaměřily na obra.

Z druhé strany haly se ozval strašlivý výkřik a Jonathan přitiskl chlapce ke stěně klece s antilopou. Kolem nich prudce proběhla Marianne. „Humble! Vydrž! Už běžím!“

Hbitě vyběhla po schůdkách a po hlavě se vrhla do Nádrže bolesti, takže její zářivě bílé vlasy připomínaly v tmavé vodě padající hvězdu. Jonathan se rozhlédl nalevo napravo, a pak se vydal ke dveřím uprostřed levé stěny. Chlapec jej zatahal za ruku a ukázal na klece.

„A co ta zvířata...“ oddychoval těžce, „neměli bychom je tady nechávat.“

Jonathan zavrtěl hlavou. „Teď nemáme čas, musíme odsud co nejrychleji zmizet.“

Protáhl chlapce dveřmi a ocitli se v křivolaké chodbičce vymalované červenou barvou. Panovalo zde mrtvolné ticho a z haly sem doléhaly jen tlumené výkřiky. Nebylo tu ani živáčka. Přímo před nimi stála skříň s rozbitými dvířky a střepy skla ležely před ní na podlaze. Jonathan se opřel o zeď, a když se mu podařilo opět chytit dech, vzájemně se s Rickym představili.

„Díky, kamaráde. To byl ale odvážný skok. Mohl ses zabít.“

Ricky se začervenal: „To asi jo. Nicméně říkal jsem si, že jsme vlastně stejně oba už mrtví, tak jsem o tom zas tolik nepřemýšlel.“ Na chvíli se odmlčel, rozhlédl kolem sebe a dodal: „Tady je to fakt příšerné, kde vlastně jsme?“

„Budu ti o tom vyprávět, až se dostaneme ven. Ale nebudeš tomu věřit.“

V tom okamžiku se ze tmy před nimi vynořila mohutná postava. Ricky vykřikl, až z toho tuhla krev v žilách.

19

Paní Elwoodová tvrdohlavě založila ruce na prsou. „Jestli se mnou budete jednat jako s nějakým zločincem, pak počkám na svého právníka a nedostanete ze mě ani slovo.“

Strážník Shaw se jen tak tak ubránil nutkání zoufale skrýt hlavu v dlaních. Vůbec to nešlo tak hladce, jak si říkal. Roberts sice tvrdil, že ty dva případy nelze spojovat, Shaw byl ale přesvědčen, že zmizení mladého Starlinga se zmizením Rickyho Thomase úzce souvisí. Především oba ty útoky měly společnou formu – byly odvážné, neohrožené, došlo k nim za bílého dne uprostřed města. V obou případech by člověk očekával řady svědků, přesto se nikdo nepřihlásil. A tak když se Shaw dozvěděl, že ve věci zmizení Jonathana Starlinga přišla podat výpověď nějaká žena, okamžitě ho napadlo, že právě její svědectví by mohlo být tím průlomem, který by pomohl případ vyřešit. Instinktivně si už představoval, jak bude médiím referovat o záchraně obou chlapců a bude se hrát na výsluní pozornosti.

Pak se ale sešel tváří v tvář se slečnou Elwoodovou a jeho vítězoslavné sny rychle vzaly za své. Od prvního okamžiku, kdy se na policejní stanici setkali, se jeho jediná svědkyně ukazovala jako hašteřivá ženská a nejevila ochotu spolupracovat. Protestovala proti tomu, aby rozhovor vedli v místnosti pro výslechy, nadávala

na kávu, kterou jí přinesl, a nyní i odmítala podat souvislou výpověď.

Zkusil to znovu. „Ale paní, já s vámi přece nejednám jako se zločincem. Jen jsem chtěl znovu slyšet vaši výpověď. Vím dobře, že toho dne jste byla rozrušená – ostatně prožila jste si děsivý zážitek. Říkám si, že si třeba teď, s odstupem, když jste se už uklidnila, některé věci vybavíte jinak.“

„Chcete mě nutit k tomu, abych změnila výpověď?“

„Ale vůbec ne, jen bych chtěl, abyste potvrdila, že některé skutečnosti, které jste uvedla ve své první výpovědi, jsou opravdu pravdivé, to je všechno.“

„Co máte konkrétně na mysli?“

Strážník Shaw si jen povzdychl a začal jí předčítat její výpověď. „„Pak obrovitý muž, který měřil jistě přes dva metry, začal demolovat auto a holýma rukama utrl přední dveře na straně u spolujezdce. Jonathan přeskočil na zadní sedadlo a dveřmi za řidičem utekl. Obr utržené dveře zahodil a vydal se za ním.“ Jistě chápete, že pro normálního člověka je stěží uvěřitelné, že by vás uprostřed Londýna přepadl obr, který dokáže holýma rukama utrhnout dveře od auta.“

Paní Elwoodová se nebezpečně zachmuřila. „Dávejte si pozor na jazyk, mladý muži. Mně nikdo nebude říkat, že jsem lhářka. Všude kolem nás bylo plno lidí, takže musíte mít nějaké svědky. A viděl jste vůbec mé auto? To jsem si ty dveře snad utrhla sama?“

„Bohužel, paní, nepřihlásil se nám žádný svědek, který by vaši verzi podpořil. Pravda, stává se, že lidé se nepřihlásí, protože se jim svědčit prostě nechce. Několik lidí jsme vyslechli a všichni tvrdí, že nic podezřelého neviděli. Nicméně naděje se nevzdáváme.“

„To bych vám taky radila, abyste se nevzdávali. Namísto toho, abyste mě tu vyslýchali, byste totiž měli hledat Jonathana. Kdo ví, co se mu přihodilo. Co asi teď řeknu jeho otci?“

Shaw se snažil nasadit smířlivý, konejšivý tón.

„Naši lidé pročesávají město a snaží se ho najít. Zatím jsme se zaměřili na stezku vinoucí se po severním břehu řeky. Jsme

přesvědčení, že pokud Jonathan zanechal nějakou stopu, najdeme ji tam.“

Paní Elwoodová se jen ušklíbla a jasně dala najevo, že ji jeho slova vůbec nepřesvědčila. Shaw si zoufale povzdychl. „Ode mě by to bylo pro teď asi všechno. Možná si s vámi budeme muset ještě promluvit, ale teď už je pozdě. Pochopil jsem, že Jonathanův otec je nemocen?“

Přikývla. „Vlastně vůbec neví, co se kolem něj děje... No možná je to pro něj takhle lepší...“

Strážník Shaw jí podal navštívenku se svým telefonním číslem. „Prosím vás, vezměte si tohle. Pokud vás cokoli napadne nebo si cokoli vybavíte, dejte mi hned vědět.“

Znovu přikývla a Shaw se s ní s omluvou rozloučil. Ta žena je zjevně otřesena tím, co se jí přihodilo, říkal si v duchu. Jiné vysvětlení pro její výpověď není. Doufal, že se za několik dní ozve a řekne mu něco, co bude blíž skutečnosti. Vyšetřování teď stálo, respektive ústilo do řady slepých uliček a všichni už pociťovali tlak okolí.

Situaci vůbec nepomohlo to, že se beze stopy vypařil Carter Roberts. Shaw jednoho dne přišel do práce a na záznamníku měl strohý vzkaz, který ho informoval, že se Roberts vydal na sever za stopou. Od té doby o něm neslyšel, tedy s výjimkou jednoho dosti neuspokojivého rozhovoru po telefonu. Spojení bylo špatné a oni jeden druhého téměř neslyšeli.

„To jste vy, Shawe?“

„Haló?“

„TO JSTE VY, SHAWE?“ křičel do telefonu Roberts.

„Ano, ano, promiňte, špatně slyším.“

„Máte nějaké zprávy o tom malém Starlingovi?“

„Ne, jen jsme si pozvali znovu tu praštěnou ženskou. Doufáme, že nám poví něco užitečnějšího než historky o obrech s nadlidskou silou.“

Svá slova doprovodil smíchem, ale šéf pobaveně nepůsobil. „Zavřete klapáčku, Shawe. Blbý vtípky si můžete dělat, až se vám podaří Starlinga najít. Máte něco dalšího?“

„Možná ještě jednu věc. Právě jsem mluvil s matkou Rickyho Thomase. Ta si myslí, že jejího kluka ve škole šikanovali. A tak mě napadlo, že ho třeba nikdo neunes, ale že prostě utek.“

Roberts jen zabručel: „Na toho Thomase teď zapomeňte. Ten není klíčem k případu. Soustřeďte se na Starlinga. Toho musíme najít především.“

„No, my se snažíme, šéfe, ale jednoduché to fakt není. Hledá ho celej tým lidí, ale jako by se vypařil z povrchu zemskýho.“

Následovala odmlka.

„Snažte se víc,“ prohodil suše Roberts a rychle zavěsil.

Shaw rázoval po dlouhých chodbách policejního ředitelství a snažil se vydýchat vztek z rozhovoru s paní Elwoodovou. Už měl dojem, že jsou blízko, jenže zase uvízli ve slepé uličce. Zrovna se vracel k recepci, když k němu najednou přiběhl mladý zadýchaný strážník.

„Shawe! Počkej!“

„Co je?“

„Musíš se jít hned na něco podívat. Nebudeš tomu věřit, ale pojď se podívat.“

Kolega ho vedl do monitorovací místnosti v prvním patře. Uvnitř byla tma, jediné světlo v místnosti obstarávaly rozsvícené televizní obrazovky. Mladý policista působil trochu nejistě a hned, jak vešli do místnosti, začal překotně vysvětlovat.

„Když jsem to uviděl, říkal jsem si, že to musí být nějaká technická chyba nebo co, ale mluvil jsem s lidma z technickýho a ty tvrdili, že páska je naprosto v pořádku, takže to asi je skutečný.“

Shaw netrpělivě kroutil hlavou: „Hele, vůbec netuším, o čem to mluvíš.“

Mladý policista stiskl na videorekordéru tlačítko pro přehrávání. Na obrazovce se objevil rozmazaný černobílý záběr na prázdnou ulici. „Máme tu záznam z kamery umístěné u té cesty kolem řeky, nedaleko Blackfriars. Vidiš?“

Na obrazovce se objevila malá postavička, utíkající ze všech sil po stezce.

„To musí bejt ten malej Starling!“ vydechl Shaw. „Kde přesně je ta kamera? Musíme tam hned poslat naše lidi!“

„To není všechno, dívej!“

Obraz se rozostřil a potom prostředkem stezky prolétla šmouha.

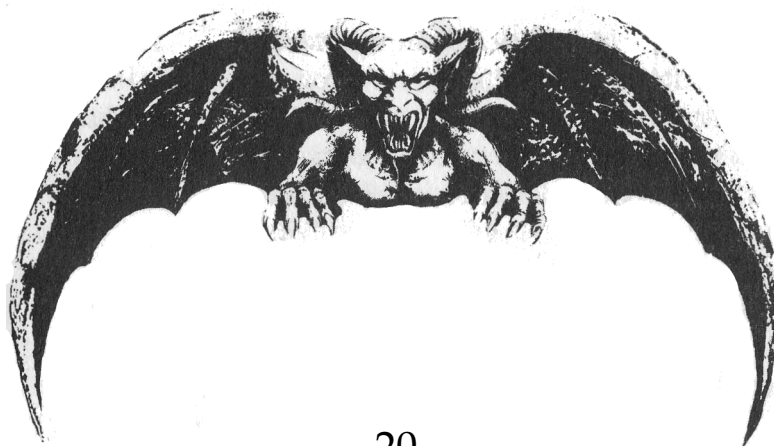
„Co to sakra bylo?“

Policista přehrávač zastavil, vrátil pásku zpět a pustil záznam zpomaleně. Původně rozmazaná šmouha najednou nabyla zřetelných obrysů lidského těla. Nicméně soudě dle údajů v pravém dolním rohu obrazovky ten muž urazil úsek snímáný kamerou rychlostí, která se naprosto vymykala skutečnosti. Shaw nevěřil vlastním očím.

„To přece nemůže bejt člověk! Takhle rychle nedokáže běžet nikdo!“

„Já vím. A všiml sis, jak je velkej?“

Shaw se zhluboka nadechl. Podle hrubého odhadu mohl mít ten muž něco přes dva metry. Takže ta popletená ženská měla pravdu. Shaw si začal uvědomovat, že se tu děje něco, čemu úplně nerozumí, ovšem zároveň mu bylo čím dál jasnější, že tento případ je mnohem větší a záhadnější, než si dokázal představit. Nakonec to nebylo tenhle týden poprvé, co na londýnské ulici viděl stvoření z jiného světa. Jedna věc mu byla nad slunce jasná: musí najít Robertse, a to rychle.

20

„Bud' tomu svýmu kámošovi zavřeš hubu sám, anebo to udělám za tebe.“

Když Jonathan spatřil Carnegieho, málem vyjekl radostí, ovšem výkřik mu uvízl v hrdle. Carnegieho hlas zněl hluboce a zastřeně, z plic se mu dralo zvířecí odfrkování. Soukromý detektiv se opět proměnil ve zvíře. Dokonce i v šeru Jonathan poznal, že vlčí muž má za sebou lýtý boj. Šaty měl na cáry, tvář ošklivě rozseknutou a hustá šedá srst na tváři byla zbrocená krví. Jen klobouk, stále naražený hluboko do čela, prozrazoval, že tenhle tvor má něco společného s Carnegiem – člověkem.

Ricky, stojící vedle Jonathana, doslova oněměl hrůzou. Jonathan ho zatahal za třesoucí ruku. „To je v pohodě. Tohohle chlápka znám. Je to přítel.“

Carnegie si přejel rukou přes mordu a upřeně se zadíval na chlapce. Oči měl podlité krví, pohled rozostřený. „Jak se jmenuješ, synáčku?“

„R-r-icky.“

„Vypadáš, jako by ses ztratil, kluku.“

„Unesli mě,“ odpověděl váhavě. „Jeli jsme se školou na výlet a pak... Marianne... vůbec nevím, kde jsem se ocitl.“

Carnegie pomalu přikývl. „Radši vezmeme čáru,“ zavrčel nezřetelně.

„Promiňte, nerozuměl jsem.“

„To je jedno, pojdte oba za mnou.“

Vlčí muž se otočil a rázně vykročil do chodby. Na jednu nohu silně napadal.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jonathan nervózně.

„Naprosto. Nikdy jsem se necejtíl líp.“

„Jak jste věděl, kde nás najít?“

„Ále, dal jsem slovíčko se Skeetem. A podařilo se mi ho přemluvit, že mi všechno vyklopil.“

„Co jste mu udělal?“

Carnegie zkrivil obličej do zlostného šklebu. „Dost bylo otázek.“

„No dobře, promiňte.“

Opatrně procházeli tmavou chodbou a pod nohama jim praskalo sklo. Jonathan se neustále rozhlížel kolem sebe, zda se ze tmy nevynoří nějaké další zvíře, všechno ale nasvědčovalo tomu, že i zvířata podlehla stejnému impulsu a pokusila se co nejrychleji uprchnout.

Blížili se k východu, když znovu zaslechli hlasitou hudbu, jaká vyhrávala před začátkem – její tóny ostře prorazily ticho, až Ricky nervózně nadskočil. Hudba byla puštěná tak hlasitě, že každý falešný tón Jonathana doslova řízl do čela.

„Představení skončilo,“ překřičel hluk Carnegie. „Grimshaw otevírá hlavní bránu!“

„A pro koho? Vždyť jsou všichni mrtví!“

„My tu furt jsme, ne?“

Zahnuli za další roh a uviděli východ z Bestlie Exotiky. Temnostranská noc nikdy nepřipadala Jonathanovi tak krásná. Už to v té strašlivé, rudě vymalované chodbě nemohl vydržet ani okamžik, oba s Rickym přidali do kroku a předběhli Carnegieho, jak se rychle snažili dostat ven.

Vyběhli na nádvoří, a jakmile se dostali z domu hrůzy na vzduch, zhluboka si vydechli. Oheň v ocelových koších dohořival a i měsíc spěl ke konci své pouti po noční obloze. Ricky se usmál a obrátil se k Jonathanovi, kterému chtěl něco sdělit, když v tom mu úsměv ztuhl ve tváři. Ze stínů hlavní brány vystoupil William

Grimshaw a odlesky pochodně se odrážely v jeho bezbarvých očích. Druhou rukou zlostně švihal bičem, jenž se před ním vlnil jako had chystající se k útoku.

„Ale ale, takhle brzy odcházíte, chlapečci? Vždyť jste ani neviděli představení.“

Jonathan vrhl nervózní pohled ke dveřím, zrovna když z nich vycházel Carnegie. Když jej spatřil Grimshaw, nedokázal zakrýt své překvapení.

„Carnegie! Co tady děláš ty?“

Vlčí muž kývl hlavou k chlapcům. „Přišel jsem si pro tyhle dva. Máš s tím nějaký problém?“

„To teda mám. Víš, kolik mě tyhle dva mladý stáli? Jenže teď jde najednou každé proti mě.“

„Jo, život je těžkej. A teď mi jdi z cesty.“

„Carnegie, pleteš se do příliš významného obchodu. Ostatně, co pro tebe ty dva podvratáci znamenají?“

„To je moje věc. Teď odcházíme.“

„Já se s tebou nechci hádat. Možná bychom mohli dosáhnout... nějakého finančního vyrovnaní?“

Jenže Carnegie měl těch řečí tak akorát. Zavrčel a vrhl se po Grimshawovi. Ten vyděšeně uskočil a pokusil se zasáhnout útočníka bičem, jenže byl příliš pomalý. Vlčí muž ho chytil za předloktí, vytrhl mu bič z ruky a odhodil daleko přes dvůr. Vzápětí se rozmáchl a zasadil Grimshawovi strašlivý úder tlapou. Ten úder neustál a klesl na kolena. Carnegie se znovu napřáhl.

„Ne!“ vykřikl Jonathan.

Vlčí muž se otočil a vrhl po něm rozzuřený pohled.

„Nedělejte to! Vždyť ho zabijete!“

„No a?“

V jeho hlase rezonoval nebezpečný tón. V ten okamžik si Jonathan uvědomil, že nemluví se soukromým detektivem, nýbrž že stojí mezi dravcem a jeho kořistí. „Že se vám chce s ním párat. Vždyť se na něj podívejte!“

Carnegie svíral Grimshawa za krk, který připomínal loutku. Pohled měl zastřený, nohama máchajícíma bezmocně ve vzduchu se snažil najít alespoň nějakou rovnováhu.

„Jsi daleko od domova, chlapečku. Možná bude lepší, když zavřeš klapačku.“

„Nestojí za to,“ hlesl Jonathan potichu, leč rozhodně. „Když ho zabijete, nebudete o nic lepší než on.“

Carnegie vztekle zavrčel a znovu pozdvihl ruku. „Já si budu zabíjet, koho budu chtít. Zkus se mi připlést do cesty, kluku, a zametu s tebou taky. Kulka nekulka.“

„To z vás mluví někdo jiný. Vždyť vás znám. Vy přece nejste nějaký obyčejný vrah.“

Jonathan byl úplně ztuhlý napětím. Carnegie ho probodával pohledem a on dobře cítil, že za tím pohledem vře zlost a nenávist. Stejně tak mu bylo jasné, že kdyby uhnul pohledem, bude to jeho konec, proto stál nehnutě a díval se Carnegiemu přímo do očí, přestože každý sval v jeho těle toužil prchnout. Stáli proti sobě takhle několik vteřin, které jim ovšem připadaly jako celá věčnost, načež vlčí muž zlostně zavyl a odhodil Grimshawa stranou. Majitel zvěřince se plazil po dlažbě a žalostně naříkal.

Carnegie vyrazil do noci, zuřivě vyl, nadával, narážel do zdí, kopal do pouličních lamp, dokonce vystartoval po toulavé kočce, která mu přeběhla přes cestu, přitom se čas od času otočil a vrhl zlostný pohled k chlapcům, kteří poslušně klusali za ním, ovšem dávali si dobrý pozor na to, aby se nepřiblížili víc, než je záhodno. Po několika minutách plných strašlivého napětí začalo vrčení ustupovat, Carnegieho svaly přestaly napínat švy na oblečení a i jeho páteř se vrátila do normálního tvaru. Nakonec se úplně uklidnil, přistoupil k Jonathanovi, objal ho kolem ramene a odtáhl od Rickyho.

„Jak se držíš?“

„Ale jo, docela to jde. Trochu mě bolí noha, bok ještě víc. A taky jsem ztratil nůž. Ale aspoň jsem naživu.“

„To je přístup k životu,“ pochválil ho Carnegie, a po krátké odmlce dodal: „Já Skeeta nezabil.“

„Cože?“

„Jen abys věděl. Nezabil jsem ho, skřeta. Sice na tom není úplně nejlíp, ale tuhej taky není.“

Jonathan na něj nevěřícně koukal: „A proč mi to říkáte?“

„Protože třeba Grimshawa, toho bych býval zabil. A možná bych zabil i tebe. Musím říct, že kvůli tomu slizounovi pěkně riskoval.“

„Možná. Anebo třeba ve vás mám větší důvěru, než máte vy sám v sebe.“

Carnegie se suše zasmál. „Možná jo. Ale teď jdeme. Ještě jsem kvůli tobě nevečeřel.“

Na opačném konci Temné strany se na Savage Row snesla mlha jako studená, provlhlá opona. Raquella stála u okna v obývacím pokoji a soustředěně pozorovala, jak tma a mlha pohlcuje velké jilmy a poté i železný plot ohraničující pozemek. Mléčné světlo lamp z ulice nedokázalo temnotu prosvítit, dodávalo scéně jen na přízračnosti.

I když Raquella nemohla říci, že by se uvnitř tohoto domu někdy cítila naprosto bezpečně, teď byla ráda, že je uvnitř. Obývací pokoj osvětlovaly parafínové lampy a oheň vesele praskající v krbu. Pán se uchýlil do své pracovny už před několika hodinami a ona teď měla volno. Posledních pár dní měl Vendetta zvláštní, nevyzpytatelnou náladu. Například Raquellu vyplísnil za to, jak mu podává oběd, a o chvíli později se jí za svůj výpad omluvil. Takové proměny nálady nebyly u Vendetty obvyklé. Znervózňovalo ji to, a byla ráda, když mohla být o samotě.

Ať už byly důvody Vendettovy nervozity jakékoli, Raquella tušila, že mají něco do činění s Carnegiem a tím chlapcem jménem Jonathan. Dokonce ani teď nechápala, proč Vendettovi neřekla, že ten chlapec se jmenuje jinak. Jonathan v sobě měl něco, snad směs zranitelnosti a vnitřní síly, co druhého nutilo mu pomoci. A teď za to šeredně zaplatíš. Jestli se to někdy Vendetta dozví... říkala si v duchu a srdce se jí svíralo úzkostí. Při pomýšlení na tuto možnost

se otřásla zimou – navzdory teplu sálajícímu z krbu. Dobře věděla, jak dopadli ti, kteří se odvážili zprotivit se jejímu pánovi.

Byly tomu téměř tři roky, co jeho vůz zastavil před jejich domkem v chudé části Temné strany zvané Lower Fleet. Takový honosný kočár předtím v jejich čtvrti nikdo neviděl a špinavé, zanedbané děti se hned sesypaly kolem něj, aby se mohly alespoň dotknout bohatého vyřezávání a přitisknout tvář ke sklu.

Raquella byla nejstarší z šesti dětí a zrovna s vyhrnutými rukávy a mydlinami až v obličejí koupala svou mladší sestru. Vůbec netušila, co se před domem děje, dokud ji rodiče nezavolali dolů – v předsíni stál elegantně oblečený Vendetta. Svýma modrýma očima si zvědavě prohlížel vnitřek domu a bylo jasné, že mu neujde jediná skvrna, jediný rozbitý kus nábytku. Na jeho uhlazené tváři se rozprostřel pobavený, pohrdlivý úšklebek.

Raquellini rodiče, evidentně zaskočení tím, že do jejich domu zavítal tak významný host, ze sebe okamžitě vykoktali vysvětlení: „Tady pan Vendetta potřebuje do svého domu služebnou.“

„A dospěl k názoru, že ty budeš ta pravá!“

„Jaké štěstí! Není to úžasná novina, Raquello?“

Ta si rychle upravila rukávy, a aniž by vzhlédla, odpověděla: „Asi jo. Kolik se za tu práci platí?“

Matka zalapala po dechu. „Ale Raquello, takhle přece nemůžeš s panem Vendettou mluvit. Odpusťte, pane. Naše nejstarší dcera rychlejc mluví, než myslí.“

Bankéř odbyl omluvy mávnutím. „To není problém. Dívka má ambice a je lačná po penězích – to vůbec nejsou špatné charakterové vlastnosti.“

Teprve teď Raquella pohlédla Vendettovi do očí. „Ani jednu z těchto vlastností nemám. Jen mám hodně brášek a sester, na který musím myslet.“

Následovala dlouhá, chladná odmlka.

„Asi bych tě měl upozornit, že služba na Výšinách není bez... jistých rizik. Služebná, co nedokáže držet jazyk za zuby, může přijít do pěkných problémů.“

To Raquella moc dobře věděla. Zvěsti o záhadných úmrtích a zmizeních na Savage Row prosákly až sem, mezi ty nejubožejší

domky na Lower Fleet. Jenže otec byl věčně bez práce, jídla bylo čím dál méně... má snad na výběr?

„Pokud budete tak laskav a zaměstnáte mě, pak udělám vše, co je v mých silách, abych si vaši laskavost zasloužila.“

Ústa se mu zkřivila do zvláštního úsměvu. „Možná bychom spolu nakonec mohli vycházet.“

A svým způsobem vycházeli. Ano, občas se stalo, že Raquella promluvila dřív, než myslela, na což její pán vždy reagoval spalujícím pohledem plným zloby a nenávisti, a její život se ocitl na vážkách, nicméně všechny jeho tresty přežila a díky pravidelnému měsíčnímu platu mohla ulevit rodině. Vendetta si cenil její pozorné služby a rychlého myšlení, takže ji nechával žít, a čas od času se jí dokonce svěřil. Přesto v sobě Raquella jen stěží hledala pocit vděčnosti za to, že byla vytržena z domova, aby sloužila tomuhle studenému, bezcitnému vrahovi. Možná i proto pomohla Jonathanovi. Bylo docela dobře možné, že její instinktivní rozhodnutí nemělo co do činění s ním ani Carnegiem, nýbrž že prostě chtěla potrestat Vendettu.

V krbu praskl hlasitě uhlík a Raquella leknutím nadskočila. Uvědomila si, že se úvahám oddává už příliš dlouho.

Musí přece ještě vycídit stříbrnou konvici, vždyť za chvíli bude podávat čaj. Zrovna odcházela od okna, když se zvenčí ozval dusot kopyt, a ona opět vyhlédla. Ze tmy se vyřítil kočár a koni cválajícímu v plném trysku odletovala pěna od huby. Když dorazili k domu, kočí prudce zatáhl za opratě a vůz s drcnutím zastavil. Kůň nesouhlasně zaržál, začal nervózně hrabat nohama a z těla mu stoupala oblaka páry. Kočí opatrně slezl z kozlíku. Oba příchozí byli zahaleni do dlouhých plášťů a silně kulhali. S velkými problémy vystoupali po schodech ke vchodu do domu a zabušili na dveře.

Raquelle se srdce rozbušilo ještě víc, rychle seběhla k hlavním dveřím a otevřela. Již dávno se naučila, že u Vendetových návštěvníků musí člověk působit sebevědomě, nehledě na to, jak se cítí uvnitř. Pokud vycítili, že se jich člověk bojí, znamenalo to velký problém.

„Ano?“ prohodila směrem k postavě halící se do pláště a to jediné slovo pronesla tak, aby v něm byl náznak panovačnosti.

„Musím hned vidět Vendettu,“ zašeptala postava.

„Obávám se, že pán je právě zaneprázdněn. Třeba bych mohla vyřídit vzkaz.“

Postava si shrnula kápi z hlavy a Raquella leknutím uskočila. Byla to Marianne. Obličej měla samý šrám a po tváři jí stékala krev.

„Na tyhle hry nemám čas, Raquello. Musím s ním mluvit hned teď. Je to naléhavé. Věř mi, že za mou návštěvu bude rád.“

Raquella tedy pootevřela dveře a pustila lovkyni lidí dovnitř. Dobře věděla, že hodně riskuje, když k Vendettovi uvede návštěvníka bez ohlášení, ale Marianne má naléhavý důvod, když se potuluje nocí v takovém stavu. Gestem Marianne ukázala, aby počkala ve vstupní hale, než návštěvu ohlásí.

Vendetta podřimoval v jednom z křesel a v obličeji byl ještě pobledlejší než obvykle. Když k němu Raquella opatrně přistoupila, s trhnutím se probudil a věnoval jí zlostný pohled: „Co je?“

„Nerada vás ruším, pane, ale je tu Marianne. Tvrdí, že s vámi potřebuje mluvit v neodkladné záležitosti.“

Vendetta najednou ožil. „No, no dobře, tak ji uveď dál.“

„Jak poroučíte, pane.“

Raquella se uklonila a pospíchala zpět do vstupní haly, kde už Marianne netrpělivě přešlapovala. „Nejvyšší čas,“ utrousila, když se protáhla kolem služebné a vrazila do pracovny.

Jakmile Marianne zmizela ve Vendettově pracovně, celý dům se opět ponořil do ticha. Raquella se na okamžik zarazila a snažila se usilovně přemýšlet. Pak se rozběhla po zadním schodišti, které bylo určené pro služebnictvo. Se zdviženou sukní brala schody po dvou, až vyběhla do třetího patra. Zde se většina místností nepoužívala a Raquella ve tmě opatrně našlapovala po hustém koberci. Nábytek byl zakryt prostěradly, aby se na něj neprášilo, což dodávalo místnostem zvláštní atmosféru: jako by zde stála přízračná armáda bílých předmětů roztodivného tvaru.

V poslední místnosti byly do vzdálené zdi zasazené těžké dveře. Raquella vytáhla z kapsy klíče, po hmatu našla ten správný a dveře odemkla. Postřehla, že se jí klepou ruce, a přísně sama sebe napomenula, ať se kouká uklidnit.

Byla to vlastně dřevěná galerie, z níž se shlíželo přímo do Vendettovy studovny. Z této výšky působila místnost ještě impozantněji. Byla to vlastně jedna velká knihovna – regály s knihami sahaly až ke stropu a dalo se na ně dosáhnout jen z těch nejvyšších štaflí. Raquella se po čtyřech doplazila na okraj galerie a skrze dřevěné žebroví opatrně nahlédla dolů. Vendetta stál se založenýma rukama před krbem a jeho tělo vrhalo stín přes celou místnost. Marianne seděla v jednom z křesel a v obličeji se jí zračilo vyčerpání. Chvíli ani jeden z nich nic neříkal, až mlčení prolomil posměšným tónem Vendetta.

„Těžký den?“ zeptal se nevinně.

Marianne zavrtěla hlavou. „Jen jsem se trochu pohádala s akváriem plným barakud. Bestlie se proměnila v pravé peklo. Skeet zmizel, málem jsem přišla o Humbla. Je v nemocnici, ale netuším, jestli se z toho dostane.“

„Upřímnou soustrast. Co se stalo?“

„To všechno ten kluk. Ten malej Starling.“

Raquella tiše vydechla. Vendetta sebou trhl. „Ty víš, kde je?“

„Vím, kde byl. Chytli jsme ho, odvezli ke Grimshawovi, ale podařilo se mu utéct. A vzal s sebou i toho druhýho kluka.“

Vendetta se slabě usmál a přešel k baru. Z křišťálové karafy si nalil do sklenice trochu hustě tmavé tekutiny a zhluboka se napil. Do tváří se mu vrátilo trochu barvy. „Toho kluka bych doopravdy rád dostal do rukou.“

„No, tak to bys ses měl obrátit na Carnegieho,“, odpověděla mu Marianne.

„Cože?!“ otočil se prudce Vendetta.

„Carnegieho, toho detektiva. Chrání toho kluka od okamžiku, co se objevil na Temný straně. To nevíš?“

Vendetta položil skleničku na sekretář a ruka se mu třásla zlostí. „Ne, to jsem věru netušil,“ odpověděl hlasem, který naháněl děs svým klidem. Stíny v místnosti se prodloužily. „Když mi to

říkáš až teď, musíš pro to mít nějaký důvod,“ pronesl klidně Vendetta, naklonil se k Marianne a dodal: „Proč mi to říkáš právě teď?“

Marianne jen pokrčila rameny. „Bez Skeeta toho kluka nenajdu. A bez Humbla ho nechytím. Ani jednoho z nich teď po ruce nemám. Ten kluk zmrzačil oba moje spolupracovníky a připravil mě o práci – alespoň v tuhle chvíli. Tak jsem si říkala, že zajdu za tebou a vyklopím ti, co vím. A taky že ti dám něco, co jsem našla v Bestilii.“

Sáhla do záhybů pláště a přitom jí tvář zkřivila bolestivá grimasa. Nakonec vytáhla drobný předmět. Raquella se natáhla, aby předmět zahlédla, stále vystrašená, že ji někdo uvidí.

Starosti si ovšem dělala zbytečně. Vendetta měl oči jen pro úzkou dýku, kterou mu Marianne podávala na zakrvácené dlani. „Jsme si kvit?“ zeptala se lovkyně lidí.

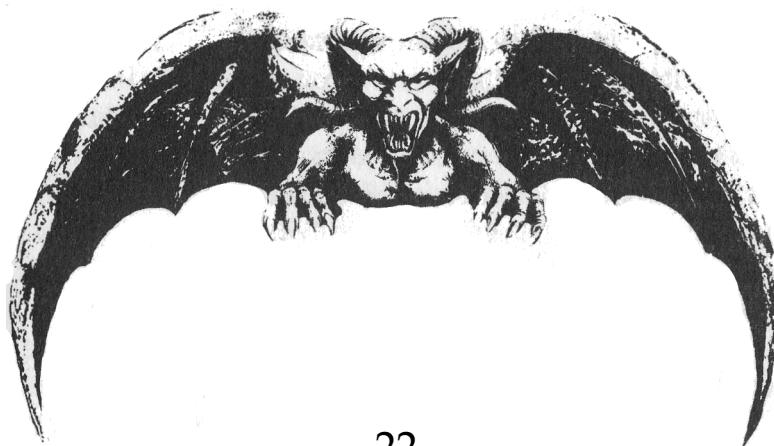
Vendetta jí vytrhl dýku, odběhl do rohu místnosti, kde se schoulil do klubíčka, cosi si pro sebe mumlal a něžně hladil svůj ztracený poklad. Marianne, zhroucená v křesle, v šoku přihlížela. Vendetta, vždy tak sofistikovaný a uhlazený, se najednou choval jako nějaké zvíře. Nakonec po chvílce vstal a zastrčil si nůž do vestičky. Pak nabyl obvyklého výrazu, usmál se a pohladil Marianne po třesoucí se tváři.

„Za to jsem ti skutečně vděčný. Dostane se ti odměny.“

„A co bude teď?“ zašeptala. „Hodláš tomu malému Starlingovi dál ubližovat?“

„Ubližovat? Marianne, on se postavil proti mně – takže zemře. Ale ne dřív, než se dozví skutečný význam slova bolest. Ne dřív, než zajdu na návštěvu k jeho otci.“

Raquella se rychle a potichu stáhla z galerie. Nebylo času nazbyt.

22

Carnegie přihodil do ohně další poleno a zhluboka si povzdychl. Zabořil se ještě hlouběji do křesla a vychutnával teplo sálajícího krbu. V mihotavém světle ohně byly zřetelně vidět hluboké rány na tváři: památka na souboj se Skeetem. Zvířecí vztek z jeho obličeje již vyprchal, zježená srst zmizela, drápy se zatáhly. Nyní vypadal unavenější a lidsější než kdykoli předtím.

Oproti tomu Ricky se dokonce ani v relativním bezpečí Carnegieho kanceláře nedokázal zcela uklidnit. Seděl, jako by spolkl pravítko, a prudce trhnul hlavou při sebemenším zvuku, ošil se při každém výkřiku, který se ozval z Fitzwilliamovy ulice. Jonathan moc dobře věděl, jak se cítí. I jemu v žilách stále pulsoval adrenalin. Vlastně od okamžiku, kdy se dostal na Temnou stranu, neustále utíká a bojuje o přežití, ale nikdy se necítil živější. Poprvé v životě se ničeho nebál. I tak ale kvůli Rickymu přešel k oknu a zatáhl závěsy.

„Co budeme dělat teď, Carnegie?“

„Ted? Především si odpočineme,“ zamumlal vlčí muž. „Pošleš Rickyho zpátky na Světlou stranu a já se pokusím vymyslet nějaký plán, jak zabránit tomu, aby nás Vendetta oba zabil.“

„On po vás nepůjde – aspoň dneska v noci určitě ne.“

Jonathan se prudce otočil. Ve dveřích stála Raquella, s vážným výrazem ve tváři. Carnegie vstal z křesla a ospale si mnul obličej.

„Raquello! Co tu proboha děláš?!“

„Musím vám něco říct.“

„Jestli Vendetta zjistí, žeš za mnou šla, budeš mít velkej problém, holčičko.“

Ona jen zavrtěla hlavou. „Neměla jsem na výběr. Vždyť nemáte telefon. Tak či onak, on se to nedozví. Vydal se totiž za potravou na Světlou stanu. Má zpátky svou dýku.“

„Nechápu. Jakou dýku?“

Raquella si rozeplula kabát a posadila se na pohovku. „Vždycky, když se živí lidskými bytostmi, používá Vendetta takovou zvláštní dýku, kterou je rozpárá. Je vyrobena ze zvláštního materiálu, který zabraňuje přenosu jakýchkoli chorob. Je strašně paranoidní, že něco chytí – nakonec většinu upírů zabila špatná krev.“

Jonathan pomalu začínal chápat. „Počkej! Já ten nůž měl! Našel jsem ho v nemocnici, ve vedlejším pokoji, co ležel můj táta! V nemocnici!“

Raquella přikývla. „To dává smysl. Tak si tě spojil s tím nožem, a proto po tobě šel. Jeho nůž, to je klíč k jeho strachu – bez nože by se nenajedl. A dneska večer k nám přijela Marianne a ten nůž mu vrátila.“

„Ale já ho našel v nemocnici u táty. Na Světlý straně.“

„Jo, to souhlasí. On tam občas jezdí za potravou. Nedokáže totiž pít krev čistokrevných světlostraňanů, ta je moc silná a on by z toho zešílel. Nicméně když v sobě oběť má trochu krve z Temné strany, anebo jim rozum zachvacuje šílenství, pak to vypít může. I proto je tak silný. Řekla bych, že pacienti v oddělení tvého otce musejí mít nějakou spojitost s Temnou stranou.“

Teď ta mozaika už konečně dávala smysl. Najednou se ale Jonathan zarazil. „Ale co udělá teď, když má tu dýku zpět?“

Sám dobře znal odpověď na svou otázku. Raquella sklopila zrak. „Dnes večer se znovu vydal do nemocnice. Za potravou. A ví, že tvůj táta tam je. Jonathane, je mi to strašně líto.“

Jonathanovi se zamotala hlava, takže se musel okamžitě posadit. Carnegie se mu snažil něco říct, ale slova jen klouzala kolem něj a propadala se do chaotické džungle zvuků. Vendetta se

chystá napadnout Alaina, který leží bezmocně na nemocničním lůžku. Vzpomínka na otce rozžehla oheň v Jonathanově hrudi.

„Musím okamžitě do nemocnice!“

„Má proti tobě hrozný náskok, nemáš žádnou šanci ho dohonit.“

„Pak musíme otce nějak varovat. Musí přece existovat nějaký způsob, jak se k němu dostat.“

Carnegie jen smutně zavrtěl hlavou. „Je mi líto, chlapče, ale se Světlou stranou se tady odsud nespojíme.“

Z opačné strany místnosti se ozvalo zakašlání. „Nejsem si tím úplně jistá,“ vložila se do hovoru Raquella, „ale vzpomínáte na ten telefon ve Vendettově skleníku? Jednou jsem ho slyšela telefonovat a myslím, že to právě bylo s někým na Světlé straně. Má tam tolik kontaktů, že by to ostatně dávalo smysl. Jestli chcete, mohli bychom zkusit zavolat odtamtud.“

Carnegie sepal ruce. „Musíme to rozhodně zkusit. Hod’ mi klobouk, chlapče, a vyrazíme.“

Ricky měl po celý ten rozhovor dojem, že každým okamžikem omdlí. A při představě, že by měl jet na Výšiny, se dočista rozklepal. „Jestli ten chlápek je upír... tak co se stane, když nás chytí?“

„Není doma, takže nás nechytí,“ uklidňoval ho Jonathan.

„A nemohl bych raději zůstat tady?“ prosil Ricky.

Carnegie přikývl. „Jestli chceš, chlapče. Myslím, že jednu noc bys to přežít moh.“

Zvenčí se ozval další strašlivý výkřik a Rickymu ztuhly rysy v obličeji. „Půjdu s vámi.“

Hřmotný vlčí muž ho poplácal po zádech a utrousil: „Hodnej kluk. Já věděl, že se rozhodneš správně.“

Před Carnegieho domem parkovalo zvláštní vozidlo. Na první pohled připomínalo kočár, jenže namísto koní mělo jednoduše protaženou přední část a na místě kočího vyčuhoval z podlahy volant.

„To je Vendettovo auto, půjčila jsem si ho,“ vysvětlovala Raquella.

„Ty to umíš řídit?“

„Dokážu to rozjet. Ono se to o sebe pak už nějak postará.“

Vyhoupala se do vozu, pečlivě si upravila sukni a teprve pak uchopila volant. Jonathan s Rickym si vlezli dozadu, zatímco Carnegie se neohroženě postavil před vůz a začal točit klikou, vyčnívající z mřížky chladiče.

Jonathan se naklonil k Raquelle: „To se musí vždycky natáhnout, než to jede?“

S hlasitým prskáním a prskáním motor konečně naskočil, až to s pasažéry v sedadlech začalo pohazovat sem a tam. Raquella se otočila a věnovala Jonathanovi našťvaný pohled: „Nemáme času nazbyt a tohle je nejrychlejší vozítko na Temný straně. Jestli se ti to nelíbí, můžeš si vystoupit a mazat po svých.“

Do auta konečně naskočil i Carnegie, Raquella přidala plyn, až se na kluzké dlažbě protočila kola, hlasitě zatroubila a pak auto vyrazilo vpřed.

Byla to cesta, na kterou Jonathan do smrti nezapomene. Nemohli jet až tak rychle, nicméně vůz neměl žádné bočnice ani dveře, takže svým pasažérům neskýtal sebemenší ochranu a všichni se museli urputně držet, aby nevypadli na silnici. Vedle něj poskakoval na sedadle Ricky a s každým mírným zatočením volantu do sebe narazili. Jak mu vítr cuchal vlasy a kola drkotala po kočičích hlavách, Jonathan se nemohl ubránit nadšenému úsměvu.

Jak tomu bylo na Temné straně v noci obvyklé, ulice byly plné kočárů, povozů a výrostků, ale Raquella si jich vůbec nevšimla. Zuřivě troubila na klakson a jela stále přímo, nehledíc na ostatní vozy, překvapené výkřiky lidí či nadávky kočích.

Đábelskou rychlostí prosviřtěli Grandem, kolem dčmanty ovčšených, zámožných Temnostraňanů mířících do Kinského makabrnózního divadla, kolem krví zbrocených párů hádajících se před budovou kasina Sanguinu a osamělých, podivínských postaviček mířících do klubu Psychósis. Jonathan napočítal přinejmenším tři vozy, které musely ze silnice sjet na chodník, aby se vyhnuly srážce s automobilem. Koně se vzpínali a ržáli strachy.

Ulici zachvátil chaos: neměnné tu teď bylo jenom neustálé troubení Vendettova klaksonu.

Carnegiemu na předním sedadle rozhodně dobře nebylo. Pokaždé, když těsně minuli nějaký jiný vůz, prudce trhnul hlavou, a když se Raquella bokem otřela o koňmi tažený omnibus, nevydržel se na to dívat a zakryl si oběma rukama oči. V jednom okamžiku se na ni dokonce obořil: „Vždyť nás zabiješ! To vždycky jezdíš takhle?“

Odpověděla mu, aniž by spustila oči z cesty před sebou: „Jo, takhle jsem jela k vám. Nikdy předtím jsem neřídila.“

Carnegie jen zaúpěl a skryl hlavu v dlaních.

Vůz vyletěl z Grandu a začal stoupat k Savage Row. Cesta teď byla podstatně klidnější, vzduch svěžejší a listy stromů se leskly měsíčním třpytem. Za nimi ustupovaly do dálky temné siluety továren a komínů.

Netrvalo dlouho a vynořily se před nimi gotické obrysy Vendettových Výšin. Brána do sídla byla otevřená a vůz prolétl po šterkové cestě. Když projížděli kolem fontány se sochou plačícího dítěte, Raquella prudce dupla na brzdy a ve smyku vůz zastavila přímo před vchodem. Z motoru vycházel bzučivý zvuk a po kapotě stékaly potůčky vody, jako by se automobil při ďábelské jízdě zapotil. Jonathana po dobrodružné cestě bolelo celé tělo, a když vystupoval z vozu, málem upadl. Raquella měla tvář špinavou od sazí, ale jinak se smála od ucha k uchu. „To nebyla špatná cesta, co? Myslím, že se docela lepším.“

Carnegie vystoupil z auta velice pomalu. „Mladá dámo, ty už za to nikdy neseď. Nikdy!“

Ohrnula rty a rázně vykročila do domu.

Uvnitř panovala naprostá tma. Raquella si u vstupních dveří zapálila svíci a potichu prošla halou. Svíce vrhala mihotavé stíny na dřevem vykládané zdi a groteskní obrazy, které zde visely.

„Nebude tu někdo?“ zeptal se starostlivě Ricky.

„Neměl by. Kuchařka by touhle dobou měla být už doma a já jsem z celého služebnictva jediná, která tu zůstává přes noc.“

V tichosti se proplížili domem a pokračovali dál do skleníku. Zde byla mlha ještě hustší, až to vypadalo, jako by žila vlastním

životem. Mísila se s deštěm a zanechávala na jejich tvářích kapičky vody. Jonathan měl všechny svaly napjaté a s každým krokem si byl čím dál jistější, že tam v té bílé tmě na něj číhají nějaké zlovolné potvory. I Ricky se cítil ještě nervóznější než v zajetí u Grimshawa. Tam aspoň věděl, co ho čeká. Ted' si říkal, zda ještě někdy spatří domov.

Oproti domu byl skleník teplý a útulný. Potůček poklidně tekla a rostliny příjemně šuměly, když kolem nich Jonathan procházel. Telefon byl přesně tam, kde si ho pamatoval, na stole na okraji patia. Namísto klávesnice měl zvláštní kolečko s otvorem pro jednotlivá čísla.

„Pokaždé, když strčíš prst do nějaké z těch děr, musíš kolečkem otočit,“ vysvětlovala mu Raquella a jen stěží skrývala svou netrpělivost. „Tedy víš, já si myslela, že na Světlé straně je spousta telefonů.“

Jonathan si jí nevšímal, místo toho usilovně přemýšlel, komu by měl zavolat. Do nemocnice číslo neznal a žádné kamarády neměl, takže mu zbývalo jen jediné číslo. Strčil ukazováček do dírky na ciferníku a začal vytáčet.

Spojení bylo příšerné a po době, která mu přišla jako celá věčnost, se ozval slabý tón. Jonathan se chytil rukou stolu. Toto je jeho jediná naděje.

„Haló?“

„Paní Elwoodová, to jsem já, Jonathan!“

„Jonathane? Kde proboha jsi? A jsi v pořádku?“

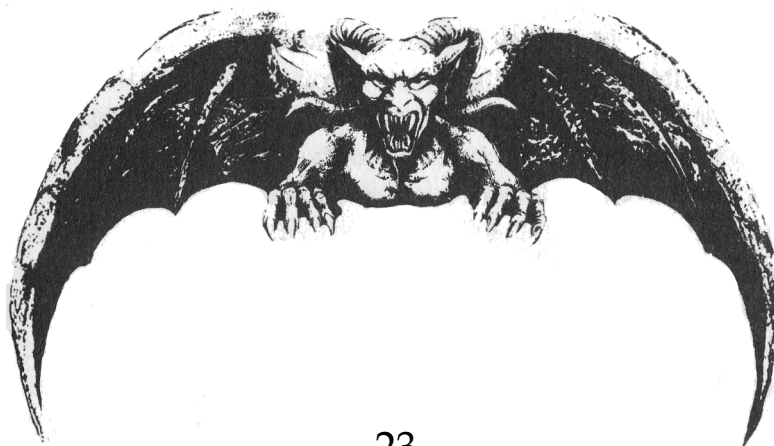
„Já jsem v pohodě, ale poslouchejte, otec je v nebezpečí, musíte mu pomoci!“

„Cože, drahoušku? To spojení je strašné. Musíš mluvit hrozně nahlas.“

„Pomozte tátovi! Je v nebezpečí!“ křičel do telefonu.

„Pomoci komu?“

Za zády se mu ozval mohutný výkřik Carnegieho a pak se spojení přerušilo.

Jonathan upustil sluchátko a bleskurychle se otočil. Skrze okna skleníku viděl, že venkovní svět se změnil a že mléčnou barvu mlhy vystřídala neproniknutelná temnota. „Co se to děje?“ vykřikl úzkostlivě.

Vzápětí se ozval náraz do skla, jako kdyby proti skleníku někdo něco hodil. Carnegie přiskočil k Raquelle a prudce ji uchopil za paži. Pod oblekem se mu opět začaly dmout svaly, na tvářích mu vyrašily první chomáčky srsti.

„Ví Vendetta, že jsme tady?“ zavrčel vztekle. „To on ti nařídil, abys nás sem vylákala?“

„Já nevím,“ vzlykala Raquella. „Já mu nic neříkala! Musel sem před svým odjezdem postavit stráž!“

Ozvalo se další bouchnutí, tentokrát silnější než prve, a vzápětí další. Mezi údery o sklo dokázal Jonathan venku rozeznat zvláštní šustění, třepot křídel.

„Co se to sakra děje? Co je to tam venku?“

Carnegie vrhl zlostný pohled na Raquellu a pak ji pustil. „Netopýři. Spousta netopýřů,“ dodal po krátkém mlčení.

Jonathan přeběhl k oknu a ze stolku v patiu přinesl petrolejku. Když přistoupil blíže ke sklu, spatřil ohromnou masu třepotajících se těl, která jako by vytvářela jedno obrovské zvíře. Křídly zuřivě mávali ve vzduchu, postrkovali se mezi sebou navzájem. Bez pudu

sebezáchovy prudce nalétávali proti skleníku ve snaze dostat se dovnitř. Jonathan pozdvihl lampu, aby se na ně podíval zblízka: okamžitě se za vzteklého mávání křídel stáhli.

Jonathan doběhl zpět do patia a postavil petrolejku na stůl. „Světlo se jim nelíbí. Jen nevím, co dalšího bychom proti nim mohli použít.“

„A kříž na ně neplatí?“ zeptal se Ricky.

Carnegie přimhouřil oči: „Co to blekotáš?“

„No přece... myslel jsem kříž, kruficix,“ vysvětlovat Ricky a udělal kříž z prstů na ruce.

„A jak by na ně asi měl působit? Myslíš, že se leknou a odletí domů s pláčem?“

„Dobře,“ vložil se do hovoru Jonathan, „jak se ale odsud dostaneme?“

Ze strany skleníku se ozval hluk tříštícího se skla.

„Rozbili okno!“ vyjekl Ricky.

Carnegie vzteky zařval a pěstí bouchl do stolu, který se pod úderem rozsypal. Oči měl podlité krví a Jonathan se na okamžik obával, že se na někoho z nich každou chvíli vrhne. On ale poklekl vedle Raquelly, jež tiše štkala na podlaze, a klidným hlasem se jí zeptal: „Musíme se dostat ven. Má to tady ještě nějaký jiný východ?“

Ona mlčky přikývla a ukázala do podrostu. „Někde tam vzadu, ale nevím přesně kde...“

Vzduch prořala mohutná rána, jak celé jedno sklo povolilo pod mohutným nápořem a rozlétlo se na střepy. Dovnitř se začaly drát hejna mohutných netopýřů.

„Pojďte!“ zavelel Jonathan. „A poberte všechny lampy, které najdete!“

Sám zvedl Raquellu a jal se ji táhnout směrem, který ona prve naznačila. Ricky bleskurychle doběhl do patia, kde popadl další volnou svítilnu a hned se vydal za nimi. Než zmizeli v hustém podrostu, Jonathan se odvážil ohlédnout za sebe. Jak v Carnegiem sílil vztek a zloba, jeho zvířecí rysy zcela nabyly vrchu nad jeho lidskou podstatou, mohutné svaly mu ještě zesílily, až to neunesly švy jeho oděvu. Hejno se jej neodvážilo napadnout, snad v něm

netopýři poznávali spřízněného nočního tvora, ale kroužili nad ním v obrovském oblouku.

„CARNEGIE! TAK POBĚŽTE!“ zavolal na něj z celých plic Jonathan.

Vlčí muž znovu zavyl a pak se vydal za ním. Běželi slepě hustým podrostem, klopýtali o kořeny a liány. Vegetace se jim zavírala nad hlavami, tvořila pevnou, neprostupnou střechu, vlastně jakýsi úzký tunel, který pronásledujícímu hejnu netopýřů znesnadňoval pohyb. Jonathan za zády slyšel Carnegieho odfrkování, na krku cítil jeho horký dech a nebyl si úplně tak jistý, zda vlčí muž prchá s ním, anebo ho pronásleduje. O kus dál za nimi do rostlinného tunelu vnikla mohutná černá vlna. Jednomu odvážnému netopýřovi se podařilo proniknout střechou ve vegetaci a seshora napadl Raquellu. Vykřikla a snažila se ho odehnat holou rukou. Jonathan se k ní naklonil a máchl po netopýřovi petrolejkou. Ten před světlem v hrůze ucukl, a když Jonathan máchl lampou podruhé, podařilo se mu zachytit netopýra za křídlo, ten ztratil rovnováhu v letu, několikrát se otočil a zmizel v zeleni.

„Přidejte! Už jsou těsně za námi!“ pobízel je Ricky.

Navzdory zranění v kotníku a bodavé bolesti v boku se Jonathan pokusil ještě přidat. Najednou se úzká cestička rozšiřovala v malé náměstíčko. Doběhli na druhý konec skleníku a před nimi byly staré zrezivělé železné dveře pokryté popínavými rostlinami.

„Jsou celé zrelé! Ty neotevřeme!“

„Jonathane!“ zapištěla Raquella. Najednou je pohltila, smršť netopýřů, kteří na ně neodbytně útočili. Jonathan jednou rukou rytířsky objal Raquellu, druhou točil kolem sebe petrolejkou. Najednou ucítil ostrou bolest v zátylku a v mžiku si uvědomil, že ho jeden z netopýřů zasáhl pařátem.

„Carnegie, tak něco dělejte,“ pobízel vlčího muže.

Namísto odpovědi se ozval nelidský řev, vlčí muž kolem nich prolétl jak kometa a prudce se vrhl na dveře. Ty pod jeho silou vyskočily jako zátky z láhve šampaňského a do skleníku začala proudit ledově studená mlha. Najednou stál Carnegie vedle něj, na kožichu skvrny od krve.

„Ricky!“ vykřikl Jonathan.

Netopýrům se podařilo zahnat Rickyho od dveří a chlapec teď bojoval o život. Máchal kolem sebe lampou jako mohutnou zbraní a paprskem světla protínal černý mrak, jenž jej obklopoval.

Carnegie vytáhl z náprsní kapsy svou placatku a lišácky se na Jonathana zazubil.

„Já ho odsud vytáhnou! Jděte!“

Nemusel Jonathana pobízet dvakrát. Sklonil hlavu, aby se vyhnul dalším zásahům, a vydal se k východu. I když měl petrolejku, v mlze toho moc neviděl, takže s Raquellou pobíhali trochu zmateně, nejdřív napravo, pak nalevo – prostě kudykoli, jen aby se dostali ze strašlivého skleníku. Povrch pod jejich nohama se měnil: dlažba přešla v trávu a najednou se ocitli na kluzkém, nízko střiženém trávníku.

Další mohutný řev přinutil Jonathana se ohlédnout. Na terase zahlédl matnou záři Rickyho petrolejky a pak jen přihlížel, jak ladným obloukem letí vzduchem a rozbitým oknem propadá do skleníku. Chvilku se nic nedělo, pak následovalo zašustění a mohutná exploze, jež rozrazila noční mlhu vysokými plameny. Vzduchem se neslo bolestivé pištění stovek tělíček. Výbuch vystřelil netopýry vysoko do vzduchu; zazářili proti noční obloze jako komety a s žuchnutím padali na zem.

Jonathan se předklonil a marně se snažil popadnout dech.

„Proboha, co to bylo?“ oddychovala přerývaně Raquella.

„Carnegieho speciální receptura,“ zasmál se Jonathan.
„Vždycky to nosí sebou.“

„Cože, to udělal tou placatkou?“

„Jo, ale to ti budu vyprávět jindy.“ Přiložil ruce k ústům a z plných plic zavolal: „Carnegie!“ v očekávání, že se mohutný muž každým okamžikem objeví.

Žádná odpověď však nepřišla.

„Ricky? Kde jsi?“

Ticho.

„Carnegie! Pojd'te sem. Tady jsme!“

Mlha dál zachovávala mlčení.

„Jonathane...“ hlesla Raquella.

„Musíme je najít.“

„Ale jak? Vždyť nic nevidíme. Musíme hlavně zmizet.“

„Ne! Zachránili nám život,“ dal se do pláče Jonathan. Slzy se mu nahrnuly do očí, ale Raquella mu naléhavě sevřela dlaň.

„Na tohle teď nemáme čas. Chceš se dostat k otci dřív než Vendetta, ne? Oni jsou určitě v pořádku, uvidíš. Tohle vypadá jako cestička. Měli bychom se tudy dostat zpět k bráně.“

Po těch slovech se dali znovu do pohybu. Čas jako by se zastavil, když procházeli podivnou mlhou. Jonathan se mohl jen soustředit na každý další krok a dávat pozor, aby neuhnul z cesty. Pozorně naslouchal, zda neuslyší zavytí nebo výkřik, prostě jakoukoli známku toho, že Carnegie a Ricky jsou naživu – nic se však neozvalo.

Zrovna když si v duchu říkal, že dál už nepůjde, objevila se před ním jako fata morgana zdobená brána.

„Tak jsme tady. Tohle je zadní brána.“

Raquella se opřela do brány, která se se skřípěním otevřela. Ocitli se na úplně jiné široké třídě, lemované stromy. Raquella se zachvěla zimou a přitáhla si kabát k tělu. „A co teď, Jonathane?“

„Musím co nejrychleji do Londýna, na Světlou stranu. Otec je v nebezpečí. Nevíš, kde se tu dá nejbliž přejít na druhou stranu?“

Raquella po něm vrhla pochybovačný pohled. „Vím o jednom místě, kam by se dalo dojít pěšky. Ale lehký to rozhodně nebude.“

Jonathan jen rezignovaně pokrčil rameny: „A je tu snad něco lehkýho?“

Ulice byly opuštěné a zvuk Raquelliných podpatků na chodníku se ozvěnou odrážel od výstavních paláců na Savage Row. Dvakrát Jonathan – v přesvědčení, že poblíž slyší cizí kroky – strhl Raquellu do postranní uličky a skryl se s ní za zdí. Jenže z mlhy nikdo nevyšel, a tak když se totéž pokoušel zopakovat potřetí, řekla mu, že to jsou jen přeludy. On si však zdaleka tak jistý nebyl. Ba naopak, na Temné straně na vás totiž stále někdo někde číhá.

Nakonec se Raquella zastavila a ukázala dopředu. Přímo před nimi ústila široká třída do křižovatky a na jejím rohu stála malá kruhová budova, jež na první pohled Jonathanovi připomínala observatoř. Skleněnou kupolí na vrchu prosvítalo mdlé světlo, osvětlující nápis „Savage Row“.

„Co to je?“

„Stanice metra Savage Row.“

„Stanice metra?“ zeptal se nevěřícně Jonathan.

„Jasně, na Temné trase.“

„Temná strana má metro?“

„Nejsme zas tak zaostalí, jak si myslíš. Do Ponurý slatiny by ses jinak plahočil celou věčnost.“

„Ponurá slatina? To zní jako vtip.“

Ona se skutečně zasmála. „Až tohle jednou skončí, vezmu tě tam. To člověk musí vidět, jinak tomu neuvěří.“

Raquella došla k budově a těžkými turniketovými dveřmi vstoupila dovnitř. Vstupní hala byla obrovská kruhová místnost připomínající vestibul luxusního hotelu. Byla tu pohodlná křesílka, na podlaze ležel koberec a atmosféru zpříjemňovaly květiny v květináčích. Elegantní mosazný turniket střežil vchod do chodby, nad níž se skvěl nadpis „K nástupišti“. Na zdi hořely louče a zaplňovaly místnost teplým světlem. Jonathan tiše hvízdnul.

„To je teda kultura!“

„No, to je jen Savage Row. Ne všechny stanice na Temný straně jsou takhle hezký.“

„Hm, to si dokážu představit. Ale je to tady trochu tichý, ne?“

Raquella se rozhlédla po opuštěné místnosti. „Jo, to je fakt... ono teda Temná trasa nemá úplně dobrou reputaci, takže skoro nikdo tímhle metrem nejezdí.“

„Špatnou reputaci na Temný straně? Tak to se teda fakt těším.“

„Hele, nech toho, řekla jsem ti, že to je nejrychlejší cesta, jak se dostat domů.“

Svižně prošla vestibulem, hodila minci do turniketu. Když prošla, vytáhla z kabelky další a tu hodila Jonathanovi: „Vy už asi halíře nemáte, co?“

„Jaký halíře?“ zeptal se zmateně a následoval ji skrze turniket.

Chodba záhy přešla ve strmé schodiště. Stropem prosakovala voda, kapala jim na hlavu i za krk – a také na schody: ty kvůli tomu byly neobyčejně kluzké. Jonathan sundal ze zdi jednu pochodeň a snažil se jim posvítit na cestu, co nejlépe to šlo. Postupovali pomalu a opatrně; Raquella se celou dobu držela jeho paže. Jak sestupovali do útrob země, teplota čím dál víc klesala, až Jonathan zaregistroval, že se mu docela obstojně kouří od pusy.

„Nahore to tedy bylo mnohem hezčí,“ utrousil.

Raquellu příliš zaměstnávala kluzká podlaha, takže si jakoukoli nabroušenou odpověď odpustila.

Nakonec sešli po schodech do obrovské podzemní jeskyně. Zde byla dvě nástupiště oddělená kolejišti a cestující mezi nimi mohli přecházet po můstku z tepaného železa. Po nepříjemném zážitku ze schodiště Jonathana překvapilo, že je to tu stejně luxusní jako horní vestibul. Podlaha byla čistá, pokrytá

mramorovými dlaždicemi, strop pokrývaly jemné dekorace. Cestující měli k dispozici křesílka a stolky: všechny byly v ten okamžik prázdné. Jediný zvuk vydávaly obří hodiny novogotického stylu. Právě ukazovaly čtvrt na tři. Během poslední doby se toho přihodilo tolik, že měl Jonathan dojem, jako by od posledního Alainova záchvatu uplynul celý rok a ne jen několik hodin.

Raquella netrpělivě vyhlížela vlak. „Mělo by to jet každou chvíli. V tuhle noční dobu jezdí fakt často.“

„Kam vlastně jedeme?“

„Vendetta mi kdysi prozradil, že existuje několik míst, kde se Temná trasa dotýká vašeho londýnského metra. Tenhle vlak projíždí kolem staré, dávno nepoužívané stanice jménem Down Street. Pokud se ti podaří dostat tam, pak se snadno dostaneš i na Světlou stranu a do nemocnice.“

„Cože? To chceš říct, že jako můžu jet domů metrem?“

Pokrčila rameny: „Tak úplně bych to neřekla. Uvidíš, až tam dojedeš.“

„Ale takhle jednoduché to přece být nemůže. V metru přece pracuje spousta lidí, řidiči, průvodčí a tak. To si myslíš, že by si nevšimli, kdyby kolem nich jezdil nějaký vlak plnej duchů?“

„A proč si myslíš, že si toho nevšimli?“

„Protože pak by přece věděli...“

Raquellino povytažené obočí jej umlčelo a ona se jen zasmála. „Ty se fakt musíš ještě hodně učit. Slyšíš? Už to jede.“

Jonathan nastražil uši a zaslechl z hloubi tunelu slabé bafání a o chvíli později se z temnoty do prostoru stanice vyvalil kouř páry. Koleje se rozechvěly očekáváním a hluk vydávaný lokomotivou byl stále silnější. Pak zapískala siréna a do stanice vrazila velká černá lokomotiva, jejíž ocelová kola se s hukotem otáčela závratnou rychlostí. Strojvůdce dupl na brzdy a souprava se s cukáním a poskakováním zastavila. Celý prostor stanice zaplnil hustý dým.

Každý vagón byl rozdělen do několika kupé. Jonathan se pozorně rozhlížel, zda někoho neuvidí, ale všechny vozy byly prázdné. Otevřel nejbližší dveře a pomohl Raquelle nastoupit.

Uvnitř byly tři řady sedadel obrácených proti sobě a zasunovací dveře, z nichž se vycházelo na boční chodbu propojující celý vlak. Zavřel vstupní dveře a vlak se okamžitě rozjel ze stanice.

Zprvu seděli mlčky. Jonathan tupě zíral do tmy za oknem. „Tohle je fakt strašidelný. Jako bychom byli jediný lidi v celém metru.“

„To taky asi jsme. Jinak tímhle metrem jezdí několik band lupičů, kteří okrádají lidi. Každý přece ví, jak bohatá je tahle část našeho města. Většina lidí ze Savage Row by se nikdy neodvážila jet metrem.“

„Aha.“

„Přirozeně čím blíží Grandu, tím víc lidí. Ve Fitzwilliamově ulici musíš šlapat přes mrtvolu, aby ses vůbec do vagónu dostal.“ Raquella si povšimla znepokojeného výrazu v Jonathanově tváři a po krátkém zachichotání dodala: „Ale neboj, hlupáčku, my vystoupíme dávno předtím.“

„Tak to jsem rád,“ odpověděl Jonathan, jemuž se alespoň trochu ulevilo.

„Samozřejmě tu je i skutečné riziko, že se tunel zavalí. To by pak bylo po nás.“

Jonathan si jen unaveně přejel rukou po tváři a zdržel se slov.

Vlak pokračoval na své přízračné cestě přes stanice Upper Croft a Wells. Sám se svými myšlenkami a pochybnostmi, Jonathan jasně cítil, jak v něm stoupá napětí. Ale Raquella měla úplnou pravdu – teď skutečně není čas na to rozptylovat se úvahami nad osudem Carnegieho a Rickyho. Musí se soustředit na svůj úkol. Je už blízko Světlé straně, své domovské části města, světu kabelové televize, počítačů, kosmonautů a popových hvězdiček. A taky je v tomhle světě jeho táta. A Vendetta.

Raquella mu jemně poklepala na rameno a vyrušila z myšlenek. „Měl by ses připravit. Každou chvíli budeme projíždět kolem Down Street.“

„Ty se mnou nejdeš?“

Sklopila oči k nohám a zavrtěla hlavou. „Promiň, nemůžu. Já jsem z Temné strany a jen málokterým z nás se podaří dostat se

někdy do vaší části města. Já se vrátím na Výšiny a porozhlédnu se po Carnegiem.“

„A co s tebou bude, když...“ Jonathan nedokázal tu myšlenku skoro ani vyslovit „Když se mi to nepovede? Když se mi nepodaří zastavit Vendettu a on se vrátí?“

„To fakt nevím. Budu si muset vymyslet nějakou výmluvu kvůli tomu skleníku. Ale to bude v pořádku. Byl na mě naštvanej už několikrát a jak vidíš, stále jsem naživu.“

„Jak se ale jen můžeš k tomu chlapovi vrátit?! Vždyť je to vrah. A navíc ještě upír!“

„A mám snad na výběr?“ rozhodila rukama. „U nás v městě nenajdeš moc míst, kde by ti platili takhle. Díky tomu můžu zaopatřit svou rodinu. Co jinýho bych podle tebe měla dělat?“

Jonathanovi se tvář zachmuřila zamyšlením. „To fakt nevím. Ale zkusím něco vymyslet.“

Raquella odvrátila tvář, aby skryla úsměv. „Hele, teď se soustřed' na tohle. Už jsme skoro na místě!“

„To ještě nebude ono. Vždyť pořád docela frčíme.“

„No víš, je tady takovej menší problém,“ nasadila rozpačitý výraz, „tenhle vlak totiž Down Street jen projíždí. Nestaví tam.“

„A jak mám tedy vystoupit?“

„Musíš vyskočit.“

Jonathan koutkem oka mrkl po páře valící se kolem oken. „Nezbláznila ses? Vyskočit?! V takovýhle rychlosti?“

„No jo, jenže jinak to nejde. Musíš prostě vyskočit.“

„To nemám šanci přežít. Proč jsi nic neřekla dřív?“

„Protože jsem tušila, že bys akorát chytil nerva.“

„Tak tos tušila sakra správně! Chceš mi snad nakecat, že takhle k nám z metra skáče Vendetta?“

„Hele, uklidni se, říkals, že chceš nejrychlejší cestu na Světlou stranu.“

Ucedil skrze zuby nadávku a vztekle otevřel dveře vagónu. Dovnitř okamžitě vlétla oblaka sazí a páry. Z téhle směsi pálily oči; oba se rozkašlali. Strojvedoucí hlasitě zahoukal. Jonathan vyhlédl do tunelu a v dálce zahlédl křivolaké nástupiště. Jonathan se oběma nohama zapřel o futro dveří a připravoval se na skok.

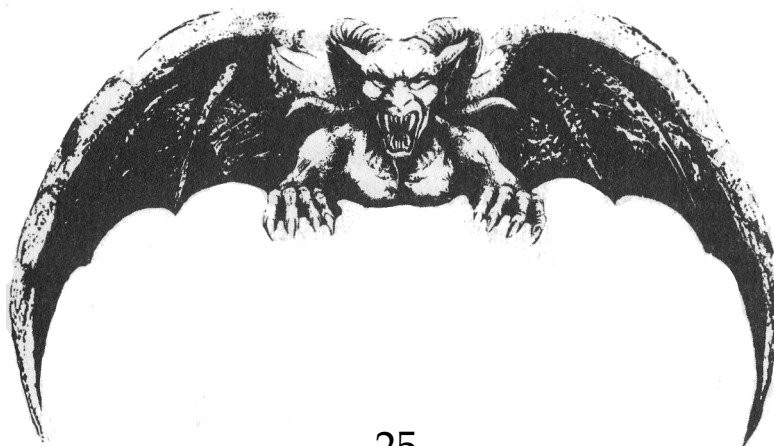
Oblaka páry jej zcela oslepovala, mohutný hukot parního stroje zas ohlušoval. Ne poprvé toho večera zapochyboval o tom, zda se dožije rána.

„Jonathane!“ vykřikla najednou Raquella.

Ohlédl se na ni.

„Hodně štěstí.“

Zasmušile přikývl a pak se připravil ke skoku. Znovu se ozvalo zahoukání; kvůli páře sice neviděl zhora nic, ale instinktivně vycítil, že projíždějí kolem nástupiště. Nebyl čas o ničem přemýšlet, bylo pozdě na to se otočit, a tak se s výkřikem vrhl z vlaku. Několik sekund visel v prázdnotě a pak s prudkým žuchnutím dopadl na nástupiště.

25

Jonathan ležel bez hnutí v prachu a špíně a polohlasně sténal. Při tvrdém dopadu na nástupiště si obnovil zranění, které mu prvního večera způsobil Carnegie, navíc jej příšerně bolela levá ruka, a to tak, až si myslel, že si ji zlomil. Nakonec se mu nějak podařilo si sednout. Šaty měl roztrhané, jedno koleno od krve. Rozkašlal se z všeho toho prachu, kterého se nadýchal, a pokusil se pohnout rukou, celým tělem mu projela ostrá bolest.

Jeho oči si pomalu začaly zvykat na tmou, takže kolem sebe začínal rozeznávat tvary a předměty. Na první pohled bylo zřejmé, že se nástupiště na Down Street nepoužívalo mnoho let. Podlahu i dřevěné lavičky pokrýval prach jako sněhová peřina. Odkudsi sem kapala voda a vytvářela na podlaze malé jezírko. V dálce bylo slyšet krysy, jež tu po svém království neohroženě pobíhaly sem a tam. I když už Jonathan stačil přivyknout odporným pachům Temné strany, tohle zanedbané nástupiště čpělo tak příšerně, že se mu z toho chtělo zvracet.

Ale i přesto se ho zmocňovalo pokušení jen tak si sednout, opřít se zády o zeď a usnout: a úplně tak utéct před bolestí zhmožděnin a zlomenin, utéct před světem brutálních vlkodlaků a nenasytých upírů. Pištění krys na jeho unavenou mysl působilo konejšivě a on cítil, že se mu pomalu zavírají víčka. Jen pár minut a bude v pohodě. Všechno bude v pořádku...

Pak mu ale najednou hlavou bleskla vzpomínka na Alaina ležícího na nemocničním lůžku, a ta ho probudila asi stejně, jako kdyby mu někdo do obličeje chrstl kbelík studené vody. Jestli má tátu zachránit, tak se odsud musí dostat co nejdříve. Zatnul zuby, opřel se o zdravou ruku a pomalu se postavil. Ten pohyb hrozně bolel, Jonathan však bolestivý výkřik polkl. Zato krysy se takovým projevům nebránily a jedna na druhou zuřivě pištěly.

Doklopýtal ke křižovatce chodeb rozbíhajících se na různé světové strany. Zdálo se až neuvěřitelné, že tudy před mnoha lety proudily davy běžných Londýňanů za nákupy, anebo domů po úmorném dni v práci. Tehdy v chodbách jistě svítila světla, která tomu hemžení dodávala příjemnější rozměr, a mnozí z procházejících byli určitě zabráněni do přátelského hovoru. V ten okamžik, desítky metrů pod zemským povrchem, se Jonathan cítil nejosaměleji v životě. Už propadal beznaději, že se z podzemního bludiště nikdy nedostane, když vtom sklopil pohled k zemi a všiml si v prachu lidských stop vedoucích do jedné z chodeb. Stopy vypadaly poměrně čerstvé. *Někdo* tu před chvílí šel – že by člověk od metra? Ne, Jonathan zavrtěl hlavou. Dobře věděl, kdo to byl. Někdo, kdo podobně jako on vyskočil z Temné trasy metra. Někdo, kdo riskoval život, aby se co nejrychleji dostal na Světlou stranu. Vendetta očividně zoufale toužil po krvi. V Jonathanovi jako by se probudila nová energie; vyrazil ke schodišti. V jednom jeho bodě spatřil žlutou šipku, která cestující varovala před vstupem do vyhrazeného prostoru.

Jonathan se zasmušile pousmál a jen přidal do kroku. To znamená, že jde správně. Když vyběhl schody, ocítl se uprostřed moderněji vyhlížejícího prostředí: plastový kýbl s vodou, zrezlý francouzský klíč, dělnická přilba.

Schody vedly do prázdného obchodu se zabeđenými okny. Přímo proti sobě měl pootevřené dveře, jimiž do místnosti pronikal jasně oranžový paprsek světla. Z ulice venku se ozýval hluk dopravy – moderní dopravy, ne skvostných kočárů a drožek. Měl by z toho mít radost, nic takového však nepocíťoval. Dveře otevřel ten, komu patřily šlépěje v prachu. Mohl to být jen jediný tvor, tedy spíše netvor, a měl před Jonathanem náskok.

První věc, která ho při východu šokovala, byl vzduch. Hustá oblaka smogu, jež visela nad Temnou stranou, byla pryč, vzduch působil svěže a čerstvě jako nikdy předtím. Továrny s jejich vysokými komíny teď nahradily mrakodrapy a obrovské neony, které do noci vypouštěly mohutné salvy světla. Rachotící vozy nahradily flotily taxíků, které se valily ulicemi a rozvážely lidi do jejich domovů. Ať se Jonathan podíval kamkoli, všude viděl lidské tváře a moderní oblečení. Restaurace i kluby už dávno zavřely, ale mladí lidé stále postávali na ulicích v hloučcích, večereli u stánků rychlého občerstvení, anebo spolu vtipkovali. Vzduch se plnil jejich smíchem.

Jonathan se stále nedokázal zbavit oné hrozby z Temné strany, byť se teď ocitl v úplně jiném světě. Očekával, že po něm každým okamžikem sáhnou něčí pařáty, anebo že mu proti obličejí vystřelí dýka. S napjatými smysly si razil cestu davem. Na sobě měl dosud šaty z Temné strany, navíc roztrhané a celé tělo pokryté ranami a modřinami, takže mu bylo jasné, že vypadá hrozně, ale v ten okamžik to bylo jedno. Byl zpět v londýnských ulicích, ve městě, v němž se dobře vyznal, v rozlehlé metropoli, kde ho nikdo neznal a kde byl každému lhostejný. Tu a tam si ho povšiml nějaký dospělý a překvapením svrástil obočí, Jonathan však pokaždé zmizel dřív, než stačil dospělý něco říct. Na rušnějších ulicích byli policisté, ale ti na sobě měli zelené reflexní vesty a Jonathan si dával moc dobrý pozor, aby se k nim nedostal na dohled. Kdyby ho spatřili, určitě by se ho začali zdlouhavě a složitě vyptávat – na to neměl čas.

Po zhruba dvacetiminutovém sprintu dorazil Jonathan konečně na nádvoří nemocnice U svatého Kryštofa. Zde bylo podstatně klidněji, jen světla v několika oknech naznačovala, že tu všichni nespí. Proběhl nádvořím a sáhl po klice u dveří do křídla, v němž ležel Alain. Naštěstí nebylo zamčeno. Nahoře v recepci seděla za pultem tiše jediná sestra, jejíž tvář osvětlovala stolní lampička. Byla hluboce ponořená do četby lékařských záznamů, takže si Jonathana všimla až v okamžiku, kdy se mu téměř podařilo kolem ní proplížit.

„Hele!“ vykřikla překvapeně, ale to už uháněl po chodbě. Stejně neměl čas se s ní hádat a čím větší počet lidí z ochranky přiběhne do Alainova pokoje, tím lépe.

Běžel po paměti, prudce zahrnul doleva, pak proběhl oddělením. Bylo tu zhasnuto a většina pacientů spala. Jonathan slyšel, jak mumlají ze spaní. Kdesi daleko za sebou zaslechl překvapený výkřik další sestry, která hned začala burcovat celou budovu. Hlasitý alarm probudil pacienty i na dalším oddělení, a jak jím Jonathan probíhal, neušlo mu, že malý muž se zběsilým výrazem v očích se právě vrhl na pacienta vedle sebe. Místnost se propadla do divokého chaosu, plného rvaček doprovázených nelidským řevem. Přes rameno zahlédl několik zřízenců v bílých pláštích, kteří se pokoušeli zjednat pořádek. To se jim ale hned tak nepovede, pomyslel si.

Vyběhl z oddělení, prudce zahrnul doprava, až po vyleštěném linoleu málem uklouzl. Teď už byl na otcově chodbě. Většina pokojů měla zavřené dveře, ale jeden byl otevřený a probleskovalo z něj na chodbu světlo. Jonathanovi poskočilo srdce. Přesně to byl totiž pokoj, který patří jeho otci. Přešel do kroku, opatrně se blížil k dveřím, z čela mu kanuly kapky potu a přerývaně oddychoval. Teď už nebylo, kam utéct – kam se schovat. Tak trochu bezděčně si Jonathan uvědomil, že nemá vůbec žádnou zbraň. Jestli je v otcově pokoji Vendetta, říkal si Jonathan v duchu, udělá s ním stejně rychlý proces, jako už určitě udělal s otcem. Opřel se jednou rukou o dveře a opatrně nahlédl dovnitř.

Žárovka nad postelí ozařovala celou místnost a Jonathan okamžitě rozeznal postavu Alaina Starlinga, ležící na posteli ve stejné pozici, jako když tu Jonathan byl minule – jako by se jeho otec za celou tu dobu ani jedinkrát nepohnul. U postele však byl nějaký muž, který si k otci přitáhl židli a teď se nad ním nakláněl.

„Ne!“ vykřikl prudce Jonathan a vběhl do místnosti.

Muž na židli se otočil a nastavil Jonathanovi kulatou, přátelskou tvář, v níž se zračil vylekaný pohled. Jonathan se zarazil uprostřed pokoje.

„Jonathan?“ zeptal se muž.

„Kdo jste? A jak víte, jak se jmenuji?“

Muž otevřel peněženku a vytáhl služební průkaz. „Strážník Shaw. Hledali jsme tě, Jonathane. Všichni o tebe měli strach.“

„A co tady děláte?“ zeptal se Jonathan podezíravě.

„Dnes večer nás kontaktovala tvoje známá, paní Elwoodová. Říkala, že jsi jí volal a říkal, že otec je v nebezpečí.“

A tak...“ gestem obsáhl místnost. „Tady jsem. Zrovna jsem kontroloval, jestli dýchá. Nikdy jsem člověka v takovémhle komatu neviděl. Hele, Jonathane, nechtěl bys mi říct, co se to tady děje?“

Z Jonathana postupně spadávalo napětí. Tak paní Elwoodová nakonec pochopila, co se jí pokoušel sdělit. A otec je v bezpečí. Najednou se znovu ozvala prudká bolest v ruce, i přesto se však zasmál. „Klidně bych vám to vyprávěl, ale bojím se, že mi nebudete věřit. Zní to hodně uhozené.“

„Inu, vždyť žijeme v uhozeném světě,“ ozval se hlas za Jonathanovými zády.

Jonathan se prudce otočil. Ve dveřích stála postava muže, zatím skrytá ve stínu.

„Jo, Jonathane, tohle je můj nadřízený, Carter Roberts, šéf Útvaru pro zvláštní vyšetřování.“

Muž udělal několik kroků do místnosti a Jonathan jen zalapal po dechu. Před ním stál Vendetta.

Jonathanovi se zatočila hlava. Zalapal po dechu, ustoupil o několik kroků a prstem ukazoval na Vendettu. Strážník Shaw seděl u postele a pokračoval, aniž by si vůbec něčeho všiml.

„Šéfe, pan Starling nereaguje na žádné podněty. Sestry tvrdí, že ve stejném stavu je už několik dní. Hlásím, že během mé služby se nic zvláštního nestalo, ani náznak, že by byl v nějakém nebezpečí.“

„Ale vždyť tohle je on! On je to nebezpečí!“ zakřičel zoufale Jonathan s prstem namířeným na Vendettu.

Shaw se hlasitě zasmál. „Ale Jonathane, klid, z pana Robertse strach mít nemusíš. Je to policista, dokonce velice vážený, šéf Útvaru zvláštního vyšetřování. To on vedl pátrání po tobě.“

„Ale vždyť on se mě celou dobu pokoušel dostat! A teď přišel sem, aby mi zabil tátu!“

„Kdepak, to já panu Robertsovi pověděl o tvém tatínkovi a zavolal ho sem. Musíš se uklidnit, chlapče. Tahle šílená obvinění nepomůžou nikomu a ničemu.“

Vendetta jen k Shawovi pobaveně mávl rukou: „Nedělejte si s tím starosti, strážníku. Sice jste mě vytáhl z postele a přivolal k pacientovi, který nejeví známky života, ale jsem rád, že se kluk našel. Rád ho vyslechnu.“ S úsměvem se obrátil k Jonathanovi: „Tak povídej, jak přesně jsem se tě pokoušel *dostat*?“

„Hledal jste dýku, kterou vraždíte lidi, a tak jste po mý stopě poslal Carnegieho, jenže jste nevěděl, že jsme přátelé,“ chrлил ze sebe jedním dechem Jonathan, až bylo obtížné mu rozumět. „Jenže pak jste se k dýce stejně dostal a vydal jste se sem, abyste vysál krev z mého otce. My to ale zjistili a varovali paní Elwoodovou, takže teď jsem tady a vy nemůžete dělat nic...“

Zarazil jej až výraz na tváři strážníka Shawa. „Tak poslyš, chlapče. Je nám jasné, že sis toho v poslední době prožil hodně, ale přesto...“ pokoušel se ho ukonejšit Shaw.

„Je to tak!“ zaječel na něj Jonathan. „Říkám vám, že to je pravda! Musíte mi věřit! Je to upír!“

V místnosti se po těchto slovech rozhostilo naprosté ticho, které přerušil až Vendettův štiplavý smích. „Tak tos mě dostal. Doznávám vinu. Ano, jsem upír. Pravnuk samotného Drákuly nebo něco takového.“

„Šéfe, ten kluk si asi v posledních dnech prošel peklem...“

„To je naprosto v pořádku, Shawe. Už jsem byl obviňován z daleko horších věcí.“ Natáhl ruku k Jonathanovi, který před ním prudce uskočil. „Koukni, Jonathane, jsi zraněný. Někdo se ti musí podívat na tu ruku – vypadá to, že sis ji zlomil. Mám takový návrh, necháme tě ošetřit a ty pak budeš strážníku Shawovi vyprávět, proč jsem podle tebe upír. Dokonce to můžeš dát i do výpovědi.“

Jonathan se ale přitiskl ještě těsněji k otcově posteli. „Jděte ode mě pryč, Vendetto. Já se odsud ani nehnu.“

Dva policisté si vyměnili pohled. Strážník Shaw s povzdychem vstal a znovu na Jonathanu promluvil: „No tak, chlapče, teď fakt není čas na nějaké hry.“

„Ale tohle žádná hra není! Mýmu tátovi jde o život!“

Shaw obešel postel a přibližoval se k Jonathanovi se zdviženýma rukama, čímž chtěl naznačit, že mu nehodlá ublížit. „Ošetří tě, odpočineš si a uvidíš, že se hned budeš cítit líp. Ráno se ti všechno bude jevit v úplně jiném světle, slibuju.“

Jonathan se kolem sebe zoufale rozhlédl po nějaké zbrani, kterou by mohl policistu odehnat, ale v místnosti nebylo vůbec nic.

„No tak, nech toho. Půjdem si dát kafe a něco k snědku.“

Shaw se po něm natáhl a chytl ho za zdravou paži. Jonathan sebou zuřivě mlátil, leč marně. Byl u konce se silami, navíc strážník byl překvapivě silný. Ačkoli se snažil Jonathana nesevřít příliš silně, stisk měl doslova ocelový. Pak jej odvedl ke dveřím, zatímco Vendetta pobaveně přihlížel. Jonathanovi se zalily oči slzami zoufalství a vzteku. Takovou cestu ušel, tak blízko otci se dostal a celé to je k ničemu.

„Promluvíme si na stanici, až se uklidníš. Mám pocit, že si máme hodně co říct, nemyslíš?“ prohodil směrem k němu Vendetta.

Jonathan po něm kopl nohou a jen těsně ho minul. Pak mu věnoval pohled plný spravedlivého hněvu: „Jestli tátovi zkřívíte jen vlasek na hlavě, tak vás zabiju. Slyšíte? Zabiju vás. A Grimshawa s Marianne taky. VÁS VŠECHNY!“

S nadávkou proceděnou mezi zuby ho Shaw vytáhl z místnosti, a s bouchnutím zavřel dveře. Chlapcovy výkřiky ještě rezonovaly po chodbě, když se Vendetta s úsměvem otočil k Alainu Starlingovi.

„No tak, konečně máme klid. Víš, že jsem se docela načeka, až se s tebou budu moci setkat? Měl bych ti pogratulovat k synátorovi, je to poměrně pozoruhodný chlapec. Tedy ne natolik, aby tě mohl zachránit, ale přesto na mě dojem udělal, to se musí nechat. Určitě ti bude chybět.“

Po těchto slovech zhasl světlo.

Chlapci zoufale docházely síly. Shawovi se podařilo chytit jednoho ze zřízenců a společně Jonathana táhli nemocnicí. Zprvu kladl odpor jako divoká šelma lapená do pasti, ale nebyl s to v takovém boji vytrvat delší dobu. Jako by pomalu přiznával porážku: po svých věznitelích už nekopal s takovou razancí a hlava mu padala ze strany na stranu.

Shaw měl důvod k radosti. Osobně se mu podařilo najít jednoho ze ztracených chlapců. A je dost dobře možné, tetelil se, že je Jonathan ještě dovede k Rickymu. Celý případ by tak mohl být vyřešen během několika následujících hodin, a to všechno jen díky jemu. U takového ostře sledovaného případu je skoro jisté, že

povýšení by ho neminulo. Pravděpodobně by na tom udělal celou kariéru. Jenže přesto Shaw žádnou extázi necítil. Proč? Proč jen měl ten pocit, že něco je špatně, a to dost? Proč mu nějaký hlas hluboko uvnitř říkal, že něco přehlédł, něco, co má obrovský význam?

Došli k recepci. Za okamžik opustí nemocnici a zamíří k policejní stanici. Jonathan se přestal úplně hýbat a dva muži tak táhli zcela bezvládné tělo. Shaw sraštil obočí. *Sakra, chlape, přemějšlej trochu!* říkal si. *Co ti jen mohlo uniknout?* Chlapec přišel s tak nepravděpodobným příběhem, až bylo obtížné si představit, že by v něm bylo byt' jen slovo pravdy. Dýky a upíři, postavy s těmi všemi divnými jmény...

A pak, z ničeho nic, to Shawovi docvaklo. Zastavil se a naléhavě zatřásl Jonathanem: „Kdo je Marianne?“

„Co?“

„Marianne. V pokoji jsi vyslovil její jméno. Kdo je to?“

Jonathan si unaveně povzdychl. „Loví lidi, najali si ji, aby unesla mě a Rickyho. Má úplně svítivé vlasy a dva pochopy – takovýho divnýho plešouna a pak obra, který umí děsně, rychle utíkat. Vrátila Vendettovi jeho dýku a on s ní teď určitě zabije mého tátu. Věříte mi aspoň něco, nebo ne?“

Shawovi jako by se z mysli zvedla hustá mlha, a všechno do sebe zapadlo: snímek Rickyho pořízený na Trafalgarském náměstí, obr na záběrech z bezpečnostní kamery, rozhovor, který vedl Roberts s tím mužem v garáži. Možná to zní úplně šíleně, ale ten kluk mluví pravdu, uvědomil si s hrůzou Shaw a jeho tvář se zachmuřila.

„Tak abys věděl, věřím ti to doslova. Pojd'.“

Pospíchali zpět do Alainova pokoje, jenže když tam dorazili, zjistili, že je zamčeno. Shaw Jonathana odstrčil, rozeběhl se a mohutným nárazem vyrazil dveře z pantů. Jakmile se dostal do místnosti, sáhl po vypínači a rozsvítil. Vendetta se právě skláněl s dýkou v ruce nad Alainem. Hluk ho vyrušil, otočil se a policista v hrůze ustoupil. Namísto tváře Cartera Robertse, šéfa Útvaru zvláštního vyšetřování, teď pohlížel tváří v tvář hrozivé, bestiální masce zloby a nenávisti. Z Vendettovy tváře zmizela veškerá

barva, oči se mu smrštily do úzkých štěrbin a přes dolní ret vyčuhovaly ostré upíří špičáky. Jonathan stál vedle Shawa a mlčky děkoval bohu. Vendettovy špičáky byly stále bílé, bez stopy krve – to znamená, že dorazili včas.

Vendetta vztekle zasyčel a odstoupil od Alainova lůžka. „Jasně jsem vám řekl, abyste toho kluka odsud odvedl,“ sykl a přešel si krvavě rudým jazykem po rtech.

„Zapomněl se s otcem rozloučit,“ odpověděl Shaw klidně.

„O minutu později a bylo by pozdě. To nedokážete nic udělat pořádně?“

„Radši odstupte od té postele, šéfe... anebo kdo vlastně jste?“

Vendetta se zarazil a v duchu přemýšlel o dalším kroku. Promnul si ruce, které Jonathan sledoval v němé hrůze. Během několika minut mu pokožka tak zestárla, že připomínala zažloutlý pergamen, prsty měl kostnaté a mnohem delší než předtím. Do vzduchu trčely hrozivě dlouhé nehty.

„A když neustoupím?“

„Ustupte od postele!“

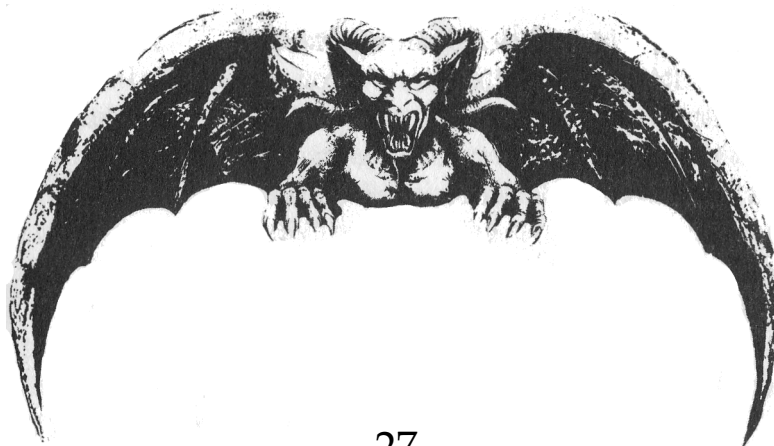
Upír už neváhal ani okamžik. S hrdelním zavrčením se vrhl s neuvěřitelnou silou proti Shawovi. Policista se nechal zaskočit, a tak jen stačil zvednout ruce před obličej, než na něj Vendetta dopadl. Svalili se společně na zem a v dokonalém propletení se váleli po podlaze. Tu a tam Jonathan zahlédl zdviženou pěst, zaslechl výkřik plný bolesti. Jenže pak přitmí pokoje protnul stříbrný odlesk a on v něm bezpečně poznal dýku. Zoufale se po ní vrhl, ale narazil jen do Vendettovy pěsti. Bylo to stejné, jako by trefil čelem zeď. Zlomenou rukou mu projela ostrá bolest.

Upír odplivl vzteky, a odhodil Shawa až na postel. Poté se otočil a s krvácející pravičkou se začal sápat po Jonathanovi. Zdvihl dýku a vítězoslavně se zasmál – v ten okamžik Jonathan věděl, že je konec. Upír ho chytil za límec a zašeptal mu do ucha: „Až to vyřídím s tebou, vysaju všechnu krev i z tvýho fotra.“

Jonathan ho vší silou udeřil na solar, ale upír ani nehnul brvou. Jednou rukou ho přitiskl ke zdi, druhou jemně přešel po jeho krku dýkou. Jonathan s hrůzou přihlížel, jak mu krev prýští na šaty.

Vendetta se k němu naklonil, až na krku cítil jeho mrazivý dech. Zavřel oči a čekal, kdy bolest ustane.

Pak ustalo úplně vše. Místnost pročísl srdceryvný výkřik, ovšem z Jonathanových úst se nevydral. Vzápětí Vendetta uvolnil smrtící sevření. Než Jonathan dopadl na podlahu, zahlédl za upírem důvěrně známou postavu, pak si jen matně pamatoval, že se někdo z místnosti odbelhal, a nakonec nad ním stál Shaw a ještě další muž, kterého vůbec neznal. Než ztratil vědomí, ještě stočil pohled k otci.

Před vchodem na policejní stanici ve středu Londýna se na čekající novináře snášel mírný déšť. Někteří z nich vzrušeně drmolili do mobilních telefonů, jiní si dělali poznámky do navlhklých bloků. Fotografové zajišťovali vybavení pro případ bouřky. Televizní zpravodajové si zkoušeli své vstupy na kameru. Všechno se chvělo očekáváním.

Z otáčivých dveří vyšel policista a zamířil na ulici. Novináři za ním okamžitě vyrazili a obklíčili ho mikrofony a fotoaparáty. Všichni vykřikovali otázky, až policista zvedl ruku, aby je utišil.

„Přečtu vám krátké prohlášení, a pak budete mít prostor pro otázky.“ Odkášlal si a narovnal papír, který držel v ruce. „Včera v noci se policistům ve spolupráci s Útvarem pro zvláštní vyšetřování podařilo zaměřit a zachránit jedno z dětí, které minulý týden unesla organizovaná skupina. Chlapec je v pořádku a byl navrácen rodině. Zločinci zatím nebyli dopadeni. Je možné, že utekli ze země. Nicméně Útvar pro zvláštní vyšetřování si je jist, že byla zmíněná skupina trvale narušena a nepředstavuje už pro naše děti žádné nebezpečí. Nějaké otázky?“

„Strážníku Shawe...“ přihlásil se reportér.

„Seržante,“ opravil ho s úsměvem Shaw.

„Omlouvám se, seržante Shawe. Mohl byste nám sdělit jméno zachráněného chlapce?“

„Ano. Jmenuje se Ricky Thomas. Daří se mu dobře a je rád, že je zase doma.“

Seržant se rozhlédl. Reportér využil chvíle ticha a vykřikl další otázku. „Očekávali jsme, že Útvar sdělí nějaké podrobnosti k případu, ale odmítají zodpovědět jakékoli otázky. Je něco pravdy na tom, že vedoucí oddělení Carter Roberts byl z případu pro nezpůsobilost odvolán?“

„K tomu se nemohu vyjadřovat. Mohu pouze potvrdit, že pan Roberts s okamžitou platností odchází z Útvaru pro zvláštní vyšetřování.“

„A co ten druhý chlapec?“ novinář nahlédl do zápisníku. „Jonathan Starling? Nevíte, kde je?“

„V tomto okamžiku přesné místo nedokážeme lokalizovat, ale sledujeme několik stop. Mohu veřejnost ujistit, že se nevzdáme, dokud chlapce nenajdeme.“

Na druhé straně silnice všemu pobaveně přihlížely dvě postavy. Jednou byl dospívající chlapec s neposlušnými hnědými vlasy poletujícími ve větru. Ruku měl v šátku a obličej plný řezných ran, ale usmíval se a spokojeně se opíral o nízkou zídku. Druhou postavou byl vysoký vlasatý muž zahalený do tlustého kabátu. Na hlavě měl naražený velký klobouk a v očích se mu zračila nespokojenost.

„Ten policajt si vychutnává každou chvíli, co?“

„Jen ho nechte. Kdyby mě neposlechl, byl by táta mrtvej.“

Muž zavrčel. „V tom klobouku si připadám jak pitomec. Nevím, proč jsem si nemohl nechat svůj.“

„Jo, vypadáte trošku pitomě. Ale jste teď na mojí straně Londýna, a tak musíte dělat, co řeknu. Jestli chcete být protivný, Carnegie, můžete se hned vrátit na Temnou stranu.“

„Neříkej dvakrát. Tady je to divný.“ Nastalo rozpačité ticho a muž si odkašlal. „Je mi líto, že jsem tady nebyl. Víš, v nemocnici.“

„Jsem rád, že jste aspoň naživu. Myslel jsem, že už vás s Rickym neuvidím.“

„Musel jsem mít nějaký extra vydařenej recept. Odnoslo nás to skoro přes celý Vendettovy Výšiny. Překvapilo mě, že to Ricky ve

zdraví přežil. Ten kluk je frajer, i když na to nevypadá. Ale ani tak jsme to sem nestihli včas.“

„To nic,“ vesele opáčil Jonathan, „byl tam táta. Takže to bylo v pohodě.“

Carnegie zavrtěl hlavou. „To je neuvěřitelný, kolik v sobě člověk najde energie, když se mu někdo pokouší sežrat syna.“

„No, myslím, že když na něj Shaw spadl, taky ho to asi pomohlo probrat, ale... jo, neuvěřitelný to je.“

„A jak se Alainovi daří?“

„Je pořád dost slabý. Hodně spí. Ale podle doktorů se z toho dostane. Časem. Když měl dost síly na to, aby porazil Vendettu, nemůže na tom být tak špatně.“

„Už jste spolu mluvili?“

Jonathan povzdechl. „Zatím ne. Pořád ještě odpovídá dost zmateně. Vlastně v jednom kuse mluví z cesty.“

„Chce to čas, hochu. On se zmátí.“

„Vždyť měl ale tolik času, aby mi o tom řekl... myslím to o mámě.“

Vlčí muž se ošil. „Neměj to tátovi za zlý. Alain si toho taky dost zažil, však víš.“

„Vím jenom, že se roky snažil vrátit na Temnou stranu. A jestli to má co dělat s mámou, tak to zjistím, ať už mi to řekne nebo ne.“

Tisková konference skončila a novináři se rozutekli napsat své příběhy. Seržant Shaw zůstal na schodech policejní stanice sám a vychutnával si poslední chvilky. Když na druhé straně silnice zahlédl dvě osoby, zběžně jim zasalutoval a mrkl na ně.

Carnegie zasupěl a vedl Jonathana od stanice postranní ulicí, která se pozvolna stáčela k Temži.

„Jak jsi ho donutil, aby s tímhle souhlasil?“

„A s čím?“

„Předstírat, že jsi nezvěstný. Přijde mi, že by se mu ještě víc líbilo, kdyby tě mohl předvést přímo před kameru.“

Jonathan se zasmál. „To těžko. Řekl jsem mu, že všechno řeknu novinám – o Temný straně, únoscích, upírech, co pracují pro Útvar. Rozpoutalo by se peklo. A jeho by pak určitě nepovýšili. Takže trochu zezelenal, ale souhlasil, že bude nejlepší,

když chvíli zůstanu mimo. Všichni, kterým na mě záleží, vědí, že jsem v pořádku. A do školy se mi ještě vracet nechce.“

„Nebudou tě lidi shánět?“

„Jsem tady skoro neviditelný. Brzy na mě zapomenou.“

U břehu řeky ptáci bezcílně kroužili ve větrných proudech. Hemžilo se to tu turisty, kteří se vzájemně fotografovali. Žonglér vyhazoval do vzduchu kuželky, stále výš a výš, aby přitáhl pozornost publika, ale marně. Carnegie se opřel o zábradlí a zadíval se na šedivou Temži.

„Takže teď jsi volnej – prozatím. Co budeš dělat?“

„No...“ začal Jonathan a do hlasu se mu vloudila naděje. „Táta se dá dohromady, ale těžko ho můžu navštěvovat v nemocnici. Přeci jen jsem nezvěstný. A lidi by mě poznali, i kdybych šel bydlet k paní Elwoodové. Tak jsem si říkal...“

„Co?“

Jonathan se na něj zářivě usmál.

„Ne. To rozhodně ne. Ty si ze mě děláš legraci!“

„Nebude to na dlouho!“

„Víš přece, že tam bude Vendetta. A ten jen tak snadno nezapomene. Kdyby ses začal potulovat po Temný straně, našel by si tě. Určitě už přemýšlí, jak by nás oba zabil.“

„Já se ho nebojím. Jednou už jsme ho dostali. Tak můžeme i podruhé.“

„To zní hezky. Těší mě, že máš takovou sebedůvěru. Ale jestli jsi nezapomněl, já jsem jen soukromý detektiv, hochu. Nemám čas starat se o děcka.“

„Já vám nebudu překážet. Slibuju.“

„Kolikrát jsi už na Temný straně málem umřel?“

„Proto se tam taky musím vrátit! Musím se poučit. Carnegie, jsem přece taky odtamtud. Je to ve mně!“

Carnegie se otočil a spěšně odcházel od řeky. Jonathan vyrazil za ním, vyhýbaje se skupinkám turistů. „Mohl byste mi ukázat ty pamětihodnosti.“

„Pamětihodnosti? Jaký pamětihodnosti?“ zavolal vlčí muž přes rameno.

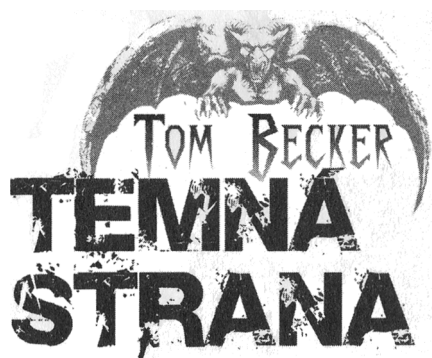
„No... Raquella říkala, že by mě vzala vlakem do Ponurý slatiny.“

„DO PONURÝ SLATINY!“ vykřikl Carnegie, až vyplašil hejno holubů, a to se vzneslo do vzduchu. „Máš vůbec ponětí, jak je to tam nebezpečný?“

„Proto bych potřeboval, abyste tam jel se mnou,“ vysvětloval Jonathan. „Jinak bych se mohl dostat do všelijakých potíží.“

Carnegie se na Jonathana dlouze a upřeně zadíval. Nakonec poraženě vzdychl a přátelsky mu hrábnul do vlasů.

„Tak pojd', kluku. Jestli máme přejít, je nejvyšší čas.“ Podíval se na oblohu. „Brzy se začne stmívat.“

Z anglického originálu Darkside, vydaného nakladatelstvím
Scholastic UK, 2007, přeložili Ladislav a Petra Nagyovi

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Graficky upravila Soňa Šedivá

Vydal jako svou 10 196. publikaci

Albatros nakladatelství, a. s., právní nástupce, Praha, 2008

Odpovědná redaktorka Karolina Horynová

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Vytiskla Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

1. vydání

13-837-008

14/65

Pro čtenáře od 12 let

www.albatros.cz